

Câu Một Kim “Công” Tế

Contents

Câu Một Kim “Công” Tế	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	5
4. Chương 4	7
5. Chương 5	8
6. Chương 6	9
7. Chương 7	10
8. Chương 8	12
9. Chương 9	14
10. Chương 10	15
11. Chương 11	16
12. Chương 12	18
13. Chương 13	19
14. Chương 14	20
15. Chương 15	21
16. Chương 16	23
17. Chương 17	24
18. Chương 18	25
19. Chương 19	26
20. Chương 20	27
21. Chương 21	28
22. Chương 22	30
23. Chương 23	31
24. Chương 24	31
25. Chương 25	33
26. Chương 26	34
27. Chương 27	35
28. Chương 28	36
29. Chương 29	37
30. Chương 30	38
31. Chương 31	39
32. Chương 32	40
33. Chương 33	41
34. Chương 34	42
35. Chương 35	43
36. Chương 36	44
37. Chương 37	45
38. Chương 38	47
39. Chương 39	48
40. Chương 40	49
41. Chương 41	51

Câu Một Kim “Công” Tế

Giới thiệu

Editor: Tiểu Diễm DiễmThể Loại: Hiện đại, cao H, 1×1, HE. Tiểu thụ từ nhỏ đã có ước mơ tìm được

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cau-mot-kim-cong-te>

1. Chương 1

”A ~~ dùng ~ lực ~~ lại dùng ~~ lực thao em ~~ đúng ~~ chính là chỗ đó ~~ a
sâu ~~ sâu hơn ~~ một chút ~~”

”Ha ~~ tôi thao nát dâm huyết của em ~~ ha ~~ đúng ~~ chính là như vậy ~~ kẹp chặt lại ~~ ”

Thanh âm của thân thể va chạm nhau, cơn thịnh nộ vào tiểu huyết cũng theo đó mà phát ra tiếng “phốc xuy phốc xuy”, ở trong một căn phòng trống trải nghe có vẻ càng thêm phần tục tĩu.

”Lâm Tiểu Sách

cậu muốn chết nha

cư nhiên dám bật loa lớn như vậy để xem GV

cậu không sợ bị người khác trách cứ là làm phiền hàng xóm láng giềng sao ~~ ”

Hạ Sảng đứng ở cạnh cửa lớn tiếng rống lên.

”Sảng Sảng ~~ người ta muốn xem cái siêu cấp tiểu công kia mà

chỉ có bật loa thật lớn mới có thể nghe được tiếng hô chấn động lòng người của anh ấy nha ~~ ”

Lâm Tiểu Sách xoay gương mặt ửng đỏ giả vờ khả ái nhìn Hạ Sảng ở trước mặt.

”Tớ thấy cậu là muốn tự mình tìm bất mãn đi, cho nên mới có thể vào lúc sáng sớm như vậy dùng loại âm lượng này để xem GV!”

Hạ Sảng dùng khẩu khí thổ tào(*) để nói rõ sự thật.

”A nha ~~ Sảng Sảng ~~ người ta thế nhưng là một cực phẩm tiểu thụ nha

loại sự tình muốn tìm bất mãn này sẽ không phát sinh ở trên người tớ đâu à ~~ loại sự tình này chỉ có thể phát sinh ở trên người kim ‘công’ tế thôi nha

”

“Kim công tể? Tiểu Sách ~ cậu không có bị bệnh gì chứ, tớ chỉ mới nghe qua kim quy tể(*) thôi, chưa từng nghe qua cái thứ mà cậu nói nha ~ ”

Hạ Sảng mang theo vẻ mặt lo lắng nhìn Lâm Tiểu Sách, trong đầu lại nghĩ “Quả nhiên sáng sớm xem GV nhất định là bị bệnh rồi.”

Lâm Tiểu Sách đưa ngón trỏ ra lắc a lắc, vẻ mặt khả ái chớp chớp đôi mắt to tròn mà nhìn Hạ Sảng “Cái này chính là do cậu lạc hậu thôi, bây giờ căn bản không còn lưu hành kim quy tể nữa rồi, mà thay vào đó là kim ‘công’ tể nha, hay được hiểu theo nghĩa là ông chồng tiểu công cấp hoàng kim á ~ ” Nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn xấu hổ, nhưng cặp mắt cứ sáng chết mà nhìn chăm chăm vào hình ảnh tiểu công kia chẳng biết từ khi nào đã thay đổi thật nhiều loại tư thế rồi, mang theo vẻ mặt chảy nước miếng thèm khát. (tưởng tượng ra mặt em Sách giống như này này)

“Ba” Trong nháy mắt hình ảnh dừng lại tại thời điểm tiểu công lại một lần nữa biến hóa tư thế, “Sảng Sảng ~ người ta vừa lúc muốn nhìn một chút kích thước của tiểu công mà ~ cậu tắt TV để làm gì nha ~ ”

“Nếu như cậu lại không chịu đi làm, tháng sau có thể tự coi kích thước của mình rồi đó, có từng nghe nói người không chịu đi làm kiếm tiền đến lúc chết thì chỗ đó so với người bình thường sẽ ngắn hơn nhiều lắm đó nha ~ ”

”A

Sảng Sảng chết tiệt ~ chuyện trọng yếu như thế cũng không thèm nói cho người ta biết ~”

“Dù sao mục tiêu của cậu cũng là làm tiểu thụ mà, chỗ đó cần dài quá để làm gì nha ~ ”

“Tớ là đang lo lắng cho kim ‘công’ tể nhà tớ a ~ ”

”Cái gì ~ Lâm Tiểu Sách ~ cậu nói rõ cho tớ

có phải cậu đã thất thân rồi hay không ~ ”

1. Thổ tào: một từ bắt nguồn từ Nhật Bản, sau được dùng phổ biến ở TQ, Đài Loan, nghĩa đen là “nôn mửa vào bát của người ta” nghĩa bóng là không cho người khác chút mặt mũi nào, vạch trần tận nơi. (theo giải thích từ nhà Fierly)

2. Kim quy tể: con rùa vàng. Theo mình hiểu thì từ này nhằm để chỉ những người đàn ông có điều kiện đặc biệt tốt (như nhà giàu, đẹp trai, body chuẩn,...) => kim “công” tể cũng là để chỉ đàn ông tốt nhưng bọn họ lại là công nhe =w=

2. Chương 2

“Chờ một chút ~ Cảm ơn ~ ” Thật vất vả mới đuổi kịp được thang máy, Lâm Tiểu Sách thở phào một cái, đều tại Hạ Sảng cả, hại cậu không thấy được kích thước của tiểu công, còn kém chút nữa cậu liền đến muộn.

“Không quan hệ, hình như là cậu đang rất vội?” Một thanh âm dễ nghe của nam nhân vang lên trên đầu.

”Đúng, đúng, đúng, tôi cũng không muốn để cho kim ‘công’

” Đang nói đột nhiên Lâm Tiểu Sách dừng lại vào một khắc cậu ngẩng đầu lên kia.

“Kinh công (Từ “Kinh” [] phiên âm là [jīng] có nghĩa là trải qua, chịu đựng. Còn từ “Kim” [] phiên âm là [jīn] có nghĩa là tiền, vàng, quý giá. Do đồng âm nên anh Phong mới nghe thành từ “Kinh”)?? Đó là cái gì?” Trần Nghệ Phong buồn cười nhìn cậu trai trước mặt.

“Kính công ~~ Trần tổng ngài nghe lầm rồi, tôi nói là kính qua (=đi qua) nha! Đúng vậy! Là kính qua! Ý của tôi là muốn nói không nên để cho sếp đi qua thấy bộ dáng của tôi ~ ” Lâm Tiểu Sách chớp mắt đôi mắt to tròn trả lời.

Sau khi đến tầng trệt Trần Nghệ Phong mỉm cười gật đầu sau đó bước ra ngoài, Lâm Tiểu Sách hận không thể dán theo phía sau anh, si ngốc nhìn anh bước vào phòng làm việc cậu mới chấp nhận thu hồi tầm nhìn

”Kim công tế nha

thật muốn nhìn xem kích thước ấy một chút nha ~~ ”

Dĩ nhiên, Lâm Tiểu Sách vẫn là đến muộn, nguyên nhân bởi vì cậu đứng ngây người ở trong thang máy tại tầng trệt lâu lắm, cứ thế cho đến khi cậu đến phòng làm việc thì kim đồng hồ đã vượt quá 5 phút rồi.

“Tiểu Sách ~~ Tiểu Sách ~~ em cũng đừng vì đi trễ bị mắng mà buồn nha ~~ đừng để ý tới lão yêu bà kia, bà ta là không ưa nhìn thân thể tinh tế mềm mại của em á, em không thấy được cái đáng về ăn đậu hủ kia của bà ta đâu ~~ ”

Lâm Tiểu Sách như lạc vào cõi thần tiên căn bản là đang tự mình trầm ngâm trên người kim ‘công’ tế, đầu thể nào mà nghe lọt những chuyện khác nữa a. Nhưng nhìn ở trong mắt Cổ Thiên, chính là một bé đáng thương bị người ăn đậu hủ mà không thể nào phản kháng lại được.

”Tiểu Sách đáng thương

đến, để tỷ tỷ ôm một cái ~~ ” Nhâm tỷ từ một bên vọt tới, mãnh liệt ăn đậu hủ của Lâm Tiểu Sách, thảo nào lão yêu bà kia thích véo Tiểu Sách như thế, gương mặt đó a, thực đúng là một gương mặt có thể búng ra sữa mà.

“A nha ~ Nhâm tỷ ~ có chuyện gì sao?” Cuối cùng Lâm Tiểu Sách cũng bị siết chặt đến mức lấy lại tinh thần, nhìn một đám nữ nhân bên cạnh mình, hoang mang hỏi.

”Nha

~ Tiểu Sách

sao em có thể khả ái như vậy chứ

” “Đúng rồi ~~ quả thực chính là một tiểu thụ a ~~ ” “Đúng đó đúng đó ~~ cái loại nhân thần hết như là muốn nói ‘Đến ăn em đi’ ~~ ” Một đám đồng nghiệp nữ (=hủ nữ) trái một câu phải một câu vây Tiểu Sách vào giữa, tiến hành đầu độc tinh thần.

“Ha hã ~ ha hã ~ ” Lâm Tiểu Sách ngoại trừ cười khúc khích vẫn là cười khúc khích, nếu để cho các nàng biết cậu không chỉ là tiểu thụ, hơn thế nữa còn là một cực phẩm dụ thụ, (đây chính là do Tiểu Sách tự phong đó ~~ không liên quan tới Phong mỡ nha ~~) không biết đám đồng nghiệp nữ này sẽ thét chói tai thành cái dạng gì nữa đây?

“Trần tổng tới ~~ ” Không biết là ai hô lên một tiếng, chỉ trong vài giây tất cả mọi người đều biến mất, Lâm Tiểu Sách cười cười nhìn tốc độ của các tỷ tỷ.

Bất quá nghe được người mình muốn nhìn thấy nhất sắp tới, trái tim đập đến mức gần như muốn nhảy ra ngoài luôn rồi, đây chính là tiểu công hoàng kim mà mình vẫn chờ mong á, Lâm Tiểu Sách nuốt khóe miệng để coi mình có chảy nước miếng hay không, xoa trái tim sắp nhảy ra khỏi lồng ngực của mình, ngơ ngác nhìn nam nhân đang đi tới.

Trần Nghệ Phong, tổng giám đốc của tập đoàn “Phong Thành ”, tuổi không lớn lắm, là nhân viên được xem trọng nhất trong công ty, ngày hôm nay anh vẫn là theo thông lệ đi kiểm tra từng phòng trong công ty.

“Nghệ Phong, cậu xem, em gái ở phòng phát triển rất khả ái á á ~~ ” Vĩ Lăng vẻ mặt như sắc lang nhìn chăm chăm vào những mỹ nữ trước mặt mà chảy nước miếng. “Lăng, lau nước miếng đi, bằng không người ta cho rằng tổng giám đốc cùng trợ lý bên cạnh là một cặp sắc lang đó ~~ ” “Đã biết cậu có bạn gái yêu dấu rồi, so với những người cô đơn như bọn tớ đây thật là hạnh phúc quá đi mà, cho nên cậu cứ để tớ ở chỗ này mà an ủi một chút tâm hồn bé nhỏ đáng thương của tớ đi nha ~ ” “Bé nhỏ? ? Như cậu mà cũng gọi là tâm hồn

bé nhỏ, phỏng chừng trên thế giới này cũng không có thứ gọi là tâm hồn trưởng thành đi ~~ ” Nghệ Phong thấp giọng cười nói trêu chọc Vĩ Lăng.

“A ~~ a ~~ a ~~ thiệt là đẹp trai nha ~~ ” Trong lòng Lâm Tiểu Sách thầm gào thét, thực muốn nhào tới bắt anh đem đi XXOO, bất quá mình thế nhưng là một tiểu thụ thụ á, chỉ có thể chờ tiểu công tới X mình thôi, nghĩ tới đây Lâm Tiểu Sách liền thở dài.

”A? Em không phải là người lúc sáng sớm sao

Lâm Tiểu Sách ~~ ” Nhìn bảng tên trên ngực Tiểu Sách, Trần Nghệ Phong cười nói cùng cậu chào hỏi. ”A ~~ Trần tổng hảo

” Lâm Tiểu Sách khom lưng 90 độ, chọc cho Vĩ Lăng ở bên cạnh bật cười. “Ha hả, em làm ở phòng phát triển sao? Thiệt đáng yêu á ~~ ”

“Vĩ trợ lý, em là Lâm Tiểu Sách ở phòng phát triển!” Tiểu Sách trung khí mười phần trả lời khiến Trần Nghệ Phong cũng bật cười “Lâm Tiểu Sách, không cần khẩn trương như thế, chúng tôi chỉ là đi tìm hiểu tình hình của công ty mà thôi” “Đúng vậy đúng vậy, Tiểu Sách, không nên khẩn trương như vậy a, em hiện tại là bạn bè của chúng tôi nha ~~ ” Vĩ Lăng rất thích cậu bé thoát nhìn sạch sẽ gọn gàng này, cho nên cũng không ngừng trêu chọc cậu.

Lâm Tiểu Sách nhìn Trần Nghệ Phong ở trước mặt, trái tim thiếu chút nữa đã nhảy ra ngoài rồi, nhớ lại lúc mới vào làm ở công ty, đã bị bề ngoài mê người, cùng khí chất xuất chúng của người này bắt làm tù binh rồi. Tự mình cũng muốn xem anh ấy là bạn bè nha, bất quá cái loại bạn nam này, không biết là có được hay không đây.

Nhìn biểu tình phong phú trên mặt Lâm Tiểu Sách, Vĩ Lăng cũng tiến tới trước mặt cậu, hướng bên tai Lâm Tiểu Sách thổi khí mà nói ”Tiểu ~~ Sách

hoàn hồn

” Lâm Tiểu Sách bị dọa sợ đến nhảy dựng lên. Trần Nghệ Phong thấy thế cười to ra tiếng “Ha hả ~~ ”

Ngây ngốc nhìn Trần Nghệ Phong đang cười đến thoải mái ở trước mặt, Lâm Tiểu Sách chỉ cảm thấy tâm của mình bị lún càng sâu hơn rồi.

3. Chương 3

Trở lại phòng làm việc Vĩ Lăng vẫn đang nhớ tới biểu tình vừa nãy của Lâm Tiểu Sách rồi vui vẻ nói “Nghệ Phong, Tiểu Sách kia thực sự rất dễ thương á ~~ cậu không thấy được cái bộ dáng kia của em ấy đâu, thật giống như một búp bê ~~ ”

“Lăng ~~ cậu đã cười rất lâu rồi đó, hơn nữa cũng đã nhắc tới Tiểu Sách, Tiểu Sách thật nhiều lần, cậu không ngại mệt sao? Vậy thì cậu cứ quyết định từ tìm chút niềm vui từ Lâm Tiểu Sách đi?”

“Từ Tiểu Sách sao? Chủ ý thiệt là tốt á ~~ Dù sao thì cậu cũng đã có Hác Giai là bạn gái rồi ~ ”

Trần Nghệ Phong chỉ cười cười cũng không có ngăn cản Vĩ Lăng, bởi vì Vĩ Lăng vốn dĩ là một song tính luyến (có thể vừa thích nam cũng có thể vừa thích nữ, tìm hiểu thêm tại đây) cho tới bây giờ cũng chưa từng cố kỵ qua cái gì, chỉ cần là người khiến hắn thấy hài lòng, đối tượng là ai thì chỉ có thể thay hắn chúc phúc thôi.

Một bên nghĩ cách thế nhưng hình như Vĩ Lăng đã quên mất một chuyện rất quan trọng, đó chính là hỏi xem Lâm Tiểu Sách có đồng ý hay không.

“Mệt mỏi quá nha ~~ Sảng Sảng, tới xoa bóp giúp tớ đi ~~ ” Vừa về đến nhà liền ầm ĩ kêu Hạ Sảng tới xoa bóp cho cậu, đừng chỉ nhìn vào vóc người mảnh khảnh bên ngoài của Hạ Sảng mà lầm, cậu ấy thế nhưng là một người có thủ pháp xoa bóp thật sự có thể khiến cho rất nhiều đại sư phụ phải chịu thua đó nha.

”Lâm ~ Tiểu ~ Sách

đừng có vừa mới về liền lộ bộ dáng lười biếng của cậu như vậy chứ, tớ mới không phải là vú em của cậu đâu nha ~ có muốn thì đi tìm đến kim công tế của nhà cậu đi kia.” Hạ Sảng từ phòng bếp nhô đầu ra vừa quơ loạn dao thái trong vừa rống lên.

Lâm Tiểu Sách theo bản năng rút đầu một cái “Sảng Sảng ~ kim công tế người ta có bạn gái rồi ~ ”

Nghe Lâm Tiểu Sách không có khí lực trả lời, Hạ Sảng lo lắng bước ra “Tiểu Sách ~ cậu thực sự rất thích anh ta sao? Thực sự yêu anh ta?”

Xuyên qua cặp mắt trong suốt của Lâm Tiểu Sách Hạ Sảng biết cậu là thật tâm! “Tiểu Sách, nếu cậu thật yêu anh ta, như vậy phải đi tranh thủ đi, mặc kệ kết quả có như thế nào đi chăng nữa, ít ra thì cậu cũng đã từng nỗ lực hết mình rồi ~ ”

Lâm Tiểu Sách vẻ mặt kích động ôm lấy Hạ Sảng “Sảng Sảng, thực sự là rất cảm ơn cậu đã ủng hộ, tớ chỉ sợ cậu sẽ không đồng ý nha ~ dù sao căn bản anh ấy cũng không phải là người thuộc cùng đẳng cấp với chúng ta ~ ”

”Tiểu Sách ngốc ~ tớ chỉ là lo lắng cậu sẽ không được hạnh phúc thôi

” Xoay người lại ôm lấy Tiểu Sách mà mình đã coi như là người nhà, ôn nhu nói.

”Ngô ngô ~ Sảng Sảng, cậu đối với tớ thật tốt nha

vậy cứ tốt với tớ thêm xịu nữa đi ~ xoa bóp cho tớ nhá ~ ” Lâm Tiểu Sách lộ ra thần tình đáng thương nhìn chăm chăm vào Hạ Sảng.

”Ba!” Hạ Sảng không khách khí mà đẩy Lâm Tiểu Sách ra “Ngượng ngừng, còn đang nấu ăn dở trong phòng bếp, trên bàn có số điện thoại của thợ xoa bóp, phiền cậu tự mình tìm đi ~ ” Dứt khoát đặt Lâm Tiểu Sách đang co quắp lên ghế sa lon, một lần nữa quay vào phòng bếp.

”Sảng Sảng

Sảng

Sảng

” Chỉ còn lại Sách mỗ ở bên ngoài sống chết kêu to.

Ngửi thấy hương thơm ngào ngạt của một bàn đầy thức ăn, miệng Lâm Tiểu Sách có thể nói là đã mở to ra tới mức không người nào có thể so sánh nổi “Sảng Sảng ~ tớ yêu cậu chết mất ~ chỉ biết cậu sẽ làm đồ ăn ngon cho tớ mà ~ ”

Hạ Sảng đảo cặp mắt trắng dã “Phiền cậu ~ không phải là ngày nào cũng đều là tớ làm cơm cho cậu ăn đó sao ~ ”

“Đúng á ~ nói cũng phải ~ ” Lâm Tiểu Sách ngốc ngốc mở miệng.

”Tiểu Sách ~ cậu có từng nghĩ tới nên dùng cách nào để tiếp cận được với kim công tế nhà cậu chưa?”

Hạ Sảng một lần nữa nhắc đến chuyện này khiến cho Lâm Tiểu Sách nhú mày “Không biết, ngày hôm nay nghe đồng sự trong công ty nói Nghệ Phong có hẹn với bạn gái rồi ~ tớ cũng không biết nên làm sao đây ~ ”

”Nghệ Phong? Chính là tổng giám đốc được công ty của cậu coi trọng nhất đó hử?” Nghe được người mình yêu nổi danh như thế, Lâm Tiểu Sách cũng không thể nào kiềm chế được cảm giác tự hào.

Một cú thật mạnh giáng lên đầu Lâm Tiểu Sách, “Không nên trưng ra cái ánh mắt mê trai như nữ nhân vậy ~ Nghệ Phong??? Ngay cả tính hướng của người ta cậu còn chưa xác định được nữa, kia có tư cách gì để bày ra vẻ mặt buồn nôn như thế?”

Bị chọc đến chỗ đau Lâm Tiểu Sách thoáng rút đầu xuống “Làm sao mà tớ biết được nha ~ tớ lại không thể vọt tới trên giường anh ấy bắt anh ấy xxx tớ a ~ tớ thể nhưng cũng là một tiểu thụ á ~ muốn xxx cũng là để cho anh ấy đến xxx tớ đi ~ ”

”xxx anh ta? ? ? ? Đây cũng là một biện pháp không tồi đó nha ~ đến đây, Tiểu Sách ~ tớ sẽ bày cách để cậu thực hiện

” Thời khắc ăn điểm tâm ngọt sau bữa cơm đã biến thành buổi bàn kế hoạch tác chiến ‘xxx’.

4. Chương 4

”Nghệ Phong, sao cậu lại không chịu đến phòng phát triển để kiểm tra một chút nha ~ ” Vì Lăng ngồi ở trước mặt Trần Nghệ Phong mà la hét.

”Tại sao lại phải đến đó, không phải là mấy ngày hôm trước vừa mới đi qua sao??”

”Đi a đi a, hạnh phúc của tớ đang ở ngay dưới chân của cậu á ~ ”

Buồn cười nhìn Vì Lăng nói không khác gì đang diễn tuồng, Trần Nghệ Phong nhúc nhích thân thể “Đi thôi, vì hạnh phúc của cậu, tớ liền hi sinh hai chân một chút đi ~ ”

”Trần tổng tới ~ ”

Đang rầu rĩ không biết tới khi nào mới có thể hoàn thành kế hoạch Lâm Tiểu Sách vừa nghe được thông báo Trần Nghệ Phong tới, hai mắt liền phát ra lục quang. Nhanh chóng vọt tới cửa nhưng do quán tính không thể dừng lại kịp nên cứ như vậy mà ngã vào một bờ ngực rộng lớn

”Ân ~ thật thoải mái nha ~ độ rộng này còn có nhiệt độ này ~ nếu có thể ôm mình chặt thêm chút nữa là tốt nhất

” Tiểu Sách ngây ngô trầm ngâm trong niềm hạnh phúc của chính mình, mà Trần Nghệ Phong ở trước mặt lại buồn cười nhìn người còn đang không ngừng giãy dụa muốn tìm một vị trí thoải mái trong lòng mình “Ha ha, vị trí này thật thoải mái ~ ”

”Ân ~ thật là thoải mái mà ~ a ~ Trần tổng!” Đột nhiên tỉnh táo lại lại Lâm Tiểu Sách như nhảy dựng lên không khác gì một chú thỏ bị kinh hoảng.

”Xin lỗi, xin lỗi, Trần tổng ~ tôi không phải cố ý ~ ” Chẳng biết tại sao sau khi trong ngực mất đi độ ấm khiến cho Trần Nghệ Phong cảm thấy một trận trống rỗng, anh lắc đầu nhằm ném suy nghĩ này sang một bên, nhìn Vì Lăng trên ghẹo Lâm Tiểu Sách “Không phải cố ý ~ sao anh lại thấy em là luyện tiệp phải buông ra nha ~ ” Tiểu Sách vẻ mặt xấu hổ đến đỏ bừng chỉ dám cúi đầu sống chết nhìn chăm chăm vào sàn nhà.

”Được rồi, Lăng, đừng chọc Tiểu Sách nữa, đầu của em ấy sắp vùi vào đất luông rồi kìa” Được giải vây thoảng Tiểu Sách cảm kích nhìn qua Trần Nghệ Phong, nhận được ánh mắt khả ái không khác gì thỏ con nhìn mình Trần Nghệ Phong cảm thấy trong ngực căng thẳng, cư nhiên sinh ra dục vọng, anh nhìn chòng chọc vào Lâm Tiểu Sách sau đó xoay người trở về.

”Nghệ Phong?? Chờ tớ một chút nha ~ Nghệ Phong ~ ” Gõ đến Tiểu Sách một ánh mắt xin lỗi, Vì Lăng vội vàng đuổi theo.

”Này ~ vừa nãy cậu làm gì vậy, lúc đầu còn rất tốt mà, sao lại nói đi liền đi vậy?”

”Không có gì ~ nhớ tới còn có chút chuyện chưa làm xong, cho nên tớ mới quay về” Trần Nghệ Phong mập mờ đáp trả.

”Không biết cậu đang nghĩ cái gì nữa ~ ” Vì Lăng xoay người đi ra ngoài.

”Ngay cả tớ cũng không biết mình đang suy nghĩ cái gì luôn, sao cậu có thể biết được?” Nhớ tới hơi ấm mình vừa được cảm nhận khi nãy, Trần Nghệ Phong chỉ cảm thấy hạ thân căng thẳng, vội vã mở bản báo cáo để phân tán lực chú ý của mình.

“Nghệ Phong ~ anh có tâm sự phải không?? Nãy giờ người ta nói chuyện với anh anh cũng không thèm để ý gì hết à ~ ”

Không giống, làm sao cũng đều cảm thấy không giống, tại sao lại không giống chứ? Trần Nghệ Phong ôm lấy bạn gái Hác Giai luôn cảm thấy không giống với lúc này “À ~ xin lỗi, em vừa mới nói cái gì ~ ”

Hác giai bĩu môi nói “Nghệ Phong ~ mấy ngày nay anh rất lạ á ~ nói cái gì cũng không thèm nghe, thật sự là không có chuyện gì chứ ~ ”

“Giai Giai, đừng đoán bậy, không có gì đâu ~ ” Làm như thoải mái mà hôn lên môi của bạn gái. Hôn môi cho có lệ càng khiến cho Hác Giai chắc chắn chuyện Trần Nghệ Phong có việc gạt mình “Không sao cả, mình sẽ tự điều tra ra. Muốn cùng mình giành lấy danh hiệu Trần phu nhân, vẫn còn có chút sớm đó ~ ”

5. Chương 5

“Tiểu Sách ~ chúng ta đi ăn cơm đi ~ ”

“Tiểu Sách ~ chúng ta đi mua đồ đi ~ ”

“Tiểu Sách ~ chúng ta cùng nhau tan tằm đi ~ ”

”Tiểu Sách

chúng ta ~”

“Làm phiền anh, Vĩ trợ lý không cần kêu em nữa, có được hay không??” Gương mặt của Lâm Tiểu Sách cũng sắp nhăn thành trái khổ qua rồi, nhìn nhìn Vĩ Lăng đã lượn lơ ở trước mặt mình n ngày nay, cậu thực sự sắp không nhịn được nữa rồi.

“Cậu không có công việc gì để làm hay sao??”

Trần Nghệ Phong mang theo khuôn mặt tuần tú mà đen thùi mở miệng hỏi Vĩ Lăng cả người đều đã đáng sát vào trên người Tiểu Sách.

Nghe thấy vậy hai người đồng thời ngẩng đầu lên “Nghệ Phong? Cậu xảy ra chuyện gì vậy? Muốn tìm bắt măn?” Vĩ Lăng cười cười trên đùa.

“Phòng làm việc còn vài sổ kế toán chưa giao cho tớ, hi vọng cậu thân là một trợ lý có thể phân minh giữa việc công và tư.” Nói xong Trần Nghệ Phong cất bước đi ra ngoài.

“Cậu ấy đây là đến thời mãn kinh rồi đi, hay là sắp tới tháng??” Về mặt vô tội nhìn bóng lưng của Trần Nghệ Phong, Vĩ Lăng thở dài đi ra ngoài.

Vào lúc Trần Nghệ Phong đen mặt nói chuyện, Tiểu Sách vẫn sống chết nhìn chăm chăm vào anh, hiện tại còn hơn cả như vậy nữa, hoàn toàn đã đem anh trở thành anh hùng đánh bại quái thú (Tiểu Sách ngẫu thế nhưng chính là Lăng soái ca á ~ sao lại có thể gọi là quái thú được ~)

Còn đang trầm ngâm trong khí khái anh hùng của Nghệ Phong căn bản là Lâm Tiểu Sách không có chú ý tới nguyên nhân thực sự khiến cho anh tức giận.

“Tiểu Sách ~ em tới đây một chút!” Thanh âm của anh hùng cứ nhiên vang lên ở ngay bên tai mình, Tiểu Sách một trận hưng phấn.

“Tiểu Sách, Trần tổng gọi em kìa ~ ”

“A ~ là thực sao??” Lâm Tiểu Sách lúc này mới trở lại hiện thực, bật người cuống cuống chạy về phía phòng làm việc.

“Trần tổng ~ anh tìm em ~ ” Nhìn Trần Nghệ Phong cúi đầu không nói gì, trong mắt của Tiểu Sách rất nhanh liền phóng tim tim.

“Tiểu Sách ~ em có nghĩ tới việc sẽ chuyển sang làm việc ở một nơi khác?”

“A ~ Trần tổng ~ em đã làm sai chuyện gì sao?” Tiểu Sách kinh hoảng, hai mắt rưng rưng nhìn Trần Nghệ Phong.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Sách sắp khóc lên, nhất thời tay chân của Trần Nghệ Phong cũng luống cuống hết cả lên, đi tới trước mặt cậu vỗ nhẹ lên vai Tiểu Sách “Tiểu Sách, không phải là đuổi em khỏi công ty ~ trước tiên hãy nghe anh nói cho hết đã, được chứ?”

Cặp mắt bị nước mắt rửa qua đã trở nên trong suốt sáng ngời, điều này làm cho Trần Nghệ Phong không tự chủ được mà kéo Lâm Tiểu Sách vào trong lòng “Được rồi, đừng khóc nha ~ ” Đột nhiên bị kéo vào trong lòng Tiểu Sách chỉ cảm thấy hạnh phúc tới thật sự là quá đột nhiên, cao hứng đến mức đã quên khóc, chỉ lo chôn đầu vào lòng Trần Nghệ Phong, tham lam hô hấp vị đạo đặc biệt của riêng anh.

“Nghệ Phong ~ nghe nói muốn điều Tiểu Sách sang đây sao ~ ” Thanh âm ồn ào ở ngoài cửa đã thức tỉnh hai người đang ôm nhau, Vĩ Lăng vừa vào cửa cảm thấy khó hiểu mà nhìn bọn họ.

”Này, xảy ra chuyện gì với hai người vậy ~ chẳng lẽ là

Tiểu Sách không muốn đến đây ~ ” Vĩ Lăng kích động xông lên kéo tay của Tiểu Sách hỏi.

“Tiểu Sách, em không muốn đến làm việc tại phòng của tổng giám đốc sao?” Trần Nghệ Phong sống chết nhìn chăm chăm vào hai tay đang gần sát nhau kia, tiến lên không dấu vết tách chúng ra. “Tiểu Sách, câu trả lời của em thế nào?”

“Em đồng ý!!” Lâm Tiểu Sách lớn tiếng nói ra.

6. Chương 6

“Sảng Sảng, xin cậu mà ~ vì kim “công” tể của tớ ~ cậu nhất định phải giúp đỡ tớ một chút đó ~ a! Tớ yêu Sảng Sảng nhất

” Sau khi được Hạ Sảng đồng ý Lâm Tiểu Sách cao hứng đi vào phòng làm việc.

“Nghệ Phong, em đã cùng Sảng Sảng nói qua, Sảng Sảng đáp ứng chúng ta có thể về ăn chung á ~ ” Trải qua mấy tháng ở chung, Lâm Tiểu Sách càng ngày càng thích nam nhân rất dễ ở chung này hơn nữa anh còn đối xử với mình thật tốt nữa, bất quá cũng nhờ vào mấy tháng tiếp xúc gần gũi này, Tiểu Sách cuối cùng cũng từ Trần tổng thăng cấp lên Nghệ Phong, nhớ đến trước đây lúc có thể gọi anh là Nghệ Phong thì Tiểu Sách cả đêm đều hưng phấn đến không ngủ được.

“Như vậy tối nay chúng ta liền đi qua đó nha ~ để thưởng thức trù nghệ trong truyền thuyết của Sảng Sảng ~ ” Vĩ Lăng cất tiếng nói cắt đứt suy nghĩ của Lâm Tiểu Sách. “Được, Sảng Sảng đã đáp ứng làm món thố cá Tây Hồ* mà Nghệ Phong thích ăn nhất đó nha ~ ”

“Ân ~ ” Hoàn toàn không chú ý tới sự sùng nịch trong đôi mắt mình, Trần Nghệ Phong vuốt ve tóc của Lâm Tiểu Sách, Vĩ Lăng ở một bên nhìn đến mắt đều muốn rớt ra ngoài. “Nghệ Phong thẳng nhóc kia! Sẽ không ở sau lưng tớ nghĩ muốn đoạt Tiểu Sách Sách của tớ đấy chứ ~ ”

“Sảng Sảng, bọn tớ về rồi nè ~ ” Lâm Tiểu Sách mở cửa mời hai người kia vào, nhìn thấy có một cái bóng ở bên trong phòng bếp, cậu lập tức vọt vào” Chỉ biết Sảng Sảng đối với tớ là tốt nhất ~ cứ làm đồ ngon cho tớ ăn không hà ~ ” “Thời nào, cậu còn không phải chỉ là vì Nghệ Phong của mình thôi sao ~ ” “Nói nhỏ chút nha ~ Sảng Sảng, anh ấy còn đang ở ngoài cửa kia ~ ” Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ của Tiểu Sách, Hạ Sảng chỉ có thể đẩy cậu ra ngoài.

“Để tớ chuẩn bị cho tốt trước đã, là ai cũng không cho phép tiến vào à ~ ” “Vâng ~ tuân mệnh!”

Sau khi Lâm Tiểu Sách thối lui ra khỏi phòng bếp liền thấy hai nam nhân cư nhiên đã giúp cậu dọn bàn xong rồi “Nha ~ Vĩ Lăng, Nghệ Phong để em làm là được rồi nha ~ ” Tiếp nhận đồ trên tay hai người bọn họ, cậu bắt đầu loay hoay vào làm.

Nhìn Lâm Tiểu Sách một mình bận rộn ở trước mặt mình, trong lòng Trần Nghệ Phong đột nhiên có loại cảm giác hạnh phúc không ngừng dâng tràn.

“Có thể ăn cơm rồi ~ ” Hạ Sảng bưng thức ăn đi tới phòng khách, thấy Lâm Tiểu Sách si mê nhìn bóng dáng của người nào đó, Hạ Sảng đảo cặp mắt trắng dã, không cần hỏi cũng biết đó chính là kim công tế Trần Nghệ Phong của cậu ấy đi. Còn người ở bên cạnh anh ta là

“Là em!”

“Là anh!”

Đồng thời nhìn thấy đối phương Vĩ Lăng liền giật mình nói. Mà Tiểu Sách lại cùng Trần Nghệ Phong đứng ở một bên nhìn thần tình mặt mày của hai người kia.

“Cư nhiên ở chỗ này lại đụng phải em ~ xem ra chúng ta vẫn rất có duyên!” Vĩ Lăng tà khí hướng về phía Hạ Sảng cười nói. “Àn ~ anh nhận lầm người!!” Nhìn Hạ Sảng bình thường cơ trí cư nhiên sẽ có một mặt như vậy, Lâm Tiểu Sách nhìn thấy hai mắt đều phải dựng thẳng.

“Vậy sao? Nhận lầm người ~ vậy tại sao em lại nhận thức tôi ~ ” Ép sát Hạ Sảng đến trước mép bàn, hai tay vòng lại giữ Hạ Sảng vào giữa.

“Àn ~ không ngại, hai vị có thể ăn cơm trước sau đó lại ôn chuyện cũ có được hay không ~ ” Hạ Sảng cảm kích nhìn về phía Trần Nghệ Phong người đã giải vây cho mình. Mà Lâm Tiểu Sách vẫn là đang trợn mắt há mồm nhìn sắc mặt ửng đỏ cực mất tự nhiên của Hạ Sảng bị ép ngồi vào bên cạnh Vĩ Lăng.

Một bữa cơm chỉ nghe thấy đoạn đối thoại thân mật giữa Trần Nghệ Phong và Tiểu Sách, còn Hạ Sảng dưới tầm mắt giám sát chặt chẽ của Vĩ Lăng ăn vài ngụm cơm mà chẳng biết tư vị. “Tớ ~ ăn no rồi ~ mọi người cứ thông thả mà dùng ~ ” “Àn ~ thông thả dùng, tôi cũng đã no ~ ” Nhìn Vĩ Lăng đứng dậy theo mình, Hạ Sảng sợ đến sắp kêu thành tiếng.

Vĩ Lăng nhìn thấu hành động của Hạ Sảng nên lập tức nắm lấy tay Hạ Sảng sau đó bỏ lại một câu với hai người còn đang ngồi trên bàn ăn liền bước ra khỏi cửa “Không cần chờ chúng tôi, chúng tôi có chút việc cần làm!!”

7. Chương 7

“Sảng Sảng ~ ” Nhìn Hạ Sảng không khác gì bị bắt cóc, Tiểu Sách lo lắng liền xông ra ngoài.

“Tiểu Sách ~ không cần đi theo ~ ” Cước bộ cư nhiên không nghe theo sự chỉ huy của đại não mà ngừng lại. Quay người lại nhìn người so với sự khổng lồ của đại não nhà mình còn lợi hại hơn, Tiểu Sách liền an phận ngồi xuống.

“Sao lại không cần đi ~ Sảng Sảng thoát nhìn thật đáng thương ~ ” Hai mắt lo lắng nhìn về phía Trần Nghệ Phong, mong muốn được anh dỗ dành.

“Tiểu Sách, nếu như anh bắt trói em đi, em sẽ thấy không thích sao?” Chẳng biết tại sao, Trần Nghệ Phong lại lấy mình ra làm một ví dụ kinh hãi như vậy.

”Đương nhiên là không rồi

em còn ước gì anh sẽ trói em đi nữa kìa ~ ” Khi câu kia dừng lại tại bên mép thì khuôn mặt nhỏ nhắn của ai kia cũng đã đỏ bừng lên rồi.

Nhìn thấy gương mặt đỏ bừng của Lâm Tiểu Sách, đột nhiên Trần Nghệ Phong cảm thấy miệng khô lưỡi khô, vội vã cầm lấy ly rượu đỏ ở trên bàn uống vào một hơi.

“Nghệ Phong, uống chậm một chút ~ rượu này rất mạnh ~” Còn chưa nói xong, Trần Nghệ Phong đã rót đầy hai ly.

“Tiểu Sách ~ em cũng uống chút đi, nhiều rượu như vậy, đừng lãng phí, chúng ta cùng nhau tiêu diệt sạch sẽ toàn bộ đi nha ~”

Thế là, hai nam nhân đã tiêu diệt sạch một bàn thức ăn cộng với một chai rượu đỏ năm 57, cho nên sau vài giờ đã có người say bí tỉ.

”Nghệ ~ Phong

đừng ngủ ~ ở đây ~ nha ~ sẽ bị cảm mạo đó ~ lên ~ lên

lên ~ lâu thôi ~” Tiểu Sách đã quá say đờ Trần Nghệ Phong đang bất tỉnh nhân sự chập vọt trèo lên lầu hai.

“Hô ~ thật là nặng ~ Nghệ Phong ~ tỉnh tỉnh nào ~ đi tắm ~” Thấy nếu như phải nâng anh vào thì thật sự có chút khó khăn, Lâm Tiểu Sách đành phải tự mình đi vào phòng tắm.

“Ngô ~ thật thoải mái ~” Tắm rửa xong, Lâm Tiểu Sách cảm thấy đầu óc của mình đã thanh tỉnh đến không sai biệt lắm, kỳ thực vốn dĩ tửu lượng của cậu cũng không tệ, căn bản sẽ không phải thuộc dạng người vừa đụng vào rượu đã ngã lún xuống đất, bất quá bây giờ vẫn là nên đi chiếu cố người kia thôi nào.

Trần Nghệ Phong ở trên giường chỉ cảm thấy toàn thân lửa nóng, như là bị ném vào lò lửa vậy, chỉ có thể liều mạng cởi bỏ quần áo của chính mình, để cho da thịt lộ ra ngoài nhằm giảm bớt độ nóng của cơ thể. “Nóng ~ nóng quá ~” Không ngừng giãy dụa thân thể để ma sát vào drap giường làm bằng tơ tằm dưới thân, để cho xúc cảm lạnh như băng làm lạnh thân thể đang bị sốt cao.

Mới vừa đi tới bên giường Lâm Tiểu Sách đã nhìn thấy bộ dáng khó chịu của Trần Nghệ Phong, làm cho “thụ” tâm kích động đến nhảy loạn hết cả lên. “Có lẽ nào đây chính là kế hoạch gian dâm mà mình và Sảng Sảng đã bàn tính thật lâu trước đây rồi hay không?? Ha ha, thực sự là trời cũng giúp mình mà ~”

Nghĩ tới đây, Tiểu Sách chậm rãi cởi áo choàng tắm của mình ra. Da thịt trơn bóng vẫn còn đọng lại vết tích của bọt nước. Ở giữa đùi cũng không có rậm rạp, tuy rằng không giống với chỗ tục tằn của các nam nhân thông thường, nhưng lại sinh ra một loại cảm giác trung tính mị hoặc.

Mà lúc này đây Trần Nghệ Phong đang chiến đấu hăng hái với quần của mình, nhiệt độ cơ thể càng ngày càng cao khiến anh nghĩ muốn liều lĩnh cởi bỏ mọi ràng buộc.

Vươn tay nhỏ bé nhẹ nhàng xoa lên thân thể nóng rực, đột nhiên chạm tới lạnh lẽo khiến cho thân thể của Trần Nghệ Phong dựa sát vào hướng sinh ra cảm giác mát lạnh kia. Tiểu Sách nhẹ nhàng mơn trớn trên dưới lồng ngực của anh, đang thở hổn hển làm cho ngực khê chạm vào đầu ngón tay của Tiểu Sách. Tiểu Sách nghịch ngợm dùng ngón trở nhẹ chọc vào nụ hoa của Trần Nghệ Phong. “Ân ~ thật ~ thoải ~ mái ~ ân ~ a ~” Đầu vú bị khiêu khích cảm nhận được khoái cảm sau đó liền truyền xuống nửa người dưới.

Còn đang thưởng thức nụ hoa đột nhiên Tiểu Sách bị một vật cứng đỉnh đến khó chịu, không chút suy nghĩ liền đưa tay định gạt nó ra. “A!!” Tiếng kêu thảm thiết vang lên, Trần Nghệ Phong ở dưới thân thống khổ giãy giụa sau đó lại quay trở về giường.

Tiểu Sách bị hù đến giật mình nhìn về phía địa phương mình vừa mới động thủ khi nãy, vật chống đỡ dưới quần kia nhô cao lên cho thấy dục vọng của chủ nhân nó có bao nhiêu cuồng liệt, tuy rằng vừa nếm phải chiêu như lai thần chú kia, thế nhưng nó vẫn là tinh thần phần chấn đứng ở trước mặt mình.

“Thật lớn ~ so với trong TV còn muốn lớn hơn ~” Lâm Tiểu Sách không kiềm chế được mà nuốt xuống nước bọt, vô ý thức liền lấy ra thước đo từ tủ đầu giường, nhẹ nhàng kéo xuống quần lót đã bị căng đến tràn đầy của anh. Nam căn to lớn cứ như là vật sống mà nhảy ra ngoài, đứng đưa ở trước mắt Lâm Tiểu Sách.

Không kiềm hãm được liên đo thử nam căn còn đang hơi nhuyễn của anh. "Nha ~ bán cương đã có ~ XX cm, nếu là hoàn toàn đứng lên

ha hả ~ " Đang cực kỳ thỏa mãn đối với kích thước cấp hoàng kim của anh, bàn tay nhỏ bé của Lâm Tiểu Sách bắt đầu chuyển động tại phân thân.

8. Chương 8

Không kiềm hãm được liên đo thử nam căn còn đang hơi nhuyễn của anh. "Nha ~ bán cương đã có ~ XX cm, nếu là hoàn toàn đứng lên

ha hả ~ " Đang cực kỳ thỏa mãn đối với kích thước cấp hoàng kim của anh, bàn tay nhỏ bé của Lâm Tiểu Sách bắt đầu chuyển động tại phân thân.

Thân thể của Trần Nghệ Phong vốn dĩ đang khô nóng lại phải chịu trêu chọc như vậy, cơn thịnh càng thêm đứng thẳng lên. Mắt thấy dục vọng đang cương lên ở trước mắt mình, trong lòng Tiểu Sách thật vui vẻ nha, theo trực giác càng cố sức xoa nắn. Cơn thịnh thô to theo động tác của Lâm Tiểu Sách mà liên tiếp gật đầu, mà gân xanh ở mặt trên của cơn thịnh khiến hai tay của Tiểu Sách trải nghiệm qua xúc cảm gồ ghề, nhẹ nhàng bộ lộng theo gân xanh.

"A

thật ~ thoải mái ~ lại dùng lực ~ một chút ~ đúng ~ nhanh ~ nhanh lên ~ " Trần Nghệ Phong chỉ biết là dục vọng dưới thân mình đang được chăm sóc rất tốt, thế là càng nâng cao hạ thân lên một chút để vừa tầm với tay của Lâm Tiểu Sách.

Mắt thấy cự thú ở trước mặt mình đang giương cao lên, trong lòng Lâm Tiểu Sách cảm thấy có chút sợ hãi, "Nếu như để cho vật này tiến vào chỗ đó của mình, có thể nào sẽ hỏng mất luôn không??" Tuy nghĩ vậy dưới đáy lòng nhưng rất nhanh cậu đã bị chinh phục bởi ngọc bồng đang nhả ra chất lỏng ở phía trên kia.

Từ trong ngăn kéo lấy ra trơn tề đã được cất kỹ nhiều năm nay, Lâm Tiểu Sách cẩn thận an ủi dục vọng ở bụng dưới của mình. Đồ trơn tề lên đỉnh của nó, sau đó dùng hai tay xoa đều lên cả phần rễ của dục vọng, phân thân trơn trượt bởi vì bị rung động nên nhiều lần nhảy ra khỏi tay của Tiểu Sách, khiến cho hạ thân của Tiểu Sách cũng ẩm ướt thành một mảnh.

Trần Nghệ Phong hơi mở hai mắt dường như thấy được Tiểu Sách đang tự chà xát vào dục vọng của mình, khóe miệng anh lộ ra một nụ cười "Xem ra chỉ có thể cùng Tiểu Sách làm ở trong mộng thôi nha ~ "

Thấy bộ dáng mỉm cười của Trần Nghệ Phong, hoa hành xinh xắn của Lâm Tiểu Sách cũng đã ngừng đầu lên, dường như cậu cảm thấy chơi thật vui mà cảm lấy phân thân của hai người chà xát cùng một chỗ "A ~ Phong ~ thật thoải mái ~ ân ~ Phong ~ to quá nha ~ a ~ " Được cự thú ma sát ở phía ngoài, ngọc chi của Lâm Tiểu Sách cũng cao hứng đến mức nhả ra nước bọt.

"Ân ~ " Trần Nghệ Phong bị ma sát đến khó chịu cũng không kịp chờ đợi mà muốn tìm một động để chui vào, không ngừng dùng phân thân đập vào bụng dưới của Lâm Tiểu Sách.

Lâm Tiểu Sách nhìn phân thân của hai người đều dính trơn tề, chậm rãi tự mình nâng lên thân thể, ghé vào trên người của Trần Nghệ Phong, dùng ngón tay khẽ chấm một chút trơn tề tự đưa đến tiểu huyết ở phía sau chưa từng được khai phá qua.

Tiểu huyết chặt chẽ ngăn cản sự xâm nhập của ngón tay, Lâm Tiểu Sách nhìn cơn thịnh đang dùng đưa kịch liệt ở trước mắt mình, dứt khoát quyết tâm đưa vào một ngón tay đi vào "A! !" Thấp giọng kêu khóc nghe như tiểu huyết bị ngón tay mạnh mẽ chen vào có bao nhiêu kích thích.

Lúc này phân thân của Trần Nghệ Phong như là đã biết vị trí của tiểu huyết nên cũng nhẹ nhàng chen vào miệng huyết. Thật vất vả mới thích ứng được với kích thước của ngón tay, thế nhưng lại mang tới một vật càng thô càng to hơn nữa, trên trán của Lâm Tiểu Sách đã bắt đầu lấm tấm mồ hôi.

Nhìn bộ dáng dục vọng khó nịn của Trần Nghệ Phong, Tiểu Sách khẽ cắn môi, lấy ngón tay đang chôn ở trong tiểu huyết ra, chậm rãi ngồi lên dục vọng đã ngẩng cao đầu của anh.

”A

a

~ oa

ân ~ ” Đỉnh côn thịt còn chưa tiến vào miệng huyết, đã rước lấy tiếng thở dốc của Tiểu Sách. “Quá ~ quá lớn ~ cũng không thể coi là ~ chuyện tốt nha ~ ” Hai tay chỉ có thể chống tại ngực của Trần Nghệ Phong thở phì phò. Mà phần eo dưới lại áp dụng tư thế treo lơ lửng khiến cho dục vọng chỉ dừng lại khẽ ma sát vào miệng huyết.

Trần Nghệ Phong còn đang bất mãn vì loại luật động nhọt nhọt này, hai tay vô ý thức vươn ra nắm lấy eo nhỏ của Tiểu Sách, liền mãnh liệt đỉnh lên. “A!! Đau quá ~ đi ra ngoài ~ đau quá ~ ” Một lần lại một lần bị đâm vào chỗ sâu nhất Lâm Tiểu Sách đau đốn kêu lên. Há mồm cắn lên ngực của Trần Nghệ Phong, hiện lên vết máu nhàn nhạt, nhờ đó mà có hơi chút thức tỉnh Trần Nghệ Phong.

Mất say lơ dờ mê man nhìn người con trai trên người “Tiểu Sách??? Ha hả, xem ra giấc mơ của mình thật chân thực!!” Không thể nào tin tưởng bản thân thật sự có thể làm tình với Lâm Tiểu Sách Trần Nghệ Phong lại lâm vào giấc ngủ.

Ghé vào trên người anh Lâm Tiểu Sách ngay cả thở mạnh cũng không dám thở, nhìn thấy anh đã ngủ, mới dám nâng đầu lên. Nếu như để cho anh biết mình chuyện mình gian dâm anh là sự thật, phỏng chừng bọn họ ngay cả khả năng làm bằng hữu cũng đều không còn đi.

Dục vọng dưới thân bởi vì thật lâu cũng không nhúc nhích lại có vẻ tràn đầy sức sống, từ từ ở chuyển động ở bên trong tiểu huyết “A ~ chậm một chút ~ không nên cử động ~ nhanh như thế ~ nha ~ Phong ~ chậm ~ một chút ~ ” Đột nhiên bị côn thịt công kích ma sát vào huyết bích sinh ra nhiệt lượng khiến cho phía trước của Tiểu Sách lại bắt đầu chảy ra dịch thể.

Cả người vô lực nằm úp sấp trên lồng ngực của Trần Nghệ Phong thuận theo côn thịt dưới thân trước sau chuyển động, dục vọng một vào một ra làm cho mị thịt của Tiểu Sách vừa bị mang ra đồng thời lại bị cắm vào, mà lúc này Tiểu Sách cũng chỉ có thể theo sát tốc độ luật động của Trần Nghệ Phong.

“Phong ~ nhanh ~ nữa ~ nhanh lên một chút ~ đúng ~ chính là ~ chỗ đó ~ ân ~ ha ~ ” Bị chạm vào điểm nhạy cảm Tiểu Sách bắt đầu chủ động cầu xin nam nhân đang dùng hạ thân tăng tốc trườn sấp. Mà Trần Nghệ Phong tuy rằng say đến bất tỉnh nhân sự, nhưng bằng bản năng nam nhân vẫn giúp anh sau khi tìm được điểm kia ở trong huyết động liền bắt đầu dùng sức cắm vào đó ”A ~ thật là thoải mái

Phong

thoải mái

muốn chết ~, đúng ~ chính là chỗ đó ~ quá sung sướng ~ a ~ ha ~ ”

Bị đâm đến tuyền tiền làm cho toàn bộ khoái cảm của Tiểu Sách đều dồn ra phía trước, ngọc trụ vốn dĩ đã ngẩng đầu rất cao lại càng thêm run rẩy kịch liệt. ”A

Phong ~ bắn ~ muốn bắn ~ ~ a ~ ” Tiểu Sách run rẩy nâng cao phân thân hướng về phía trước bắn ra ngoài.

Cảm giác bủn rủn sau khi bắn tính xong khiến cho Lâm Tiểu Sách chỉ có thể nằm ở trên người Trần Nghệ Phong tiếp nhận động tác chạy nước rút không biết mệt mỏi của anh, trong đầu thì đang suy nghĩ “Tiểu hoàng kim thực sự là không bình thường nha ~ ngay cả lực kéo dài cũng đặc biệt thành thạo ~ ” Thân thể bị giam cầm chỉ có thể thuận theo dục vọng dưới thân mà cao thấp pháp phồng. “A ~ thật là thoải mái ~ thoải mái quá ~ ”Trần Nghệ Phong đang đè nén cũng bắn ra dịch thể nồng đậm vào sâu trong tiểu huyết.

Tiểu huyết nuốt vào toàn bộ tinh dịch, Lâm Tiểu Sách cũng không khỏi dán vào thân thể của Trần Nghệ Phong mà nhẹ nhàng lay động. Nhìn thấy Trần Nghệ Phong sắp tỉnh rượu, Lâm Tiểu Sách chịu đựng toàn

thân đau nhức từ từ nâng mông lên, khiến cho phân thân vẫn còn đang lớn như cũ trượt ra khỏi miệng huyết. “A ~ ” Khoái cảm khi rút ra làm cho Tiểu Sách nhin không được mà rên rỉ thành tiếng.

Trần Nghệ Phong cảm giác được dục vọng của mình đang ly khai nơi ẩm áp kia, thậm muốn dùng sức mở mắt ra nhìn người vừa mới mang đến khoái cảm tột đỉnh cho mình đến cuối cùng là ai. Bất quá bởi vì tác dụng của cồn cho nên mí mắt chỉ có thể không nghe lời mà nhắm lại, do đó chỉ nhìn thấy được một tấm lưng trơn bóng lưng cùng với thắt lưng tinh tế ở hai bên còn đang ứ đọng vệt máu.

9. Chương 9

Sáng sớm hôm sau khi Trần Nghệ Phong tỉnh lại chỉ thấy đau đầu đến lợi hại, nhưng thân thể lại thư thái chưa bao giờ có. Nhớ tới cảm giác trong giấc mơ tối qua khiến anh cảm thấy thập phần vui vẻ, dục vọng phía trước lại có xu hướng ngẩng đầu. (sướng chết chừng luôn đi ~ vẫn còn đang nằm mơ hay sao ~ ngẫu gia thật thương cảm với Tiểu Sách nha ~)

Mở chăn cúi đầu nhìn thấy mình quần áo chỉnh tề, càng thêm xác định tối qua chỉ là một hồi mộng xuân không dấu vết mà thôi. Đứng dậy vỗ cái đầu còn đang nặng trĩu của mình sau đó anh mở cửa bước ra khỏi phòng.

“Nghệ ~ Phong ~ anh thức rồi sao!” Lâm Tiểu Sách đang chuẩn bị gõ cửa liền gặp được Trần Nghệ Phong với sắc mặt ửng đỏ.

Lúc này Trần Nghệ Phong đang vì ý dâm của mình đối với Tiểu Sách mà đỏ mặt thở hổn hển, không ngờ lại ở phía sau đụng phải cậu, càng không biết nên nói cái gì cho phải đây. “Àn ~ đã dậy rồi ~ tối hôm qua uống nhiều quá ~ anh không có làm ra chuyện gì kì quái đi ~ ”

“Chuyện kì quái??? Không có đâu nha ~ ” Lâm Tiểu Sách không dám nhìn thẳng vào anh nên chỉ có thể nhìn chằm chằm dưới đất nhỏ giọng nói. “Người làm ra chuyện kì quái chính là em đi!!”

“Em nói sao??” “Em là nói ~ anh không có làm ra chuyện gì kì quái nha ~ ” Khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ ở Trần Nghệ Phong xem ra chỉ là một lời giải thích đơn thuần, lại căn bản không chú ý tới ánh sáng lóe lên trong mắt Tiểu Sách.

“Tiểu Sách, Vì Lăng bọn họ đã trở lại sao?” “A? A!! Đúng rồi ~ Sáng Sáng ~ ” Hiện tại mới nhớ tới hai người kia Lâm Tiểu Sách liền cuống quýt chuẩn bị lao ra cửa đi tìm người. “Tiểu Sách!” Một cú liềm lôi Tiểu Sách trở về, ngã vào trong lòng của Trần Nghệ Phong. “Em biết bọn họ đi đâu sao? Trước tiên không cần phải gấp gấp nha ~ anh tin tưởng Vì Lăng là một người tỉnh táo!” Đang tựa vào trong ngực Lâm Tiểu Sách nghe câu trả lời của anh, khẽ gạt đầu.

Trần Nghệ Phong ôm thật chặt lấy thiên hạ trong lòng thậm muốn thời gian dừng lại ngay khoảnh khắc này. “Có điện thoại ~ có điện thoại ~” Tiếng chuông điện thoại vang lên đã phá vỡ thời khắc yên bình này. Lâm Tiểu Sách đẩy vòng tay ẩm áp kia ra, mười ngón nắm cùng một chỗ nhìn Trần Nghệ Phong nhận điện thoại.

“Cậu không thể về ~ hiện tại đang ~ có thể ~ được ~ ” Nhìn thấy Trần Nghệ Phong nhịu mày, Tiểu Sách mở miệng hỏi “Có chuyện gì sao??” “Àn ~ hiện tại Lăng tạm thời không thể quay về công ty, muốn anh giúp cậu ta xin nghỉ, còn có để anh chiều cổ em

thay Hạ Sáng ~ ” Nói đến việc chiều cổ cậu thì, trên mặt Trần Nghệ Phong xuất hiện vẻ đỏ ửng mắt tự nhiên.

”A?? Sáng Sáng

có phải Sáng Sáng đã xảy ra chuyện gì rồi hay không ~ ” Lâm Tiểu Sách lo lắng khẩn trương nắm lấy tay của Trần Nghệ Phong hỏi thăm. Nhìn Tiểu Sách bởi vì lo lắng mà khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng lên, Trần Nghệ Phong không khỏi muốn đưa tay ra vuốt ve lên đó “Tiểu Sách ~ tin tưởng anh, được chứ? Hạ Sáng

không có việc gì ~ anh đã đáp ứng bọn họ sẽ chiều cố em ~ ” Thằng tắp nhìn vào đáy mắt của Trần Nghệ Phong, Lâm Tiểu Sách tựa hồ ở nơi nào đó đã tìm được câu trả lời mà mình chờ đợi bấy lâu nay.

“Ân ~ em tin tưởng anh ~ ” Vươn tay nhỏ bé nắm lại bàn tay đang nắm chặt tay mình của Trần Nghệ Phong. Cảm tình nhân nhật giữa hai người hiển hiện ở chung quanh.

“A! Nghệ Phong ~ chúng ta bị muộn rồi ~ ” “Không sai!! Thế nhưng em cũng đừng quên anh là tổng giám đốc đó nha ~ ” Trêu ghẹo nhìn Tiểu Sách đã chạy đến ngoài cửa như là đang đóng phim quay chậm chậm rãi xoay người lại “Đúng nha ~ sao em lại có thể quên mình là trợ lý của anh cơ chứ, như vậy chúng ta có thể không cần gấp gáp rồi ~ ”

10. Chương 10

“Nhâm tỷ ~ đây là thông báo của Trần tổng gửi đến phòng phát triển ~ ” Vừa về tới công ty còn chưa kịp nghỉ ngơi Tiểu Sách đã bận rộn đến sắp hôn mê luôn rồi.

“Tiểu Sách ~ đến đến đến, Nhâm tỷ có chuyện này muốn hỏi cưng ~ ” Về mặt thần bí kéo Tiểu Sách đến bên cạnh nhà vệ sinh. “Tiểu Sách ~ không phải em bị bệnh trĩ đó chứ ~ sao tướng đi của em lại là lạ như vậy, hơn nữa hai chân còn mở rộng ra như thế?”

”A

” Thoáng chốc, cả khuôn mặt Tiểu Sách đều trở nên đỏ bừng. “Ừm ~ ừm ~ a ~ Nhâm tỷ ~ ” Tiểu Sách chỉ có thể phát âm ra một từ đơn, cậu cũng không biết dùng cách nào để giải thích rõ sự thật này đây. Mà bộ dáng này của cậu lại khiến cho Nhâm nghĩ rằng mình đã đoán đúng rồi “Tiểu Sách ~ em đừng lo về cái bệnh này, nhất định phải đi khám thử xem nha ~ ”Tiểu Sách nhìn Nhâm tỷ liên tục lẩm nhẩm khước miệng trong ngực lại thầm nghĩ “Không phải là em bị cái bệnh kia đâu mà ~ chỉ là tối hôm qua tần suất sử dụng quá cao mà thôi ~ hơn nữa đây là do trải qua thời gian dài phun ra nuốt vào mà bị thương đó á ~ ”

“Tiểu Sách! Tiểu Sách ~ em có nghe thấy không? Sau khi tan tầm nhất định phải đi khám đó nhá ~ ” Nhìn Nhâm tỷ vừa nói vừa đi ra ngoài, Tiểu Sách chỉ có thể cầu nguyện ở trong lòng nàng sẽ không nói chuyện này với cái tỷ tỷ khác!

Một đường quay trở lại phòng làm việc, mới vừa vào cửa liền thấy Hác Giai đang ngồi ở trên đùi Trần Nghệ Phong. Thân hình Lâm Tiểu Sách có chút bất ổn tựa ở cạnh cửa, đau lòng nhìn Hác Giai chiếm cái vị trí ao ước của mình kia. “Tiểu Sách, em đã về rồi? Sao vậy? Thân thể không thoải mái sao?” “Đúng, khó chịu, rất khó chịu! Em là không muốn thấy anh ở cùng một chỗ với cô gái kia, lại càng không muốn nhìn thấy bộ dạng của cô gái đó khi đang ở bên cạnh anh!” Tiểu Sách thật sự muốn la lên như thế, nhưng cậu biết bây giờ cần bản là mình không có tư cách.

“Không có việc gì, có thể là hơi mệt chút thôi ~ ” Thấy thân thể Tiểu Sách không khỏe, Trần Nghệ Phong lập tức chạy tới trước mặt cậu. “Có muốn về nhà nghỉ ngơi một chút hay không?”

Thấy giữa hai nam nhân trước mặt hiện lên không khí ám muội khiến cho trong lòng Hác Giai cực kỳ lo lắng.

“Nghệ Phong ~ Cậu ta là ai vậy? Anh làm gì mà không chịu để ý tới người ta gì hết nha ~ ” Xông lên trước muốn tạo ra khoảng cách giữa hai người.

“Giai Giai ~ đây là bằng hữu của anh tên là Lâm Tiểu Sách ~ ” “Bằng hữu? Không phải trên người cậu ta có đeo chức vụ là trợ lý sao?”

Tiểu Sách chủ động lùi ra sau một bước “Hác tiểu thư ~ tôi là trợ lý của Trần tổng, cô khỏe!” Hác Giai căn bản không thèm trả lời cậu mà chỉ lo ôm Trần Nghệ Phong dùng sức liếc mắt nhìn Tiểu Sách.

“Tiểu Sách ~ hiện tại em ra ngoài đi ~ anh cùng Giai Giai có chút chuyện cần nói ~ ” “Đúng rồi, hôn sự của chúng ta vẫn là không cần phải để cho người ngoài nghe được đâu ~ ” Hắc Giai vội vã bổ sung thêm một câu.

“Được ~ được rồi ~ ~ tôi ~ đi ra ngoài ~ ”Cuối cùng cậu quay lại trộm liếc Trần Nghệ Phong một cái, sau đó Lâm Tiểu Sách cúi đầu đi ra ngoài.

“Nghệ Phong ~ đang nhìn cái gì vậy a ~ nó đi ra ngoài rồi ~ ~ Nghệ Phong ~ em cảm thấy anh không còn quan tâm tới người ta nữa rồi ~ ” Hắc Giai dán tại trước ngực Trần Nghệ Phong ngón tay xoay tròn khiêu khích nói.

“Giai Giai, là em đa tâm thôi ~ anh vẫn luôn rất quan tâm em nha ~ ” Không yên lòng đáp trả, tâm lại theo về mặt khi nãy của Tiểu Sách mà bay đi.

“Nghệ Phong ~ ~ đã thật lâu rồi anh ~ ~ chưa từng đến ~ ~ nhà em ~ ~ ” Ngón tay khiêu khích cởi ra quần áo của anh, lộ ra lồng ngực khiêu gợi ở bên trong. “Giai Giai, gần đây anh khá bận rộn ~ ” Hoàn toàn không chú ý tới người trước mặt Trần Nghệ Phong chỉ là lo lắng Tiểu Sách có thể hay không vừa khóc vừa đi ra ngoài.

“Nghệ Phong ~ ~ ôm em đi ~ em muốn anh ôm em ~ ~ ” Quần áo bị mở rộng lộ ra toàn bộ phần ngực màu đồng. Ngón tay nhẹ nhàng chuyển động. “Di?” “Tê!” Hai người đồng thời phát ra thanh âm. “Nghệ Phong, đây là cái gì!” Hắc Giai ghen tỵ nhìn vết cắn rõ ràng ở trước ngực Trần Nghệ Phong tức giận hỏi.

Gương mặt của Trần Nghệ Phong cũng mờ mịt nhìn dấu răng mơ hồ còn hơi đau ở trước người này, đột nhiên những ký ức đứt đoạn thoáng hiện lên trong đầu, một cậu bé nhỏ xinh tự mình động đây trên người anh, dự vọng của mình thì đang ra vào trong hậu huyệt của cậu, cậu trai kia cúi người nhào nấn nụ hoa của mình. “Tiểu Sách?!” Bỗng nhiên linh quang chợt lóe, gương mặt của Tiểu Sách chồng lên trên người cậu trai kia.

“Àn? Cái gì?”Hắc Giai không hiểu nhìn Trần Nghệ Phong vừa nói ra hai chữ kia liền vọt ra ngoài, gương mặt tức giận đến sắp biến hình rồi, tức tối đến nắm chặt bàn tay “Tiểu Sách? Chính là người nọ? Ta sẽ không để cho người sống yên ổn đâu!”

11. Chương 11

“Có ai nhìn thấy Tiểu Sách không?” Trần Nghệ Phong vào phòng làm việc hỏi.

“Trần tổng ~ ~ tôi có thấy Tiểu Sách nha ~ ~ ” Nhâm tử nhỏ giọng đáp trả nam nhân thoạt nhìn đang có tâm tình không quá tốt.

“Vậy em ấy đi nơi nào rồi?”

“Hình như là Tiểu Sách đến bệnh viện rồi ~”

“Em ấy bị cái gì? Tại sao lại phải đi bệnh viện, khi nào thì đi, có người cùng đi sao?” Những câu hỏi liên tiếp khiến Nhâm tử căn bản không biết nên trả lời như thế nào.

“Tiểu Sách, hình như là bị bệnh ở chỗ đó, tôi thấy em ấy là lạ, cho nên nói em ấy đi kiểm tra một chút, em ấy mới từ phòng quản lý đi ra, tôi sẽ nói lại với em ấy ~ ~ ” Nhâm tử xấu hổ khi phải nói ra hai từ bệnh trĩ, nên đành phải nói ẩn dụ.

“Chỗ đó? ” Trần Nghệ Phong cau mày, trực giác nói cho anh biết đó chính là nơi Tiểu Sách dùng để tiếp nhận mình. Nghĩ đến đây anh liền chạy ra khỏi công ty.

“Tiểu Sách ~ Tiểu Sách! Cậu đứng lại!” Vốn đang tính giả bộ không nghe thấy nhưng Lâm Tiểu Sách lại bị một tiếng rống giận này dọa cho rất không cốt khí mà ngừng lại, sợ hãi xoay người sang chỗ khác nhìn Trần Nghệ Phong.

“Em còn dự định bỏ trốn sao?” Trần Nghệ Phong lạnh lùng nhìn chăm chăm vào khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Sách hỏi.

“A? Trốn? Em không có định trốn nha!” Lâm Tiểu Sách đáng thương lấy tay xoa xoa góc áo.

“Tại sao khi anh gọi em không chịu dừng lại!”

“Đó là bởi vì ~ là bởi vì ~ là bởi vì ~ ”

“Rốt cuộc là tại sao?” Trần Nghệ Phong ép hỏi Lâm Tiểu Sách, muốn cậu nói ra suy nghĩ từ tận đáy lòng.

“Bởi vì ~ bởi vì ~ bởi vì em không muốn nhìn thấy anh cùng bạn gái của mình~ ” Bị buộc đến góc tường Lâm Tiểu Sách ngẩng đầu rống lên, trong đôi mắt dịu dàng hàm chứa nước mắt lưng tròng.

“Tiểu Sách ~ ” Thấy Tiểu Sách cười đến sắp khóc lên, Trần Nghệ Phong chỉ cảm thấy trái tim đau nhói, nâng tay kéo Tiểu Sách vào lòng. “Không muốn liền không cần nhìn, được không? Đừng khóc ~ Tiểu Sách ~ ” Bàn tay to nhẹ nhàng vuốt ve lưng cậu để dỗ dành, khiến cho Tiểu Sách một trận run rẩy.

“Thực đúng là một vật nhỏ nhạy cảm.” Trần Nghệ Phong ở trong lòng suy nghĩ. “Tiểu Sách, tại sao lại không muốn nhìn thấy bạn gái của anh vậy?” Dự định để cho Lâm Tiểu Sách tự mình nói ra sự thật trong đêm đó, Trần Nghệ Phong chậm rãi hướng dẫn cậu.

“Ân ~ ân ~ không muốn liền không muốn ~ ” Tiểu Sách gấp đến độ gương mặt tuấn tú trở nên đỏ bừng, cố sống cố chết cho rằng đây là bí mật chỉ có mình mình biết.

“Đến tột cùng là tại sao lại không muốn vậy?” Nhẹ nhàng nâng mặt của Tiểu Sách lên nhìn thẳng vào cậu.

“Không muốn kể cho anh nghe đâu!” Không có cách nào trốn tránh nữa Tiểu Sách lựa chọn né tránh ánh mắt của anh.

“Tiểu Sách, xác định là không muốn nói với anh sao?” Trần Nghệ Phong buồn cười nhìn Tiểu Sách như đã hiểu anh cúi đầu thật nhanh khẽ hôn lên cái miệng nhỏ nhắn của cậu một cái.

“A ~ ” Lâm Tiểu Sách bị giật mình không nhỏ lấy tay che đôi môi bị hôn trộm của mình ngơ ngác nhìn Trần Nghệ Phong đang mang theo vẻ mặt vui vẻ ở trước mặt. “Tại sao lại muốn hôn em?”

“Tại sao? Em cứ nói đi ~ Tiểu Sách? Tại sao em lại muốn làm tình với anh vào đêm đó? Tại sao lại không chịu nói rõ với anh?” Dùng bàn tay to phủ lên gương mặt của Tiểu Sách, lẳng lẳng nhìn cậu.

Phảng phất như bị một cặp mắt trong suốt hút vào, Lâm Tiểu Sách ngoan ngoãn nói ra tâm sự mà cậu đã cất giấu thật lâu ở tận đáy lòng. “Nghệ Phong ~ em thực sự rất thích anh ~ thực sự ~ rất thích ~ ” Cách bày tỏ ngây ngô khiến trong lòng Trần Nghệ Phong mừng như điên, ôm Tiểu Sách một cái. “Tiểu Sách ~ Tiểu Sách của anh ~ anh cũng thích em ~ ”

“Thích em? Thế nhưng anh đã có bạn gái rồi nha?” Tuy rằng ngây ngô nhưng là vẫn hỏi ra điều mình lo lắng nhất.

“Vào một buổi tối có một tiểu yêu tinh ở trên người anh làm ma pháp, hiện tại ngoại trừ em ấy, bất luận kẻ nào anh đều không có cảm giác ~ ” Trần Nghệ Phong điểm nhẹ lên chiếc mũi xinh xắn của Tiểu Sách nói đùa.

“Cái gì mà yêu tinh chứ ~ em mới không phải đâu ~ ” Lâm Tiểu Sách không chịu nhận giấy dựa ở trong lòng Trần Nghệ Phong.

Nhìn Tiểu Sách đang làm nũng với mình, Trần Nghệ Phong chỉ cảm thấy bụng dưới căng thẳng, dục vọng cứ nhiên cứ như thế mà đứng thẳng lên.

12. Chương 12

Nhìn Tiểu Sách đang làm nũng với mình, Trần Nghệ Phong chỉ cảm thấy bụng dưới căng thẳng, dục vọng cứ nhiên cứ như thế mà đứng thẳng lên. Vội vã kéo tay của Tiểu Sách đi đến xe thể thao của mình.

“Phong ~ chúng ta sẽ đi đâu?” Tiểu Sách theo anh ngồi vào trong xe.

“Sao vậy? Còn sợ anh bán em sao?” Trêu ghẹo nhìn Tiểu Sách vẻ mặt xấu hổ đến đỏ bừng.

“Phong ~ đáng ghét ~ ” Bị Trần Nghệ Phong đùa gương mặt ửng hồng không ngớt Tiểu Sách nhào vào người anh nhẹ dằm.

“Ân ~ Tiểu Sách ~ đây chính là em tự tìm đó nha ~ ” Một tay cầm tay lái, một tay nhẹ nhàng không chế được thân thể của Tiểu Sách đang dựa vào người mình, cố nén dục vọng dưới thân nói.

“A?? A!” Còn đang nghe không hiểu ý tứ trong lời Trần Nghệ Phong thoáng cái Tiểu Sách bị anh cầm lấy tay cậu đặt lên dục vọng của mình, lòng bàn tay truyền tới nhiệt độ nhất thời hù dọa Tiểu Sách.

Hốt hoảng muốn rút tay ra, nhưng lại bị nắm đến thật chặt. “Phong ~ buông ~ buông tay nào ~ ” Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Lâm Tiểu Sách gần như đã đỏ đến muốn tích máu lộ ra bộ dáng đáng thương.

“Buông tay? Em thực sự muốn buông tay sao? Tiểu Sách của anh khi nào đã trở nên dễ xấu hổ như thế rồi?” Trần Nghệ Phong nắm tay của Tiểu Sách tay chuyển động dọc theo nam căn.

“Ân ~ Phong ~ bởi vì ~ khi đó ~ căn bản không biết anh ~ có thích em hay không ~ cho nên ~ Sảng Sảng đã dạy em làm như vậy ~ ” Không tự chủ được mà thuận theo tay của Trần Nghệ Phong vuốt ve nhiệt thiết.

“A ~ ân ~ a ~ Tiểu Sách ~ đúng ~ cứ như vậy ~ ” Dục vọng được an ủi rất tốt khiến cho đầu của Trần Nghệ Phong hơi hướng ra sau, thoải mái rên rỉ thành tiếng. Một tay cầm chặt tay lái, tay kia cũng lặng lẽ leo lên quần lót đã hơi nhô lên của Tiểu Sách.

Nam căn của nam nhân không ngừng trưởng lớn theo động tác chơi đùa của Tiểu Sách, mắt thấy dục vọng của người yêu ở trong tay có chút dừng thẳng, hưng phấn không thôi. Đột nhiên hạ thân nhạy cảm của mình cũng rơi vào một nơi thật chặt.

“A! ! Phong ~ buông ra ~ a ~ ha ~ buông ~ tay ~ ra ~ ” Lực đạo trên tay của Trần Nghệ Phong không mềm nhẹ giống như lực đạo mà cậu sử dụng.

Anh dùng lực vuốt ve dục vọng, đó là một loại lực cường thế lại mãnh liệt. Tiểu Sách không chịu nổi hừ nhẹ ra, hy vọng có thể hòa hoãn cảm giác đau đớn cùng khoái cảm đột nhiên đến cùng một lúc.

“Buông tay sao? Tiểu Sách thực sự muốn vậy?” Trần Nghệ Phong một mặt cố nén dục vọng trước người một mặt lại muốn khiêu khích Tiểu Sách, anh chỉ có thể tận lực thả chậm tốc độ xe lại còn có không chế dục vọng muốn phát tiết của bản thân.

“A ~ không ~ không ~ muốn buông ~ tay ~ muốn ~ tay của Phong ~ đến ~ ha ~ sờ ~ ha ~ ”

Toàn bộ phân thân dừng đứng bị chà xát khiến cho Lâm Tiểu Sách căn bản không thể trả lời bình thường. Cậu chỉ có thể buông ra cự thú của Trần Nghệ Phong đang được mình âu yếm trong tay, cậu dùng sức cầm lấy đệm ghế, nhấn nạt cảm giác mãnh liệt muốn bắn tinh.

“Phong ~ từ bỏ ~ nhiều lắm ~ buông ~ buông ra ~ em thấy ~ thật muốn ~ bắn ra ~ a ~ thật muốn ~ Phong ~ ” Trần Nghệ Phong từ kính chiếu hậu nhìn thấy Tiểu Sách sắp tiến tới cao trào, đôi gò má ửng đỏ khiến anh muốn nhào tới cắn một cái, quá nhiều khoái cảm khiến cho cặp mắt vốn đang chứa đầy nước càng thêm ướt đến độ chịu không được, hơn nữa còn bởi vì gần tới cao trào, rên rỉ không ngừng dồn dập, đôi môi nhỏ nhắn không kịp khép kín cứ như vậy nhẹ nhàng chảy xuống nước bọt.

“Tiểu Sách ~ bắn đi ~ anh muốn nhìn bộ dáng bắn ra của em ~ bắn cho anh nhìn ~ được chứ?” Lời nói dụ dỗ vang lên bên tai Tiểu Sách, Trần Nghệ Phong thuận thế kéo quần lót của Tiểu Sách xuống, phân thân xinh đẹp nhảy ra ngoài, bộ dáng hồng hồng tràn đầy sức sống khiến Trần Nghệ Phong khi nhìn thấy nó mãnh liệt nuốt xuống vài ngụm nước bọt.

“A ~ Phong ~ thật xấu ~ hổ ~ đừng ~ mà ~ a ~ buông ~ em ~ ra ~ buông ~ ” Nghe thấy lời cầu xin tha thứ của Tiểu Sách, Trần Nghệ Phong càng dùng năm ngón tay khuấy động phân thân, một chút lại nắm chặt phần rễ của phân thân. “A! Thật ~ thoải mái ~ thật ~ muốn ~ nhanh ~ buông ~ ” Lâm Tiểu Sách cảm thấy sắp tới cao trào, mắt mang đầy lệ nhìn bàn tay đang không ngừng chuyển động, muốn có được sự chấp thuận của bàn tay kia, không muốn nơi đó lại bị đùa bỡn nữa.

“Tiểu Sách ~ bắt đi ~ để anh nhìn em ~ ” Chính là lời nói của Trần Nghệ Phong vô hình gia tăng thêm khoái cảm của Tiểu Sách, cậu dùng sức nâng thắt lưng hướng phân thân của mình về phía bàn tay của nam nhân, nhanh chóng ma sát nó. “A ~ thật là thoải mái ~ muốn ~ muốn bắt ~ ” Bắt một dòng dịch thể ra, lực đạo quá mạnh nên văng cả lên cửa kính của xe.

Sau khi trải qua cao trào Tiểu Sách nhìn cửa xe bị mình biến thành loại hình dạng này, sắc mặt càng thêm đỏ hơn, ngượng ngùng nhìn về phía Trần Nghệ Phong vẫn đang hô hấp dồn dập.

” Ân ~ Phong ~ xin lỗi ~ nha ~ bắt quá ~ đều do anh

” Tiểu Sách hướng người yêu làm nũng.

“Tiểu Sách ~ ” Hơi nghiêng người nhìn dáng vẻ khả ái của Lâm Tiểu Sách ở bên cạnh mình, Trần Nghệ Phong đưa ngón tay ra khẽ quệt lấy tinh dịch dính trên cửa sổ xe từ từ đưa vào miệng của mình. “A! Phong ~ đừng mà ~ hảo hảo ~ ” Lâm Tiểu Sách vội vàng muốn ngăn cản anh.

“Thật ngọt ~ quả nhiên là Tiểu Sách ~ thật không sai ~ ” Cố ý mút ra, dùng lời lẽ trêu đùa Tiểu Sách.

“Phong ~ thật đáng ghét a ~ ” Tiểu Sách then thùng cúi đầu dự định giả trang thành đà điểu, ngón tay mới vừa rồi bị Trần Nghệ Phong ngậm trong miệng đột nhiên duỗi tới.

Tiểu Sách nhìn bộ dáng mong đợi của người yêu, nhẹ nhàng ngậm vào cái miệng nhỏ nhắn của cậu, dùng đầu lưỡi chuyển động.

Dùng sức nắm chặt tay lái, Trần Nghệ Phong nỗ lực khống chế dục vọng đang bị Lâm Tiểu Sách vô ý khiêu khích. ”Tiểu Sách ~ anh nhất định sẽ không buông tha cho em như vậy đâu ~

13. Chương 13

Dùng sức nắm chặt tay lái, Trần Nghệ Phong nỗ lực khống chế dục vọng đang bị Lâm Tiểu Sách vô ý khiêu khích. “Tiểu Sách ~ anh nhất định sẽ không dễ dàng buông tha cho em đâu ~ ”

Còn chưa hiểu tình hình hiện tại Tiểu Sách chỉ có thể ngơ ngác nghe những lời này mà không có phản ứng gì nhiều. “Buông tha em??”

“Đúng rồi ~ không buông tha cho em đâu ~ chính là muốn em phụ trách dập tắt lửa!” Trần Nghệ Phong buồn cười chỉ vào cậu nhỏ dưới thân, hài lòng nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Sách đỏ lên trong nháy mắt.

“Phong ~ ” Lâm Tiểu Sách ngượng ngùng cúi đầu, không chịu nói thêm câu nào nữa, “Ha ha ~ Tiểu Sách, em thật là quá đáng yêu mà ~ ” Chiếc xe vào lúc hai người tình thú đầu võ mồm quẹo vào nhà của Trần Nghệ Phong.

“Thật lớn ~ nha ~ ” Tiểu Sách ngạc nhiên nhìn căn nhà sang trọng với diện tích rộng lớn trước mắt.

“Ha ha ~ Tiểu Sách anh càng hy vọng em nói với nó câu này ~ ” Trần Nghệ Phong đứng ở phía sau cậu dùng dùng cự vật đẩy đẩy vào người Tiểu Sách.

“Đừng ~ mà ~ Phong ~ thực ~ háo sắc nha ~ Vạ nhất có người thấy thì sao ~ ” Hậu huyết cách một lớp quần bị ma sát đã có dấu hiệu đáp lại, cảm giác tê dại truyền thẳng đến phân thân trước mặt.

“Không có người đâu ~ Tiểu Sách ~ em thật đáng yêu ~ ” Nhìn Lâm Tiểu Sách bởi vì tình dục mà toàn thân đều chuyển thành màu hồng nhạt, Trần Nghệ Phong nhẹ nhàng dựa vào gáy của cậu, sau đó mút mạnh một cái.

“A ~ nhẹ chút ~ ” Nơi bị mút lưu lại ấn ký đỏ ửng, nhìn địa phương bị mình đánh dấu, Trần Nghệ Phong lộ ra mỉm cười.

Tiểu Sách cứ như vậy mà bị túm chặt lôi vào phòng ngủ của Trần Nghệ Phong, nhìn chiếc giường đôi siêu bự kia, lúc này Tiểu Sách mới hoàn toàn thanh tỉnh lại. “Àn ~ phong ~ đây là ~ ”

“Đây là chiến trường để em dập lửa nha ~ ” Lại hôn trộm được một cái, khiến Trần Nghệ Phong vui vẻ đến không thể khép miệng lại được.

“A? A! Có thể ~ không làm được không ~ ” Cậu thấp giọng thỉnh cầu.

“Vậy nó thì làm sao đây ~ ” Trần Nghệ Phong cũng rất vô tội chỉ vào dục vọng đã dựng đứng thật lâu của mình mà nói.

Cúi đầu nhìn vật kia ở trước người Trần Nghệ Phong, lại ngẩng đầu nhìn vào ánh mắt đầy dục vọng của anh, ngực Tiểu Sách liền mềm nhũn ” ~ Trước tiên để em đi tắm cái đã ~ được không?”

“Được chứ, được chứ ~ muốn anh tắm cùng không?”

“Đừng mà ~ để em tắm một mình là được rồi ~ ” Theo hướng mà Trần Nghệ Phong đã chỉ, Tiểu Sách đi vào phòng tắm.

Trong phòng tắm, Tiểu Sách nhìn bóng dáng trần trụi của mình trong gương, không thể nào tin tưởng Trần Nghệ Phong đang ở ngoài cửa thực sự đã thuộc về mình, nhẹ nhàng nhéo một cái lên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp kia “Đau quá ~ ” Sau khi cảm nhận được đây chính là sự thật, cậu ngây ngốc nở nụ cười.

Bị hơi nóng trong phòng tắm hun đến toàn thân đỏ bừng, da thịt non mịn thoát nhìn thật ngon miệng, phảng phất chỉ cần cắn vào một cái liền có thể chảy ra nước, còn có cục huyết đang ẩn núp trong cặp mông trắng nõn, loại cảnh sắc làm cho người khác muốn phun máu mũi này tất cả đều rơi vào trong mắt Trần Nghệ Phong đang lặng lẽ mở cửa.

Không một tiếng động đến gần Tiểu Sách, hung hăng ôm cậu vào trong lòng. “A!!” Tiểu Sách bị dọa sợ lớn tiếng la lên, Trần Nghệ Phong nhân cơ hội nạt xoay người cậu lại, dùng miệng chặn lấy đôi môi đang muốn phát ra tiếng thét chói tai kia.

14. Chương 14

Không một tiếng động đến gần Tiểu Sách, hung hăng ôm cậu vào trong lòng. “A!!” Tiểu Sách bị dọa sợ lớn tiếng la lên, Trần Nghệ Phong nhân cơ hội nạt xoay người cậu lại, dùng miệng chặn lấy đôi môi đang muốn phát ra tiếng thét chói tai kia.

Thấy Trần Nghệ Phong ở trước mặt, Lâm Tiểu Sách mới yên lòng lại, bắt đầu nhẹ nhàng hôn trả lại anh.

Trần Nghệ Phong cảm nhận được Tiểu Sách đáp trả, chậm rãi đưa đầu lưỡi của mình vào trong miệng em, ở phía ngoài còn khe cọt cọt. “Àn ~ ngô ~ ân ~” Cảm giác tê dại trong cổ họng khiến Tiểu Sách lơ đãng rên rỉ đi ra tiếng.

Như là nhận được câu trả lời của Tiểu Sách, Trần Nghệ Phong càng thêm ra sức dùng đầu lưỡi khiêu khích hàm răng đang đóng chặt kia, hai tay cũng xoa lên tấm lưng trơn bóng của Tiểu Sách, không ngừng chuyển động lên xuống, vào lúc đến gần xương cụt thì nặng nề đè xuống.

“A ~ a ~ a ~” Chỗ xương cụt mẫn cảm khiến cho toàn thân Tiểu Sách bỗng giật mình, hé miệng thấp giọng thở dốc.

Thừa dịp Tiểu Sách khẽ nhếch cái miệng nhỏ nhắn, đầu lưỡi Trần Nghệ Phong linh hoạt như rắn mà xông vào, lập tức quấn cùng một chỗ với cái lưỡi của Tiểu Sách. “A ~ ân ~ a ~ a ~” Bị cuốn theo đầu lưỡi của Trần Nghệ Phong, không ngừng chạy loạn bên trong, ra sức thăm dò bên trong khoang miệng của mình, khiến cho phân thân của Lâm Tiểu Sách cũng hơi ngẩng đầu lên.

Trần Nghệ Phong cảm nhận được Tiểu Sách đang nhẹ nhàng vuốt ve dục vọng của mình, chừa ra một tay cầm lấy phân thân xinh đẹp kia, chuyển động lên xuống, đầu lưỡi cũng bắt chước động tác trên tay mà nhẹ nhàng cọ xát đầu lưỡi của Tiểu Sách.

Đầu lưỡi nhạy cảm bị trêu chọc, mà dục vọng trước người lại được bàn tay của anh nắm chặt, Tiểu Sách căn bản không có biện pháp đứng thẳng, chỉ có thể để cả người dựa lên người của Trần Nghệ Phong, như vậy cũng giúp cho động tác của anh được thuận tiện hơn.

Bàn tay nguyên bản đang đặt trên lưng của Tiểu Sách cũng dần trượt xuống phía sau của cậu, xoa xoa lên cánh mông trắng nõn đầy đặn, từ từ tiến vào tiểu huyết ở chính giữa. Còn bàn tay đang đặt ở trước người Tiểu Sách kia cũng tăng nhanh tốc độ phối hợp với đầu lưỡi trong khoang miệng bắt chước động tác ra vào của phân thân.

“Ha ~ a ~ Phong ~ đừng ~ mà ~ cầu anh ~ buông ra ~ nhanh ~ buông ~ buông ra ~ đi mà ~” Đồng thời bị giày vò ở nhiều nơi căn bản Tiểu Sách không có khả năng chống đỡ khoái cảm mãnh liệt như vậy, nỉ non cầu xin sự giải phóng cuối cùng.

Nhìn cả người Tiểu Sách vô lực dựa vào người mình cùng với khuôn mặt chứa đầy nước mắt kia, Trần Nghệ Phong dùng đầu lưỡi chậm rãi dẫn dụ cậu đi theo hướng của anh. Vào lúc đầu lưỡi thơm tho nho nhỏ kia vừa đến bên môi thì, Trần Nghệ Phong nhẹ nhàng cắn vào đó.

“A!! A ~ a ~ a ~” Đau đớn tới trong nháy mắt lại chuyển thành khoái cảm ở phía sau, hạ thân cương cứng của Tiểu Sách hướng về phía trước bắn ra. “A ~ bắn ~ a ~ a ~” Đồng thời miệng cũng rời khỏi miệng của Trần Nghệ Phong, mà đôi môi bị hút đến đỏ tươi vào lúc cao trào càng thêm phóng đảng khiến cho người khác không thể dời mắt.

Ôm lấy thân thể Tiểu Sách bởi vì sau khi bắn tinh mà suy yếu, Trần Nghệ Phong sải bước ra khỏi phòng tắm.

15. Chương 15

Vô lực nằm trên giường lớn, Tiểu Sách chỉ có thể nhìn Trần Nghệ Phong từng bước một đến gần mình, không biết từ khi nào anh đã cởi hết quần áo, dù sao hiện tại lộ ra trọn vẹn cơ thể làm cho anh giống như là một dã thú đang chuẩn bị ăn tươi mình. Tiểu Sách không khỏi cả người run rẩy.

“Tiểu Sách ~ sợ sao ~ ” Thanh âm ôn nhu an ủi Tiểu Sách.

“Không ~ không có ~ em thích anh ~ Phong ~ ” Xấu hổ nói ra suy nghĩ trong lòng.

“Anh cũng thích em ~ Tiểu Sách ~ ” Cúi đầu mãnh liệt hôn xuống, thẳng đến khi Tiểu Sách sắp ngất đi, Trần Nghệ Phong mới rời khỏi miệng của Tiểu Sách.

Thân thể hơi run lên nhẹ hiện ra nhan sắc phấn hồng, Trần Nghệ Phong chậm rãi di chuyển bàn tay từ cổ Tiểu Sách đi xuống. Tiểu Sách khả ái tựa như một bé mèo con đã ăn no, ngẩng đầu thật cao để bàn tay trượt xuống theo đường cong cơ thể mình.

“Ngô ~ a ~ ân ~ thật là ngọt ~ ” Bị những vết chạy thật nhỏ trong lòng bàn tay của anh ma sát khiến cho da thịt non mịn nhạy cảm phồng một mảnh. “Tiểu Sách ~ thật mịn ~ thoải mái ~ sao?” Nhìn Lâm Tiểu Sách đang chìm đắm trong âu yếm của mình, Trần Nghệ Phong cảm thấy dục vọng cũng trường lên không ít.

Nhẹ nhàng đi tới điểm đỏ tươi trước ngực, hai khóa dựng đứng thẳng lên, dưới ánh sáng chiếu xuống kiêu kiêu như lửa. Dùng ngón tay nhẹ kẹp lấy một viên trong đó, chậm rãi dùng bụng ngón tay ma sát lên xuống. "A

không nên ~ a ~ a ~ ân ~ không ~ buông ~ a ~ tay ~ " Bộ vị dị thường nhạy cảm của Tiểu Sách bị đối đãi như vậy, khiến cậu phải rên rỉ thành tiếng.

"Xem ra ~ Nơi này là điểm mẫn cảm của Tiểu Sách nha?" Nói xong còn thập phần khẳng định, Trần Nghệ Phong cũng không có quên chăm sóc bên còn lại, trái phải cùng tiến, để hai tay đồng thời tiến công nụ hoa, nghe được tiếng thở dốc gián đoạn cùng thanh âm cầu xin của Tiểu Sách.

"A ~ Phong ~ buông tay ~ cầu anh ~ buông ~ tay ~ đừng ~ ~ " Phân thân khả ái trước người Tiểu Sách đã run run phun ra một ít dịch thể, khoái cảm mãnh liệt khiến cậu không nhịn được mà giờ cao phân thân hướng về thân thể Trần Nghệ Phong để chà xát.

"A ~ Tiểu Sách ~ thoải mái ~ sao ~ nói cho anh biết ~ em có thoải mái không?" Cố nén khát vọng của phân thân to lớn trên người muốn công thành chiếm đất. Trần Nghệ Phong muốn nghe được câu trả lời của Tiểu Sách.

"Ân ~ Phong ~ thật thoải mái ~ a ~ hảo ~ thật thoải mái ~ a

" Cặp mắt Tiểu Sách mê man nhìn bàn tay to đang ở trên người mình không ngừng thi triển ma pháp, thở gấp nói.

"Thoải mái sao? Vậy để anh giúp em càng thoải mái hơn nha ~ " Trần Nghệ Phong nhìn Tiểu Sách đã gần đến cao trào, chậm rãi cúi đầu ngậm phân thân đang dựng thẳng đứng của cậu.

"A

a ~ ân

hảo ~ thoải mái ~ a

" Phân thân đột nhiên bị ngậm vào một nơi nóng hổi, khiến Tiểu Sách hét hoảng kêu lên, miễn cưỡng nhìn Trần Nghệ Phong đang phun ra nuốt vào côn thịt của mình, khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Sách càng thêm đỏ bừng "A ~ Phong ~ ân ~ đừng ~ thật bắn ~ a ~ a ~ " Tiểu Sách vừa nói ra, đã bị hành động mút vào của Trần Nghệ Phong triệt để đánh tan, chỉ có thể há miệng liên tục thở dốc, kiềm nén dục vọng muốn bắn tinh.

"Tiểu Sách ~ đừng nhịn ~ ra đi ~ nếu muốn ~ liền bắn ra ~ " Thấy Tiểu Sách cố nhịn, Trần Nghệ Phong phun ra dục vọng nói, nhìn bộ dáng Tiểu Sách lắc đầu cự tuyệt, Trần Nghệ Phong không nói gì, một lần nữa ngậm dục vọng vào, nhưng ở một giây kế tiếp lại thoáng dùng sức cắn lên đỉnh một cái.

"A

a

a

Phong ~ a

quá ~ a ~ â ~ " Hoàn toàn bị một chút kích thích khi nãy mà bắn ra, Tiểu Sách không khỏi la thành tiếng. Toàn thân cũng do cao trào mà trở nên đỏ ửng.

Cúi đầu nhìn tinh dịch của Tiểu Sách dính trên bụng mình, hơi thở của Trần Nghệ Phong cũng chuyển thành ô ô, Tiểu Sách dưới thân bởi vì mới vừa bắn ra nên cũng chỉ có thể mềm yếu dựa vào trước người mình mà thở gấp, hơi thở phả ra xông thẳng lên côn thịt đang cương cứng, Trần Nghệ Phong không chút cố sức đè lên người cậu.

"Tiểu Sách ~ lần này lửa cháy cực kỳ lớn rồi ~ em xem ~ nên làm gì đây ~ " Choáng váng nhìn vào cự vật trước người Trần Nghệ Phong, Tiểu Sách không khỏi kinh ngạc một chút, "Thật không biết lần trước sao em lại có thể cho nó vào được ~ nhìn nhìn kích thước của nó ~ không phải người bình thường nào cũng có khả năng chịu được đâu?"

“Tiểu Sách ~ Tiểu Sách ~ mặc dù nó lớn lên trông rất khá ~ thế nhưng em cứ nhìn chăm chăm vào nó như vậy, nó cũng sẽ ngưng ngừng nha ~ ” Phát giác ánh mắt của Tiểu Sách vẫn nhìn chăm chăm vào phân thân thô to của mình, Trần Nghệ Phong kiêu ngạo đỉnh đỉnh nửa người dưới, lại đưa côn thịt đến gần Tiểu Sách thêm vài phần.

16. Chương 16

“Tiểu Sách ~ Tiểu Sách ~ mặc dù nó lớn lên trông rất khá ~ thế nhưng em cứ nhìn chăm chăm vào nó như vậy, nó cũng sẽ ngưng ngừng nha ~ ” Phát giác ánh mắt của Tiểu Sách vẫn nhìn chăm chăm vào phân thân thô to của mình, Trần Nghệ Phong kiêu ngạo đỉnh đỉnh nửa người dưới, lại đưa côn thịt đến gần Tiểu Sách thêm vài phần.

Nhìn mãnh thú to lớn trước mặt, Lâm Tiểu Sách chỉ có thể không ngừng nuốt nước bọt, xoa dịu tâm trạng của mình đối với chuyện sắp sửa phải đối mặt.

Trần Nghệ Phong nhìn chăm chăm vào hầu kết đang chuyển động lên xuống của Tiểu Sách, cuối cùng không nhẫn nại được nữa, nghiêng người về phía trước, chậm rãi đưa dục vọng đến bên môi Tiểu Sách. “Tiểu Sách ~ há mồm ~ ngậm nó ~ đến ~ ngậm nó vào đi ~ ”

Ngơ ngác nhìn phân thân cương cứng ngay bên khố môi của mình, Tiểu Sách giống như mê muội mà vươn đầu lưỡi phấn hồng nhẹ chạm vào đỉnh màu hồng tím.

“A ~ a ~ ” Trần Nghệ Phong nhẹ hút khí, vừa nãy đầu lưỡi Tiểu Sách âu yếm đến bộ vị mẫn cảm nhất, làm hại cự thú của nam nhân lại trưởng lớn thêm vài phần. “Tiểu ~ Sách, ngậm nó ~ ngậm nó ~ ” Thanh âm thô suyền để lộ ra sự cấp thiết của chủ nhân nó.

Một giây kế tiếp, phân thân trưởng lớn tiến vào một thiên đường ẩm áp. Lâm Tiểu Sách chậm rãi phun ra nuốt vào phân thân, tuy rằng không thể hoàn toàn nuốt hết, thế nhưng Tiểu Sách tỉ mỉ bồi đều dịch thể trên đỉnh của phân thân. Khiến nó thoát nhìn trơn trượt không gì sánh được.

“Được rồi ~ a ~ được rồi ~ Tiểu Sách ~ anh muốn em ~ nhanh ~ ” Bất chợt kéo ra phân thân còn đang trong miệng Tiểu Sách, nhẹ nhàng đặt Tiểu Sách nằm ngang trên giường, ánh mắt nhìn chăm chăm vào vẻ mặt ửng hồng của cậu “Tiểu Sách, mắt mở ra, nhìn anh ~ đúng ~ ”

Tiểu Sách nghe lời mở hai mắt ra, Trần Nghệ Phong cúi người hôn xuống, thừa dịp thời điểm hai người quần quýt lấy nhau, Trần Nghệ Phong một đường thẳng tiến, phân thân thuận lợi tiến vào tiểu huyết ướm ất.

“A ~ ” Tiểu Sách bởi vì đột nhiên bị tập kích nhện không được mà kêu lên. Đầu lưỡi vốn dĩ vẫn còn đang ở bên mép, thoáng chốc liền tiến vào trong. “Ân ~ ân ~ ngô ~ ” Trong miệng bị đầu lưỡi linh hoạt lấp đầy, hạ thân cũng đang nhẹ nhàng luật động, Tiểu Sách chỉ có thể dựa vào việc phát ra vài âm tiết đơn giản để diễn tả cảm thụ vào thời khắc này.

“Tiểu Sách ~ động theo anh ~ ân ~ a ~ đúng ~ động động thất lưng ~ ” Lâm Tiểu Sách bị hôn đến gần thiếu dương khí cuối cùng cũng đã được buông ra, Trần Nghệ Phong tăng nhanh tốc độ nơi thất lưng.

“A ~ nhẹ chút ~ a ~ Phong ~ nhẹ ~ a ~ ” Phân thân thô to đánh vào vách tường mỏng manh, sức lực quá lớn, làm đến mức thân thể Tiểu Sách phải ngã về phía sau, rồi lại thỉnh thoảng bị hai bàn tay ôm thật không thể nhúc nhích.

“Nhẹ chút sao? Tiểu Sách ~ là ngại anh là quá nhẹ sao ~ ha hả ~ được ~ ” Trần Nghệ Phong cúi người xuống, nặng nề đem toàn bộ phân thân có kích thước kinh người của mình vùi vào trong tiểu huyết.

“A ~ a ~ Phong ~ ra ngoài ~ nhanh ~ sẽ hồng mắt ~ ~ quá lớn ~ ra ngoài ~ ” Bị vật lớn như vậy thoáng cái đâm sâu vào. Lâm Tiểu Sách chỉ cảm thấy ruột gan gần như bị phá hủy, liều mạng muốn tránh thoát.

“Ngoan ~ hít sâu ~ đến ~ cứ như vậy ~ ” Một bên nhẹ chạm vào môi của Tiểu Sách một bên dùng đầu lưỡi liếm lấy nước mắt đang tuôn chảy trên khuôn mặt nhỏ nhắn.

“Phong ~ thật xấu xa ~ ngô ~ thật ~ xấu ~ ”

“Đúng đúng đúng ~ anh xấu ~ anh xấu nhất ~ ” Trần Nghệ Phong dỗ dành Tiểu Sách tiếp theo lại từ từ nhẹ nhàng co rúm phân thân trong tiểu huyết.

Nam căn không ngừng chuyển động trong hậu huyết, Tiểu Sách cũng mới vừa từ trong đau đớn tìm được cảm giác thoải mái, lắc mông nghênh hợp chuyển động của nam nhân. “Ân ~ chính là chỗ đó ~ a ~ a ~ thoải ~ mái ~ đúng ~ a ~ a ~ ” Bị sát đến một điểm nào đó Tiểu Sách hưng phấn kêu ra.

Mà giờ khắc này Trần Nghệ Phong đang cố nén khoái cảm của mình cũng phát hiện ra điểm đó, nhắm ngay nó mà chạy nước rút. Tiểu Sách càng thêm buộc chặt hậu huyết, sau hơn mười lần đánh sâu vào cậu rên rỉ thật cao liền ngã xuống giường, khuôn mặt nhỏ nhắn ẩm ướt hiện đầy dư vị cao trào.

Trần Nghệ Phong rong ruổi vật thô to ở trong hậu huyết, vào lúc Tiểu Sách không ngừng co rút lại liền bắn ra ngoài, toàn bộ tinh dịch đậm đặc đều bắn vào mặt huyết, nóng đến mức khiến toàn thân Tiểu Sách không ngừng co quắp.

Cúi đầu nhìn Tiểu Sách đã muốn mê man, Trần Nghệ Phong tiếp tục hôn lên gương mặt nhẵn nhụi của Tiểu Sách, xoay người ôm lấy cậu, sau đó liền mệt mỏi mà ngủ thiếp đi.

17. Chương 17

Lâm Tiểu Sách tỉnh lại trong giấc ngủ mê man liền nhìn thấy Trần Nghệ Phong ở bên cạnh đang ngủ say hơn nữa còn ôm chặt lấy thắt lưng của mình, cậu vui vẻ cười cười, cúi đầu hôn nhẹ lên môi anh “Phong ~ em yêu anh ~ rất yêu anh nha ~ ”

“Ân ~ anh cũng yêu em lắm ~ Tiểu Sách của anh ~ ” Trần Nghệ Phong vẫn đang giả bộ ngủ quay người đặt Tiểu Sách ở dưới thân, hung hăng nhắm ngay đôi môi đỏ mọng kiêu diễm hôn xuống.

Tiểu Sách bị dọa đến ngốc lảng khê nhếch cái miệng nhỏ nhắn lên, nghênh đón đầu lưỡi linh hoạt của Trần Nghệ Phong, “Ngô ~ ha ~ ân ~ ha ~ ” Một nụ hôn dài tiêu chuẩn khiến Tiểu Sách không thở nổi, thật vất vả mới được anh buông ra.

“Ách ~ đáng ghét ~ quá ~ hại em thiếu chút nữa ~ ” Vẻ mặt kiêu ngạo thẹn thùng oán giận nhìn Trần Nghệ Phong.

“Tiểu Sách ~ thật muốn đè em xuống làm tiếp một lần nữa ~ ” Trần Nghệ Phong nhìn Tiểu Sách lộ ra mị thái ở trước mặt mình, hạ thân liền căng thẳng. “Bất quá ~ hôm nay còn có chuyện cần làm, phải tạm thời buông tha cho em ~ ” Nam nhân mang theo vẻ mặt ảo não nói.

“A! Đúng rồi! Em quên mất! Hôm nay anh còn phải đi bàn hạng mục công trình nữa!! Nhanh! Nhanh ~ dậy nào ~ ”

Nhìn Tiểu Sách luống cuống tay chân, thân thể trần truồng chạy xuống giường giúp mình lấy quần áo, trong ngực Trần Nghệ Phong tràn đầy triu mến, ôm lấy bóng dáng đang bận rộn kia nói “Tiểu Sách ~ đừng vội ~ còn thời gian mà ~ hôm nay để mình anh đi là được rồi, thân thể em không quá thoải mái đi ~ hôm nay ở nhà nghỉ ngơi đi!”

Nghe lời gật đầu, đưa mắt nhìn Trần Nghệ Phong rời khỏi nhà, Tiểu Sách cũng đứng dậy thu dọn drap giường khiến khuôn mặt nhỏ nhắn của cậu đỏ bừng đi giặt sạch sẽ, lúc này mới hài lòng chán đẽm đã được dọn phi thường chỉnh tề trước mặt mình.

Cũng không nghe theo lời của Trần Nghệ Phong nói, Tiểu Sách vẫn là đến công ty làm việc, tuy rằng Trần Nghệ Phong đã đi trước, thế nhưng Tiểu Sách vẫn đi vào phòng làm việc của anh, trong tay vuốt ve những món đồ mang theo hơi thở của anh, còn cao hứng đến nỗi khóe miệng đều nhếch cao đến tận trời.

“Tiểu Sách ~ Tiểu Sách! Tiểu Sách!!” Nhâm tỷ lớn giọng gọi cuối cùng cũng kéo lại được con người đang tiến vào cõi thần tiên kia.

“Nhâm tỷ ~ có chuyện gì sao?” Chậm nửa nhịp mới đáp trả.

“Chị nói này ~ Tiểu Sách, em đừng cứ ngơ ngẩn cả ngày như vậy ~ nếu như ngày nào đó bị người khác ăn sạch, không chừng còn tự nguyện tiếp tay cho người ta nữa đi ~ ”

“Ha hả ~ sẽ không đâu mà ~ Nhâm tỷ, em sẽ không vậy đâu ~ ”

“Tốt nhất là không có đi ~ nếu như một tiểu thụ khả ái như em bị người ăn mất~~ ngô ~~ ” Nhâm tỷ ở bên cạnh giả khóc.

Lâm Tiểu Sách nhìn tỷ tỷ không nhỏ tuổi trước mặt, còn có cả thâm niên làm đồng nghiệp nữ (hủ nữ) cũng không ít lắc đầu nói. “Nhâm tỷ, có phải chị có chuyện gì nên mới tìm em không nha?”

“Ai nha ~ suýt chút nữa chị đã quên mất chính sự rồi, ở phòng khách có người muốn tìm em đó ~ ”

“Tìm em??”

Trời ơi, cái chương gì mà ngược em Sách quần quai vậy hông biết, nhìn em bị đánh mà ta còn thấy đau giùm nữa là. Anh Phong ơi, anh chết mất xác ở đâu rồi mà hông chịu nhảy ra cứu vợ mình đi kia, để cái con nhỏ bồ cũ nó lộng hành quá trời rồi. ()

18. Chương 18

“Xin hỏi là vị nào tìm tôi?” Lâm Tiểu Sách nhìn phòng khách không có một bóng người, thăm nghĩ đây có phải là một trò đùa dai hay không.

“Người chính là Lâm Tiểu Sách đi, ha hả! Đúng là lớn lên so với nữ nhân còn non mềm hơn nhiều!” Từ phía sau truyền đến một giọng nam mê đắm, thanh âm này khiến Tiểu Sách quay người lại.

Trong phòng khách rộng lớn cứ nhiên nhảy ra 3, 4 người đàn ông, mà trong góc tối còn có một người đang ngồi. Lâm Tiểu Sách quả thực đang tự hỏi khi này bọn họ ẩn nấp ở chỗ nào mà không để lại chút dấu vết nào cả.

“Xin hỏi, các người tìm tôi có chuyện gì sao?” Vẫn là lễ phép hỏi.

“Chia tay Trần Nghệ Phong, cách xa anh ấy ra!” Người trong góc tối lên tiếng.

“Cô là? ? Hác Giai?” Tuy rằng không quá chắc chắn, thế nhưng Tiểu Sách có trí nhớ tốt vẫn có chút khẳng định.

“Nếu đã biết là ta, vậy câu trả lời của người đâu?” Nữ nhân bước ra từ trong bóng tối quả thật là Hác Giai.

“Trả lời?” Tiểu Sách nghĩ tới vấn đề khi nãy. “Xin lỗi!” Cậu chỉ có thể nói ba chữ.

“Xin lỗi? Người cái tên đồng tính luyến ái chết tiệt ~ dựa vào cái gì mà muốn giành nam nhân với ta, bằng cái gì mà muốn cướp đi Nghệ Phong của ta ~ người đi chết đi ~ ” Nữ nhân tức giận nhào lên, nắm lấy quần áo của Tiểu Sách, dùng sức đóng đũa.

“Xin lỗi, thực sự xin lỗi ~ ” Tiểu Sách chỉ có thể mặc cho động tác của ả, lại không có cách nào đi ngăn cản, bởi vì cậu không có khả năng buông tay người mình yêu.

“Người còn không chịu đáp ứng sao? Tên biến thái thôi tha!” Quảng tới một cái bạt tay, Tiểu Sách nhìn nữ nhân vừa mới động thủ trước mặt, đã hoàn toàn đã không còn khí chất lúc đầu.

“Tên biến thái chết tiệt ~ có đáp ứng hay không!” Nhìn bộ dáng Tiểu Sách cho dù nửa bên mặt đã sưng to nhưng vẫn lắc đầu, Hác Giai tức giận lại tát thêm một phát vào phía còn lại.

“Toàn bộ động thủ cho ta, ta cũng không tin hẳn có thể kiên trì bao lâu!” Hác Giai ra lệnh cho mấy nam nhân ở phía sau.

“Xin lỗi ~ thế nhưng tôi thực sự không thể ~~” Cả khuôn mặt nhỏ nhắn đã sưng đến biến dạng, nhưng cậu vẫn cố chấp không chịu đáp ứng.

“Tên đồng tính luyến ái ghê tởm ~ vì cái gì người dám nói không thể, người có biết ta đã mất bao nhiêu thời gian để lấy lòng Nghê Phong sau đó hẹn hò với anh ấy hay không, người dựa vào cái gì muốn đoạt lấy thứ mà ta đang sở hữu! Dựa vào cái gì!!”

Hác Giai rơi vào trạng thái điên cuồng căn bản đã mất đi lý trí, giơ chân lên đạp xuống chân của Lâm Tiểu Sách.

“Ngô ~~” Tiểu Sách bị đau mà khom người xuống.

“Còn chưa ra tay?” Nhận được mệnh lệnh vài tên nam tử xông tới, đá thật mạnh vào Tiểu Sách đang khom người.

“A!!” Tiếng kêu thê lương lượn lờ quanh quẩn trong căn phòng được cách âm thật tốt.

Một đám người cứ như vậy mà đạp lên người đang nằm dưới đất, Lâm Tiểu Sách chỉ có thể phát ra tiếng kêu thảm thiết. “Sao đây, có chịu chia tay chưa?” Hác Giai hỏi.

“Không ~~ không ~~ chia tay ~~” Vẫn là những lời này, nhận trở về là một cú đá thật mạnh.

“Tên biến thái thôi tha! Không nghĩ tới vẫn còn mạnh miệng như vậy!” Hác Giai đang chuẩn bị xông lên đá thêm vài cái thì phát hiện ám hiệu của thủ hạ. Á thu chân lại nói “Nếu người dám nói chuyện ngày hôm nay ra, ta sẽ làm cho người càng khó coi hơn.” Nói xong ra lệnh cho đám người rời đi.

Lúc này Lâm Tiểu Sách cũng không kiên trì được nữa, cuối cùng ngất đi.

19. Chương 19

“Trần tổng ~ ngài đã về rồi? Tiểu Sách đã đặt tất cả văn kiện của ngày hôm nay trên bàn của ngài rồi ~” Nhân tỷ báo cáo với Trần Nghê Phong.

“Tiểu Sách? Em ấy có đến sao? Ở đâu?” Cả ngày không thấy được Tiểu Sách, Trần Nghê Phong khẩn cấp muốn gặp cậu một lần, loại tâm tình này ngay cả chính mình cũng đều cảm thấy buồn cười, quả thực cực kỳ giống như mấy nhóc choai choai mới biết yêu lần đầu.

“Tiểu Sách nha ~ ở phòng khách, có người đến tìm em ấy, đi cũng rất lâu rồi ~ hình như những người đó đều đã về, em ắt vẫn còn chưa đi ra.”

Chẳng biết tại sao, trong lòng Trần Nghê Phong thoáng có dự cảm không tốt, xoay người xông về phía phòng khách.

“Tiểu Sách ~~” Đẩy cửa vào Trần Nghê Phong liếc mắt liền nhìn thấy người nằm trên đất, cả người dính đầy vết dơ, toàn bộ quần áo đều là vết chân do bị người đá, trên khuôn mặt nhỏ nhắn bình thường sinh động bây giờ lại mang theo vết máu ứ đọng, khóe miệng còn có vết máu nhàn nhạt.

“Mau gọi xe cấp cứu ~ nhanh lên ~ có nghe thấy không! Nhanh!” Nhất thời toàn thân Trần Nghê Phong đều cảm thấy khẩn trương mà trước giờ chưa từng có, ôm lấy Lâm Tiểu Sách đã bất tỉnh nhân sự vào lòng, chạy về phía ngoài cửa lớn.

Nhân tỷ thấy cả người Tiểu Sách bị thương đã rất hoảng sợ, hiện tại lại bị thần tình lo lắng khẩn trương của Trần Nghê Phong làm cho khiếp sợ, luống cuống tay chân bấm điện thoại.

“Ngô ~ ” Tiểu Sách nhẹ nhàng rên rỉ ra tiếng, chậm rãi mở mắt ra, bốn phía một mảnh tuyết trắng nhất thời khiến cậu không biết mình đang ở nơi nào.

“Tiểu Sách ~ Tiểu Sách ~~ em đã tỉnh ~ có cảm thấy chỗ nào không ổn không ~ còn đau ở đâu không ~ có muốn ngủ tiếp hay không ~ có muốn uống chút nước không ~ có muốn ăn chút gì hay không ~ được rồi ~ anh phải đi gọi bác sĩ!” Trần Nghệ Phong hốt hoảng muốn đứng dậy.

Góc áo bị lực đạo nho nhỏ kéo lại, cúi đầu nhìn Tiểu Sách đỏ ửng mặt tươi cười không khỏi khiến anh xuất thần.

“Phong ~ em không sao ~ đừng gấp ~~ ân ~~ không cần đâu ~~ ” Nhìn người yêu khẩn trương như thế vì mình, khuôn mặt nhỏ nhắn của Lâm Tiểu Sách đều đỏ bừng lên, xấu hổ không cho người yêu rời khỏi cậu.

Cúi đầu hôn nhẹ một cái lên cái trán trơn bóng của Tiểu Sách, Trần Nghệ Phong nói “Tiểu Sách ~ để anh gọi bác sĩ đến nhìn em, thuận tiện gọi người nấu chút canh cho em! Ngoan ngoan chờ anh một chút ~ ”

Nhìn Tiểu Sách thuận theo gật đầu, Trần Nghệ Phong đi ra ngoài.

Tiểu Sách lẳng lặng nằm ở trên giường bệnh nhớ tới lời nói của Hác Giai, trong ngực không khỏi cảm thấy vừa chua xót vừa khổ sở.

Trần Nghệ Phong vừa vào cửa thì liền thấy bộ dáng này của Tiểu Sách, anh đi tới bên giường, nhẹ nhàng ôm thiên hạ mảnh khảnh vào lòng “Tiểu Sách ~ nói cho anh biết ~~ là ai làm?”

Tiểu Sách ngậm chặt môi cúi đầu không trả lời. “Tiểu Sách ~ nói cho anh biết ~ là ai làm em bị thương!” Thanh âm có chút nâng cao, Trần Nghệ Phong muốn biết câu trả lời nên càng thêm trầm trọng hơn.

“Đừng ~ Phong ~ đừng ép em ~ được không ~ ” Nâng lên cặp mắt ướt đẫm nhìn Trần Nghệ Phong nói.

Nhìn vẻ mặt cầu xin của Tiểu Sách, trong đáy mắt Trần Nghệ Phong sinh ra cảm giác yêu thương nồng đậm. Nhẹ nhàng ôm cậu vào lòng, cúi đầu hôn lên môi cậu. “Tiểu Sách ~ anh không ép em ~ chỉ cần em không có việc gì là tốt rồi ~ không cần suy nghĩ nữa ~ ”

Mạnh mẽ ôm lấy thất lưng Trần Nghệ Phong, vì sự khoan dung sâu sắc của anh khiến cậu cảm nhận được một loại tình cảm ấm áp

20. Chương 20

“Tiểu Sách ~ đến uống chút canh ~ ” “Tiểu Sách ~ đến ăn chút cháo ~ ” “Tiểu Sách ~ ăn thêm cái này nữa nè ~ ” Trần Nghệ Phong không ngừng dứt thức ăn vào miệng Tiểu Sách.

“Ngô ~~ đừng ~ ~ Phong ~ em không muốn ăn ~~ quá no rồi ~~ hơn nữa em đã khỏe hơn nhiều lắm rồi đó ~~ ” Tiểu Sách không nghe theo mà tả hữu lay động muốn thoát khỏi sự chăm sóc thái quá của Trần Nghệ Phong.

“Ngoan ~ Tiểu Sách ~ em cần phải ăn thêm nhiều hơn nữa ~ như vậy mới có thể nhanh khỏi được ~~ ”

“Rõ ràng là em khỏe lắm rồi mà ~ ” Tiểu Sách bĩu môi nói.

Nhìn đôi môi đỏ tươi tự động dâng đến miệng mình, Trần Nghệ Phong cúi người hôn lên cái miệng nhỏ nhắn khẽ nhếch lên kia.

“Ngô ~ ách ~~ ” Trong miệng đột nhiên nghênh đón một vật thể vừa nóng lại trơn trượt, Tiểu Sách không khỏi nhẹ giọng hô lên, lúc này đầu lưỡi linh hoạt cũng theo đó mà tiến vào, trực tiếp hướng về phía hàm trên nhạy cảm.

Đột nhiên bị liếm đến chỗ đó khiến cho Tiểu Sách run rẩy, trong miệng cũng hơi run rẩy. Trần Nghệ Phong thấy phản ứng của Tiểu Sách như vậy càng thêm dùng sức mà hướng đầu lưỡi về phía đầu lưỡi của Tiểu Sách, dẫn dụ nó đi theo mình.

“Ân ~ a ~ a ~ ” Nước bọt không kịp nuốt xuống chảy ra hai bên khóe môi, hình thành một cảnh tượng dâm mỹ mê người.

Lâm Tiểu Sách toàn thân vô lực nằm trên giường bệnh tuyết trắng, drap giường trắng nõn cùng khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ tươi của Tiểu Sách tạo thành đối lập, thấy vậy cơn thịnh nộ hạ thân Trần Nghệ Phong có dục vọng muốn vọt ra ngoài.

“Tiểu Sách ~ có thể chứ ~ có thể chứ ~” Trần Nghệ Phong cố nén mồ hôi sẵn sốc hỏi.

“Nhưng ~ nơi ~ nơi này là ~ bệnh viện ~ đó ~ Phong ~ nếu bị người khác thấy ~ không tốt ~ đâu ~ ” Tuy rằng nhìn bộ dáng nhếch nhếch khổ cực của người yêu cậu cũng rất đau lòng, thế nhưng nơi đây là bệnh viện đầy người đến người đi, Tiểu Sách vẫn cảm thấy có chút lo lắng.

“Tiểu Sách ~ có anh ở đây ~ đừng lo lắng ~ cho anh ~ được không ~ ” Mồ hôi chảy xuống rơi lên cái trán trơn bóng của Tiểu Sách.

Đưa tay lau đi mồ hôi trên mặt, Tiểu Sách đưa ngón tay vào trong miệng Trần Nghệ Phong.

Động tác ngầm đồng ý này khiến cho Trần Nghệ Phong càng thêm hưng phấn, ngậm thật sâu ngón tay của Tiểu Sách, dùng đầu lưỡi liếm từ dưới lên trên, thân lưỡi cũng không buông tha mà xoắn tròn lấy ngón tay.

Tiểu Sách bị hành động của Trần Nghệ Phong làm cho vẻ mặt ửng hồng, nhìn Trần Nghệ Phong tình sắc liếm duyệt bộ phận trên thân thể mình, Tiểu Sách cảm thấy nửa người dưới của mình cũng phần khởi mà ngẩng đầu lên rồi.

“Ân ~ Tiểu Sách ~ xem ra tiểu đệ đệ của em cũng không thể đợi thêm được nữa rồi ~ ” Trần Nghệ Phong cảm nhận được phần thân khéo léo của thiên hạ dưới thân đặt tại dục vọng của mình, buồn cười trêu chọc Tiểu Sách.

“Đừng ~ nói ~ Phong ~ không nên ~ ” Tiểu Sách xấu hổ kéo lấy tấm chăn muốn che đi khuôn mặt đang đỏ bừng của mình.

“Ha ha ~ Tiểu Sách ~ đừng che ~ để anh nhìn em một chút ~ ” Trần Nghệ Phong nhẹ nhàng kéo tấm chăn xuống, hôn lên cái miệng nhỏ nhắn đang muốn nói nhưng vẫn còn ngượng ngùng kia. Tay kia thì đi tìm vật dưới chăn, một phát liền nắm trúng phần thân đã cương nãy giờ.

“A ~ a ~ Phong ~ buông tay ~ a ~ ” Phần thân nhạy cảm bị bàn tay to nắm chặt càng run đến càng thêm lợi hại, phảng phất như có tri giác mà chậm rãi động đậy trong tay của Trần Nghệ Phong.

“Ách ~ a ~ a ~ ách ~ ” Tiểu Sách mãnh liệt giãy dụa muốn tìm được phương pháp nhanh đến đỉnh hơn, tùy ý Trần Nghệ Phong chơi đùa với nam căn khả ái của mình.

Trần Nghệ Phong nhìn Tiểu Sách ở trước mặt gần đến cao trào, càng tăng nhanh động tác trong tay, ngón tay bắt đầu từ phần gốc từ từ chuyển động, trong nháy mắt rời khỏi phần đỉnh dùng thêm chút lực từ trong khe vuốt ra ngoài.

“Phong ~ a ~ quá ~ thoải mái ~ a ~ buông tay ~ nhanh ~ a ~ ” Tiểu Sách bị khiêu khích như vậy ngay lúc ngón tay trượt ra trong nháy mắt đều bắn ra toàn bộ, dính đầy trên tay của Trần Nghệ Phong.

21. Chương 21

Sau khi trải qua cao trào Tiểu Sách vô lực mềm nhũn nằm tại trên giường, ánh mắt mông lung thoát nhìn gợn cảm không gì sánh được, Trần Nghệ Phong cúi đầu hôn lên khóe mắt mê người kia.

“Tiểu Sách ~ em thật đáng yêu ~ ” Nghe nam nhân yêu dấu nói như thế, sắc mặt của Tiểu Sách vốn dĩ đã đỏ tươi lại càng thêm e thẹn.

“Phong ~ đừng ~ nói ~ ” Giống như làm nũng mà dúi đầu vào lòng người yêu, cái miệng nhỏ nhắn đỏ tươi không cẩn thận cọ xát vào nụ hoa của Trần Nghệ Phong.

“Ân ~ ân ~ Tiểu Sách ~ ” Thân thể hưng phấn bồng bồng không khỏi nảy ra ý nghĩ trêu đùa Tiểu Sách, hạ thân đang nhả nài của Trần Nghệ Phong cũng là tự giác tìm tiểu huyết dưới thân mà bắt đầu trều sấp.

“A ~ a ~ ” Côn thịt ma sát xung quanh miệng huyết của Tiểu Sách, khiến cho thân thể vốn rất nhạy cảm sau khi bắn tinh càng thêm run rẩy.

“Phong ~ a ~ ân ~ ” Trần Nghệ Phong nhìn thiên hạ quyền rũ đang ở dưới thân mình, côn thịt chuyển động càng thêm cuồng nhiệt, không ngừng đâm vào tiểu huyết đã bắt đầu khép lại.

Trần Nghệ Phong đem cự thú của mình thử dò xét trong tiểu huyết, cục huyết đói khát ngậm lấy phân thân thật chặt không chịu thả lỏng. “A ~ Tiểu Sách ~ tiểu huyết của em ~ thật ~ chặt ~ sấp ~ cắn đứt ~ ”

Nghe người yêu cố ý nói ra lời hạ lưu, Tiểu Sách vẫn là nhịn không được mà đỏ mặt, ngượng ngùng muốn lui về. “A ~ Tiểu Sách ~ thả lỏng ~ thả lỏng ~ không nên cử động ~ thật chặt ~ ” Quả nhiên động tác của Tiểu Sách làm cho Trần Nghệ Phong thống khổ kêu lên.

Mồ hôi từng giọt từng giọt rơi xuống thân thể Tiểu Sách, nhìn bộ dáng nhẫn nhẹn của người yêu, Tiểu Sách không dám lộn xộn nữa, chỉ là lẳng lặng nghe theo lời Trần Nghệ Phong nói.

Cảm thụ được tiểu huyết mở ra, Trần Nghệ Phong chậm rãi lấy thú, sau đó lại nặng nề cắm đi vào. Lần này đối lấy tiếng thét chói tai của Tiểu Sách “A ~ Phong ~ nhẹ chút ~ a ~ nhẹ chút ~ đi ~ ” Sức lực quá lớn khiến cho thân thể của Tiểu Sách cũng bị nâng lên vài phần.

“Tiểu Sách ~ đừng sợ ~ đến ~ theo anh ~ theo ~ anh cùng nhau ~ ” Thả chậm tốc độ lại, để cho Tiểu Sách có thời gian bình ổn hô hấp, ôm lấy eo cậu từ từ cùng nhau luật động.

Loại khoái cảm này khiến Tiểu Sách trầm say vào đó, cảm giác gần gũi giữa nam căn của anh cùng dục vọng của mình khiến cậu thoải mái tới cực điểm. “Ách ~ a ~ ách ~ thoải ~ mái ~ Phong ~ quá ~ thoải mái nha ~ ”

Nhìn biểu tình hưởng thụ của Tiểu Sách, Trần Nghệ Phong chỉ cảm thấy tình cảm yêu thương tràn ngập tận đáy lòng, cúi đầu hôn sâu cậu, đầu lưỡi phối hợp với động tác của hạ thân trước sau ra vào.

“Tiểu Sách! Cậu bị gì vậy? Là ai đã hạ thủ? Tổ muốn đi đập chết người kia! Sao nam nhân của cậu lại không bảo vệ cho cậu nha?” Theo tiếng nói vừa dứt, cửa bị đẩy ra, bóng dáng của Hạ Sảng cùng Vĩ Lăng xuất hiện ở cạnh cửa.

“A!!!” “Đi ra ngoài!!!” Tiếng thét chói tai của Tiểu Sách cùng tiếng hô trầm thấp của Trần Nghệ Phong đồng thời vang lên.

Hạ Sảng vừa nhìn thấy cảnh này liền lôi kéo Vĩ Lăng còn đang muốn đi vào trong chạy thẳng ra ngoài. “Sảng Sảng, chúng ta còn chưa có hỏi cho ra lẽ nha ~ ” “Con mẹ nó anh là một tên ngốc sao ~ ” “Anh có bị gì đâu ~ ”

Nghe thấy thanh âm đã đi xa, Trần Nghệ Phong mới kéo ra Tiểu Sách đang vùi mình vào drap giường, nhìn ánh mắt đáng thương kia, Trần Nghệ Phong chỉ có thể cúi đầu dỗ dành cậu “Được rồi ~ Tiểu Sách ~ đều là lỗi của anh ~ được chưa ~ đừng khóc mà ~ được rồi ~ em nhìn anh xem ~ cũng không khá hơn chút nào đâu ~ ” Chĩa chĩa vào hạ thân của mình đang bị tiểu huyết do khẩn trương mà ngậm chặt lại, anh vừa khóc vừa cười nói.

“A? Làm sao vậy?” Tiểu Sách tiểu nhỏ giọng hỏi thăm. “Còn có thể làm sao nữa? Nếu không chúng ta làm cho xong đi?” Trêu ghẹo nhìn ánh mắt không đồng ý của Tiểu Sách, “Đùa thôi, anh vào toilet một chút.”

Nhẹ nhàng rút ra cự vật đang còn vướng lại trong tiểu huyết, dẫn tới hai người đồng thời rên rỉ. Trần Nghệ Phong cố nén xúc động muốn quay trở lại tiểu huyết kia, cuống quýt chạy vào toilet.

“Phong ~ ” Tiểu Sách ở trên giường cũng là vẻ mặt đỏ bừng nhìn cửa kính làm bằng thủy tinh toilet chiếu ra bóng dáng đang từ từ chuyển động hai tay.

22. Chương 22

“Tiểu Sách ~ rốt cuộc là xảy ra chuyện gì vậy? Là người nào làm? Đã khỏe hơn chưa?” Hạ Sảng đứng ở bên giường quan tâm hỏi.

“Sảng Sảng ~ cuối cùng cậu cũng đã trở về rồi ~ tớ rất nhớ cậu ~ ” Tiểu Sách nằm ở trên giường dùng hai tay ôm lấy thắt lưng của Hạ Sảng, chôn đầu trên người Hạ Sảng mà cọ qua cọ lại.

“Khụ ~ khụ ~ khụ ~ ” Vài tiếng giả vờ ho mất tự nhiên đồng thời truyền tới từ trong miệng hai nam nhân bên cạnh, Trần Nghệ Phong không dấu vết giật lấy tay của Tiểu Sách đặt về trên người.

“Ân ~ Hạ Sảng ~ khi nào thì trở về?” Trần Nghệ Phong hỏi.

Lúc này Vĩ Lăng cũng lôi kéo Hạ Sảng về bên người mình, đáp trả “Vừa mới về công ty đã nghe có chuyện xảy ra, nên bọn tớ liền chạy tới.”

“Tiểu Sách, là ai làm!” Hạ Sảng bị ôm vào lòng cả người tản mát ra khí chất lạnh như băng, nói “Có gan dám tổn thương bạn bè của Hạ Sảng tớ thì cũng nên có dũng khí đối mặt với hậu quả.”

Tiểu Sách nhìn Hạ Sảng ở trước mặt vì mình mà giận dữ, chỉ dám nói thật nhỏ, “Không có chuyện gì! Tớ không muốn nói ~ đừng hỏi tớ nữa, có được không?”

“Tiểu Sách, tại sao em lại muốn bao che cho kẻ đó, có phải là nó uy hiếp em hay không?” Trần Nghệ Phong cũng chen vào nói. Ngọn lửa phẫn nộ trong mắt khiến Tiểu Sách kinh hãi.

“Không phải ~ không có ~ em không có ~ bao che cho người đó ~ chỉ là ~ chỉ là ~ Phong ~ anh đã đáp ứng em ~ sẽ không ép buộc em ~ cầu anh!” Hai mắt nước mắt lưng tròng phảng phất liền sẽ rơi xuống dưới, sợ hãi nhìn người yêu ở bên cạnh.

Cặp mắt Tiểu Sách như động vật nhỏ bị kinh hách khiến Trần Nghệ Phong luyến tiếc hỏi tiếp, nhẹ nhàng ôm lấy lưng cậu chậm rãi vuốt.

Hạ Sảng thấy bộ dạng hai người kia, cũng biết không thể hỏi Tiểu Sách được nữa, xoay người lôi kéo Vĩ Lăng đi ra ngoài.

“Nhờ cả vào cậu! Hạ Sảng!” Thanh âm của Trần Nghệ Phong nhỏ giọng truyền tới từ phía sau, Hạ Sảng gật đầu, trong lòng đã hiểu rõ.

Qua thật lâu, Tiểu Sách ngẩng đầu thấy trong phòng bệnh chỉ còn lại có Trần Nghệ Phong, nhớ tới mình vừa mới phóng túng, khuôn mặt nhỏ nhắn không khỏi thẹn đến đỏ bừng.

“Tiểu Sách ~ sao mặt lại đỏ như vậy ~ không thoải mái sao?” Trần Nghệ Phong nâng cằm của Tiểu Sách tỉ mỉ kiểm tra. “Không có ~ không ~ có ~ mà ~ em khỏe lắm ~ không ~ bị gì cả ~ ” Khuôn mặt tuần tú phóng đại ở trước mặt mình, Tiểu Sách xấu hổ đến mức nói không hoàn chỉnh.

“Thực sự là không có chuyện gì sao?” Thấy Tiểu Sách rất dùng sức gật đầu, cuối cùng tâm tình lo lắng của Trần Nghệ Phong mới được buông xuống.

“Phong ~ em muốn ~ em muốn về nhà ~ có thể chứ?” Tiểu Sách khẽ góc áo của Trần Nghệ thử dò xét hỏi.

“Không được ~ em còn chưa có phục hồi như cũ, sao có thể xuất viện được nha?” Trần Nghệ Phong kiên quyết bác bỏ yêu cầu của Tiểu Sách.

“Ngô ~ Phong ~ em không quen ở đây mà ~ ngô ~ thức ăn nơi này thật sự rất tệ ~ hơn nữa ~ hơn nữa ~ hơn nữa ~ anh cũng không thể ở đây với em mãi được ~ ” Cố ý bày ra bộ đáng thương tranh thủ sự đồng tình của Trần Nghệ Phong.

Nhìn bàn tay nhỏ bé không ngừng lôi kéo mình, Trần Nghệ làm sao mà còn cự tuyệt cho nổi, thật vất vả mở miệng: “Có thể thì có thể, thế nhưng phải ở lại nhà anh, như vậy anh có thể thuận tiện chiếu cố cho em ~ ”

23. Chương 23

Lại một lần nữa đi tới nhà của Trần Nghệ Phong, Lâm Tiểu Sách bắt đầu dĩ thử dài: “Phong ~ có thể thả em xuống dưới không, nếu như để người khác thấy được ~ thì không tốt lắm ~ ” Cậu bị Trần Nghệ Phong dùng tư thế bế công chúa trực tiếp ôm từ xe xuống.

“Không tốt lắm? Như vậy mới đúng chứ ~ ” Cười như kẻ trộm cúi đầu xuống, đến gần bên môi Lâm Tiểu Sách, vươn đầu lưỡi nhẹ cọ vào đôi môi đỏ tươi của cậu.

“Ân ~ ân ~ ” Thân thể Lâm Tiểu Sách trở nên nhạy cảm, nhỏ giọng hô lên. “Không ~ muốn ~ ”

“Ha hả ~ là đừng có đừng sao? Hay là muốn cái khác ~ Tiểu Sách, em không nói rõ ràng, sao anh biết được?” Đầu lưỡi tiếp tục hành động, phác thảo dọc theo khoe miệng xinh xắn.

“Phong ~ đừng mà! Em không muốn ở bên ngoài ~ ân ~ ” Cặp mắt long lanh bịt kín sương mù, đáng thương nhìn Trần Nghệ Phong.

Trần Nghệ Phong bị ánh mắt siêu cấp khả ái của Lâm Tiểu Sách hoàn toàn bắt làm tù binh, dùng sức hút đôi môi ướt át một cái, sau đó nhanh chân cất bước vào nhà.

Thận trọng đặt Lâm Tiểu Sách lên giường, Trần Nghệ Phong bắt đầu gọi người thu xếp nấu thuốc bổ, nhìn bóng dáng bận rộn của người yêu, Lâm Tiểu Sách lộ ra cái mỉm cười.

“Bé ngọc, đang cười cái gì ~ ” Quay đầu lại liền thấy Tiểu Sách ngồi trên giường nhìn mình cười đến ngơ ngác.

“Phong ~ cảm ơn anh ~ cảm ơn anh đã ôn nhu như thế với em ~ ” Tiểu Sách vươn tay nắm lấy bàn tay của Trần Nghệ Phong nói.

Trần Nghệ Phong cầm ngược lại tay của Tiểu Sách, để mười ngón giao nhau quấn lại cùng một chỗ, nắm lấy thật chặt. “Cảm ơn anh? Tiểu Sách ~ chúng ta là người yêu ~ sao còn cần phải cảm ơn anh ~ anh cưng chiều em, đối tốt với em, ôn nhu với em là điều tất nhiên ~ ”

Lâm Tiểu Sách nhìn bàn tay hai người đang nắm chặt vào nhau, nghe Trần Nghệ Phong nói, đôi mắt liền ầm ướt, bộ dáng cậu nỗ lực chớp mắt bị Trần Nghệ Phong bắt được, cúi đầu đem giọt nước mắt sắp rơi xuống hàm vào trong miệng.

“Ân ~ thật ngọt! Đúng không, Tiểu Sách ~ ” Trần Nghệ Phong nhìn người trước mặt cảm động đến sắp khóc lên mà nói.

“Đúng ~ thật ngọt! Phong ~ ” Tiểu Sách nhào tới, chôn ở trong lòng Trần Nghệ Phong, để những giọt dịch thể ngọt ngào kia thấm ướt quần áo của anh.

Hai người ôm nhau ngồi ở bên giường, Trần Nghệ Phong chậm rãi đặt thân thể Lâm Tiểu Sách xuống giường, mới phát hiện thiên hạ trong ngực đã ngủ say rồi.

“Xem ra vẫn là chưa hoàn toàn khỏe lại, cần phải nghỉ ngơi nhiều hơn mới được nha!” Nhẹ nhàng ấn xuống một cái hôn lên mặt của Tiểu Sách, sau khi đắp kín chăn, đi ra khỏi phòng, vẫn còn có rất nhiều chuyện anh cần phải xử lý.

24. Chương 24

“Ân ~ ngủ ngon quá nha ~ ” Lâm Tiểu Sách đuổi thất lưng thỏa mãn nói, “A!” Đột nhiên thấy Trần Nghệ Phong ở bên cạnh nhất thời khiến cậu thấy hoảng sợ.

Nam nhân ngủ ở bên cạnh, bình thần giống như sư tử đang ngủ say, nghe tiếng hít thở nhẹ nhàng của anh, Lâm Tiểu Sách cảm thấy giờ khắc này quá đổi hạnh phúc, được yêu Trần Nghệ Phong, anh cũng yêu mình, cảm giác quá không chân thật.

Lâm Tiểu Sách vươn ngón tay ra phác thảo dọc theo khuôn mặt của anh, xác nhận sự tồn tại chân thật của người yêu.

“Ngón tay không an phận như thế là muốn để anh ăn nó sao?” Mở mắt nhìn thấy Lâm Tiểu Sách ở phía đối diện vẫn chưa kịp rút tay về, trong nháy mắt gương mặt thanh tú ửng đỏ.

Trần Nghệ Phong kéo ngón tay đang muốn rút về, vươn lưỡi nhẹ nhàng liếm lên ngón tay, “Ân ~ ~ buông ~ tay ~ ~” Cảm nhận được đầu lưỡi trơn trượt khiến ngón tay hơi run rẩy.

Trần Nghệ Phong vươn ra toàn bộ đầu lưỡi bao bọc lấy ngón tay cậu kéo vào miệng mình, mút vào thật sâu.

Đột nhiên ngón tay rơi vào một địa phương vừa ướt vừa nóng, phảng phất như nó có chủ kiến mà tự mình chuyển động, chơi đùa cùng đầu lưỡi trong không gian ướt át.

Rõ ràng ngón tay mình trêu chọc đầu lưỡi của Trần Nghệ Phong, thế nhưng Lâm Tiểu Sách lại cảm thấy như mình mới là người bị trêu ghẹo vật, ánh mắt nóng rực của người yêu phảng phất như có thể nuốt mình vào bụng luôn vậy.

“Ân ~ không nên ~ ~ buông ra ~ buông ra ~ đi mà ~ ~” Lâm Tiểu Sách năn nỉ người yêu buông tha ngón tay của cậu, nghe vậy Trần Nghệ Phong mới chậm rãi buông lỏng đầu lưỡi, để cho ngón tay của Tiểu Sách có thể đi ra ngoài.

Thời điểm Tiểu Sách rút ngón tay ra, một sợi chỉ mong manh gắn kết giữa ngón tay và bên môi, thấy vậy Tiểu Sách một trận đỏ mặt, ngượng ngùng dúi đầu vào trong chăn.

“Tiểu Sách ~ mau ra đây nha ~ như vậy sẽ ngộp thở đó ~” Thanh âm trầm thấp xuyên thấu truyền tới trong chăn. Dùng hai tay lôi kéo Tiểu Sách từ trong chăn ra. “Được rồi ~ không đùa em nữa, đến đây ~ uống thuốc nào ~”

Khi khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng nhìn đến chén thuốc màu đen kìa, nhất thời thay đổi liên thay đổi màu sắc, “Không cần ~ Phong, em không muốn uống ~ em đã khỏe rồi ~ anh xem ~ vết thương cũng mất rồi ~ có thể không cần uống thuốc nữa ~ đây là anh nói mà ~”

“Đúng vậy, anh đã từng nói nếu như khỏe rồi thì không cần uống nữa, thế nhưng em vẫn còn chưa có hoàn toàn khỏe lại mà ~”

“Nào có ~ em đã khỏe lắm rồi ~ anh xem anh xem ~” Lâm Tiểu Sách kéo áo lên lộ ra cái bụng trắng nõn để Trần Nghệ Phong xem vết thương.

“Ách ~ Tiểu Sách ~ ~” Nhìn Tiểu Sách để lộ ra da thịt trơn bóng khiến người khác tâm động, thanh âm của Trần Nghệ Phong đã có điểm run, chợt nuốt nước miếng, nhin xuống dục vọng nói, “Em là bị nội thương, nhất định phải hảo hảo điều trị!”

Vươn cánh tay vô cùng muốn cởi quần áo của Tiểu Sách, vẫn là kéo quần áo xuống, nhìn Tiểu Sách bĩu đôi môi nhỏ nhắn, dùng ngón tay làm thành dấu chéo, thầm trách, “Em nhìn em kìa, cái miệng đã có thể treo lên một bình dầu luôn rồi kìa ~”

“Người ta chán ghét Phong lắm! Thuốc đắng như vậy ~ em không muốn uống ~ không muốn mà ~ ~” Biết Trần Nghệ Phong sủng ái mình nên tuyệt đối sẽ không nỡ mắng mình, Tiểu Sách cũng nổi lên tiểu tính tình, nhất định không chịu uống chén thuốc đắng nghét kia.

25. Chương 25

Nhìn bộ dáng nũng nịu của Tiểu Sách, đúng là Trần Nghệ Phong không có cách nào ép buộc cậu, căn bản là anh luyến tiếc nói nặng lời với cậu, chỉ có thể ở một bên nhẹ nhàng dỗ dành, “Được rồi ~ Tiểu Sách ~ anh sẽ không ép em ~”

Lâm Tiểu Sách cho rằng đã tránh được một kiếp, còn đang vui vẻ vì thắng lợi của mình, lại ngạc nhiên khi thấy Trần Nghệ Phong bưng chén thuốc lên uống một hớp lớn.

Vừa lấy lại tinh thần, miệng của Trần Nghệ Phong đã đưa đến trước mặt Tiểu Sách, đôi môi mang theo chút vị đắng ma sát cánh môi của mình, Tiểu Sách cảm thấy cả người đều bị mất đi khí lực, nhẹ nhàng hé miệng hô hấp.

Trần Nghệ Phong nhân cơ hội đó đưa đầu lưỡi tiến vào, thuận tiện cũng đẩy nước thuốc đi cùng đầu lưỡi.

Thuốc trong miệng thật đắng khiến cho Lâm Tiểu Sách nhú mày, thế nhưng vẫn tùy ý đầu lưỡi của Trần Nghệ Phong khuấy đảo bên trong, cảm nhận được hương vị của anh tràn đầy trong miệng khiến Tiểu Sách cảm giác như được ngậm kẹo đường vậy, khiến cho vị giác của cậu bị mê hoặc.

Trần Nghệ Phong rời khỏi miệng của Tiểu Sách, nhìn Tiểu Sách hô hấp bất ổn, nhẹ nhàng nắm lấy cằm của cậu hỏi, “Tiểu Sách, còn đắng không ~”

Nhìn Tiểu Sách then thùng lắc đầu, Trần Nghệ Phong chỉ cảm thấy dự vọng vừa mới được áp chế của mình lại bị kích thích thêm một lần nữa, anh bưng lấy chén thuốc dựa theo phương pháp vừa nãy bón toàn bộ thuốc vào trong miệng Tiểu Sách.

Tiểu Sách lớn tiếng thở hổn hển, dùng ánh mắt nũng nịu nhìn Trần Nghệ Phong “Ân ~ uống quá nhanh ~ thật ~ khó chịu ~”

“Tiểu Sách! Anh càng khó chịu hơn nè!” Trần Nghệ Phong chỉ vào hạ thân bởi vì mới vừa dứt thuốc mà phòng lớn lên không ít nói.

“Nha ~ thật lớn!” Không kiềm hãm được mở miệng nói, Tiểu Sách lấy lại tinh thần nhìn Trần Nghệ Phong lộ ra vẻ mặt kiêu ngạo, nhất thời hoảng sợ nhớ lại lời nói của mình, vội vàng dùng tay bưng kín miệng.

Trừu mến nhìn động tác của Tiểu Sách, Trần Nghệ Phong vươn đầu lưỡi liếm liếm cái tay đang che miệng của Tiểu Sách. “Ân ~” Cảm giác ẩm ướt nóng nực khiến Tiểu Sách nhẹ nhàng thở ra.

“Ngoan ~ Tiểu Sách ~ để anh hôn em ~” Giống như chó sói đang dụ dỗ cô bé quàng khăn đỏ, Trần Nghệ Phong dùng thanh âm ôn nhu đến sắp vắt ra nước nói.

Lâm Tiểu Sách tại trong ánh mắt kia thấy được thâm tình của anh, chậm rãi buông tay xuống, “Phong ~ ôn nhu một chút ~”

Thấy dáng dấp kiêu mị như vậy của Lâm Tiểu Sách, Trần Nghệ Phong hận không thể nuốt thiên hạ khả ái này vào trong bụng, hai ba cái liền cởi hết quần áo trên người đứng ở bên giường.

Lâm Tiểu Sách nhìn nam nhân cường tráng trước mặt, theo bản năng nuốt nước bọt xuống, cơ bắp 6 múi sẵn chắc là bình thường không thể nhìn ra được, da thịt màu đồng cổ thoát nhìn cũng hoàn toàn không giống với những người làm việc trong văn phòng có thể có, lại nhìn xuống chút nữa, nam tính ngăm đen trong bụi cây rậm rạp đã dựng đứng, nhiều lần gật đầu muốn nhận được sự cho phép tiến vào thiên đường.

Tiểu Sách cũng không dám nhìn nơi đó thêm nữa, cậu phát giác mỗi khi mình nhìn chăm chú vào vật nam tính bồng bồng của Trần Nghệ Phong thì nó sẽ càng phồng ra lớn hơn, cho nên cậu chỉ có thể chuyển tầm nhìn sang hướng khác.

“Tiểu Sách ~ hôn hôn nó ~ đến ~ hôn hôn nó ~” Trần Nghệ Phong cảm giác được Tiểu Sách trốn tránh, liền động thân tiến lên, đưa vật nam tính đến trước mặt của Tiểu Sách.

Lâm Tiểu Sách hoàn toàn bị thôi miên, mắt thấy nam căn thật lớn đã đưa đến bên khoe môi mình, cậu chậm rãi nghiêng đón nó.

26. Chương 26

Lâm Tiểu Sách hoàn toàn bị thôi miên, mắt thấy nam căn thật lớn đã đưa đến bên khóe môi mình, cậu chậm rãi nghiêng đón nó.

Vươn đầu lưỡi nhanh chóng liếm một lên chóp đỉnh của nam căn, sau đó lại nhanh chóng thu hồi đầu lưỡi của mình. “Tiểu ~ Sách ~ em cái yêu tinh này ~” Địa phương nhạy cảm nhất bị trêu chọc như vậy, Trần Nghệ Phong chỉ cảm thấy mỗi lỗ chân lông trên người đều đang kêu gào được phát tiết.

Nghe Trần Nghệ Phong gầm nhẹ, Tiểu Sách thanh tỉnh lại, lộ ra mị thái hiềm thấy quyến rũ người yêu, “Phong ~ muốn em sao ~ muốn em hôn nó sao ~” Cố ý vươn đầu lưỡi liếm liếm lên đôi môi xinh đẹp của mình. Ánh mắt lại liếc nhìn đến nam căn dưới thân Trần Nghệ Phong từ lâu đã biến chuyển thành màu đỏ tím.

Tiểu Sách nỗ lực muốn chủ động quyến rũ Trần Nghệ Phong, vào lúc này thoát nhìn tựa như một tiểu yêu tinh dâm dăng, cả người tản mát ra sự gợi cảm mê người, khiến cho Trần Nghệ Phong ngoại trừ mãnh lực nuốt nước miếng ra, căn bản không có biện pháp khống chế dục vọng dưới thân.

“Phong ~ anh không muốn nó sao ~” Đưa ngón tay ra chuyển động bên môi mình, Tiểu Sách chính là muốn lại một lần nữa quyến rũ Trần Nghệ Phong, cậu cũng chưa quên mục tiêu ban đầu của mình, cậu một kim công tể! Tuy rằng mục đích từ lâu đã đạt thành, thế nhưng mỗi lần hoan ái đều là dưới tình huống Trần Nghệ Phong vạn phần thương tiếc cậu, cho nên, lần này Tiểu Sách quyết định phải câu anh một lần.

“Phong ~ nó rất khó chịu đó nha ~ làm sao bây giờ ~” Vươn ngón tay ra từ từ đi tới nửa người dưới, Tiểu Sách cởi ra quần lót màu trắng, từ bên cạnh tiến vào chính giữa, để cho tiểu huyết phần hồng như ẩn như hiện đụng đưa trước mắt Trần Nghệ Phong, hơn nữa còn thường thường dùng ngón tay nhẹ đâm vào địa phương đầy nếp uốn kia.

Trần Nghệ Phong chỉ cảm thấy chóp mũi nóng lên, tựa hồ có chất lỏng ấm áp sắp chảy ra, anh cố nén xúc động, ra sức động thân một cái đưa toàn bộ nam căn tiến vào cái miệng nhỏ nhắn đang không ngừng nói ra lời quyến rũ người khác kia.

“Ngô ~ ngô ~ ân ~ ngô ~” Đột nhiên bị nam căn tiến vào trong miệng khiến cậu giật mình, Tiểu Sách chỉ có thể bị động không kịp nuốt nước bọt, thế nhưng cũng tác động đến nam căn đang hăm sâu trong miệng cậu, mỗi một lần nuốt xuống, cự vật liền tiến sâu vào bên trong thêm một chút, phảng phất như đang làm động tác tính giao trong miệng.

“A ~ a ~ Tiểu Sách ~ a ~ thật ~ thoải mái ~ Tiểu Sách ~ ân ~ a ~” Nam căn bị hút vào khiến cho Trần Nghệ Phong thoải mái đến mức không ngừng chuyển động thất lưng ra ra vào vào, đầu tóc cũng dựa theo đó mà lay động, lộ ra đường cong duyên dáng tràn đầy sức sống.

Tiểu Sách bị mê hoặc bởi bộ dáng Trần Nghệ Phong không ngừng chuyển động thân người, cũng không chịu đựng được mà càng dùng sức hít sâu, thậm chí còn dùng đầu lưỡi nhẹ đâm vào mã mắt.

“A! Tiểu Sách ~ buông ~ ra ~ Tiểu Sách ~ nhanh ~” Hoàn toàn bị hành động này của Tiểu Sách khiêu khích tới cực điểm Trần Nghệ Phong chỉ cảm thấy toàn bộ máu trong thân thể đều xông về một điểm, kích động muốn rời khỏi miệng của Tiểu Sách.

Cảm thụ được nam căn của Trần Nghệ Phong mãnh liệt rung động trong miệng mình, Tiểu Sách càng là dùng sức hút không tha, hàm răng cũng nhẹ nhàng ma sát lên phần trụ của phân thân.

“A ~ Tiểu Sách ~ a ~ em ~ a ~” Trần Nghệ Phong gầm nhẹ bắn ra trong miệng Tiểu Sách, dịch thể nồng đậm khiến g Tiểu Sách bị sặc, nhả ra nam căn cũng không có mềm xuống, cúi đầu ho khan.

“Tiểu Sách ~ nhỏ ra đi ~” Trần Nghệ Phong lo lắng nhìn khóe miệng còn chảy tinh dịch của Tiểu Sách nói.

”Không cần ~ đó là của Phong ~ không muốn!

27. Chương 27

“Tiểu Sách, nhỏ ra đi.” Trần Nghệ Phong lo lắng nhìn khoe miệng còn chảy tinh dịch của Tiểu Sách nói.

“Không cần, đó là của Phong, không muốn!” Tiểu Sách yêu mị nhìn Trần Nghệ Phong hơn nữa còn vươn đầu lưỡi phẩn hồng liếm vào toàn bộ tinh dịch dính bên khoe môi.

“Tiểu Sách, em...” Tư thái hoàn toàn bất đồng dĩ vãng khiến cho nam căn của Trần Nghệ Phong vừa mới bắn xong lại run rẩy đứng lên, “Phong, anh xem nó kia, một chút cũng không thành thật, nhanh như thế đã... đứng lên nữa rồi...”

Lâm Tiểu Sách đặt ngón tay lên khe móng của mình chuyển động, “Không phải là muốn vào đó chứ, Phong...” Vươn một ngón tay nhẹ nhàng cắm vào tiểu huyết đã mở miệng từ lâu, “Ân... ân... Phong... thật thoải... mái... ân... thoải mái...” Trần Nghệ Phong nhìn ngón tay đang ra vào trong tiểu huyết ở trước mắt hận không thể liên chạy ào vào trong nó, khó khăn nuốt nước bọt “Tiểu Sách... anh... để anh... đến... được chứ...”

“Không... muốn...” Tiểu Sách nghịch ngợm quấy rầy Trần Nghệ Phong, bởi vì cậu tin tưởng chỉ cần mình không đồng ý, Phong tuyệt đối sẽ không thương tổn mình.

Chậm rãi rút ngón tay ra, đặt ở trước mắt Trần Nghệ Phong dùng đưa, lại duỗi một ngón tay ra thành hình chữ V sau đó đưa tới trước mặt anh lắc lắc. “Phong, em muốn thử cảm giác hai ngón tay nha~ ”

Từ từ đưa một ngón tay vào trong, tiến hành khuếch trương, tiếng thở gấp trong miệng Tiểu Sách càng lúc càng lớn, sau khi tiểu huyết được khuếch trương xong, Tiểu Sách lại bỏ ngón tay kia vào. “A... Phong... a... thật... thật... thoải mái... Phong... a...”

Lúc này dục vọng đã hoàn toàn đứng thẳng của Trần Nghệ Phong nhìn động tác của Tiểu Sách ở trước mặt càng thêm kích động mà xuất ra nhiều dịch thể hơn, “Tiểu Sách... cho anh... cho... anh...” Một tay cầm lấy nam căn của mình, một tay khẽ xoa lên nụ hoa nho nhỏ ở trước ngực của Tiểu Sách, đầu lưỡi cũng hướng về phía bên kia mà liếm.

“A... ách... ân... Phong... nhẹ chút... đừng cần... a... a...” Cảm nhận được hàm răng của Trần Nghệ Phong, cả người Tiểu Sách run rẩy thỉnh cầu, ngón tay cũng tuột ra khỏi hậu huyết.

“Ha hã, như vậy Tiểu Sách nguyện ý để cho anh vào sao. ” Thoáng cái quyền chủ động đã chuyển sang người khác, Trần Nghệ Phong nhìn chăm chăm vào Tiểu Sách đang run rẩy tà ác hỏi.

“Phong... anh... anh đáng ghét...” Thật vất vả mới có được quyền chủ động thoáng cái liền biến mất, Tiểu Sách không nghe theo mà nhẹ dắm vào lồng ngực dày rộng của Trần Nghệ Phong.

“Như vậy là Tiểu Sách không muốn sao. ” Chẳng biết ngón tay từ lúc nào đã vói vào tiểu huyết thoáng cái chen vào miệng huyết đang khép kín, “A... a... Phong... anh... anh...”

“Nếu Tiểu Sách không muốn... anh cũng không có biện pháp...” Lời nói ngoài miệng nói hoàn toàn bất đồng cùng động tác trong tay, Trần Nghệ Phong cố tình làm ra dáng vẻ khổ não, ngón tay cũng không ngừng kích thích nội bích mẫn cảm ở bên trong.

“A... Phong... xin anh... xin anh... đến ăn em đi...” Đã không thể chịu đựng thêm được loại thái độ lúc nóng lúc lạnh này của người yêu, Lâm Tiểu Sách dùng đầu lưỡi liếm liếm lên khoe môi khô khốc nói.

Mang theo ý tứ khiêu khích rõ ràng để cho Trần Nghệ Phong thấy được liền cúi đầu hung hăng hôn lên, nhanh chóng rút ngón tay ra, động thân đem nam căn đã sớm dựng đứng đi vào.

“A... a... nhẹ... chút... a... Phong...” Toàn bộ thân mình của Tiểu Sách bị va chạm đến đập xuống giường, thất lưng bị nắm lấy treo lên cao, với tư thế như vậy, Trần Nghệ Phong trước sau chuyển động, mỗi một lần nam căn rời khỏi, cũng làm cho hậu huyết của Tiểu Sách sinh ra lực hút cực lớn, giống như là muốn ngậm lấy một món ăn mỹ vị nào đó thật chặt lại.

“Ách... Tiểu Sách... thật... giỏi... tiểu huyết của em... thật là giỏi... bị hút... thật thoải mái...” Trần Nghệ Phong thở gấp dùng sức thật lớn rời khỏi, sau đó lại nặng nề tiến vào.

“Buông ra... Phong... buông ra... tay... của anh... thất lưng... muốn gãy rồi... nhanh... a... a...” Hoàn toàn dựa vào hai tay đang chống đỡ thất lưng của Trần Nghệ Phong đang thô lỗ đánh xuống, run run lay động, phẳng phát tùy thời sẽ lập tức đứt lìa, Lâm Tiểu Sách chỉ có thể dựa vào chút lực ở hông của mình chống chọi lại, đồng thời dùng thất lưng mình, không tự chủ được lại buộc chặt hậu huyết.

“Tiểu Sách... thả lỏng... một chút... tiểu huyết... của em... chặt... quá chặt... sắp cắn đứt rồi...” Bởi vì hậu huyết đột nhiên thắt chặt lại, thiếu chút nữa đã ép nam căn của Trần Nghệ Phong bắn ra, anh vội vã không chế tốt tiết tấu, luật động chín nông một sâu.

28. Chương 28

Thả chậm lại lực đạo và tốc độ khiến Lâm Tiểu Sách thoải mái thở dài, từ từ hạ thất lưng xuống giường, thế nhưng hai bàn tay to của Trần Nghệ Phong vẫn là vững vàng dán ở phía trên, cố định để mỗi một lần nam căn thâm nhập đều không thể lùi ra sau.

“Ân... Phong... ân... Phong... nhanh... chút... nhanh... chút nữa...” Tuy rằng luật động nhu hòa như vậy khiến Tiểu Sách rất thoải mái, thế nhưng dục vọng muốn triệt để giải phóng trong cơ thể còn chưa không những không được kiềm hãm lại mà còn bùng nổ hơn rất nhiều.

“Muốn sao?” Trần Nghệ Phong thưởng thức ngọc bồng trước ngực Tiểu Sách đã ướt đẫm thành một mảnh, nhẹ nhàng ma sát lên đó, “Để cho chỗ này bắn thành như vậy, không phải là muốn anh trừng phạt đó chứ?”

Đỉnh của ngọc bồng nhảy cảm bị ngón tay thô ráp Trần Nghệ Phong đùa bỡn, phun ra càng nhiều dịch, Tiểu Sách hai mắt rưng rưng nói: “Phong... cầu anh... đừng... nhanh... nhanh...” Bộ dáng Tiểu Sách không đạt được giải phóng thoát nhìn mê người không gì sánh được.

“Ha hả, nhanh lên một chút sao.” Trần Nghệ Phong dùng ngón tay búng một cái lên nam căn nhếch lên đã lâu, hài lòng nghe được thanh âm rên rỉ của Tiểu Sách. “Muốn, liền cho em.”

Trần Nghệ Phong cúi người đem nam căn đang cương cứng thối lui đến miệng huyết sau đó thoáng cái sáp đến chỗ sâu nhất, vang lên một tiếng “phốc xuy”, dâm dịch thấm ướt giúp cho nam căn không trở ngại chút nào trượt đi vào, “A... a... quá... quá... quá dài... Phong... vào... vào thật sâu... a...”

Phẳng phát như bị chạm vào nội tạng, Lâm Tiểu Sách bắt đầu lớn tiếng ngậm kêu, Trần Nghệ Phong nghe thấy lảng thanh của Tiểu Sách, càng tăng thêm lực đạo cắm vào, mỗi một lần cắm dường như muốn chen cả phần tinh hoàn đi vào luôn.

“Tiểu Sách... thật chặt... tiểu huyết của em... thật chặt... sắp kẹp đứt rồi...” Trần Nghệ Phong ra sức đâm vào điểm G khiến Tiểu Sách điên cuồng, xúc động muốn bắn tinh khiến động tác của anh càng thêm kịch liệt.

“Phong... Phong... chậm... chậm lại... đừng... chậm... chút...” Bị đâm đến mức thanh âm của Tiểu Sách phải phá thành mảnh nhỏ khiến cho người khác nghe vào càng giống như là muốn bị lăng nhục, “Phong... quá sâu... quá...”

Nam căn ra sức di chuyển ở trong tiểu huyết, trước sau đều đâm trúng vào cái điểm kia, “A... Phong... thật là thoải mái... thật... thoải mái...” Trên gương mặt đỏ ửng che kín biểu tình sắp đạt cao trào, ánh mắt rời rạc nhìn nam nhân đang chạy nước rút trên người mình.

“Thoải mái đi... Tiểu Sách... lần này... chúng ta... cùng nhau...” Nhắm ngay điểm kia, Trần Nghệ Phong bắt đầu mãnh liệt vận động trừu sáp, mỗi lần đều nhắc Tiểu Sách lên khỏi giường, “A... Phong... muốn chết... nhanh... muốn chết... Phong... a... a...”

Trong nháy mắt, ngọc bồng tinh xảo phần hồng của Tiểu Sách đang nhếch cao liền bắn ra tinh dịch cao trào, theo cao trào mà trở nên hư thoát, Tiểu Sách buộc chặt hậu huyệt kẹp lại một cái, “Ách... ần... Tiểu Sách...” Cuối cùng Trần Nghệ Phong buông ra tinh quan, đưa dịch thể đậm đặc nóng hổi vào tiểu huyệt.

“Ấn...” Tiểu Sách khởi động thân thể xụi lơ tự đưa đôi môi đỏ tươi của mình đến bên môi Trần Nghệ Phong, “Phong...” Chính xác hôn lên khóe miệng Tiểu Sách, Trần Nghệ Phong chậm rãi cùng cái lưỡi thơm tho khả ái ôn tồn chơi đùa trứ.

“Thật... thoải mái...” Vào lúc Tiểu Sách buông ra môi của Trần Nghệ Phong đồng thời tràn ra một tiếng rên rỉ, liền lâm vào trạng thái ngủ mê man.

“Tiểu Sách... anh yêu em... yêu thật nhiều... nhiều đến mức em không thể nào biết được đâu...” Trần Nghệ Phong nhìn gương mặt đang ngủ say của Tiểu Sách thâm tình nói, hồi tưởng lại lần dụ dỗ từ ban đầu đến bây giờ đã lưỡng tình tương duyệt, ngay cả anh đều sẽ không biết được rằng bản thân mình sẽ đi yêu một nam nhân khác, ngược lại càng là yêu nhiều như thế.

“Anh sẽ không buông tay... cho dù sẽ có trở ngại lớn hơn nữa... cũng không thể nào...” Ngón tay chuyển động trên gương mặt ướt đầm mồ hôi của Tiểu Sách.

“Ngủ đi ~ đến khi tỉnh dậy thì được rồi ~ ”

29. Chương 29

Lâm Tiểu Sách tỉnh dậy, không thấy bóng dáng của người yêu ở bên cạnh, chỉ thấy mình đang mặc một chiếc áo ngủ nhẹ nhàng thoải mái còn có thân thể rõ ràng đã được tẩy sạch qua, cậu xấu hổ cúi đầu. Ánh mắt lại liếc tới tờ giấy nhỏ trên tủ đầu giường.

“Tiểu Sách, anh đến công ty trước đây, hôm nay em cũng không cần đến làm, thân thể là quan trọng hơn, còn có, nghìn vạn lần đừng giặt drap giường nữa!” Tiểu Sách đang cầm cháo người yêu nấu trên tay ngây ngốc nở nụ cười, “Ha ha, lần trước giặt drap giường vẫn bị là anh phát hiện.”

Ngay lúc Tiểu Sách vẫn còn ngơ ngác ngồi ở nhà nhìn vào tấm drap giường, Trần Nghệ Phong ở bên kia đã tìm được chút manh mối. “Lăng, cậu tra được gì rồi?”

“Yên tâm, tiếp qua không lâu sau, bên phía Sảng Sảng sẽ gửi tin về, tuy rằng nhất định là ả làm, thế nhưng cậu cũng biết chỉ bằng chút chuyện nhỏ này là không đủ để buộc người đó ra tay.”

“Uh, tớ đã biết, thế nhưng tớ không hy vọng Tiểu Sách sẽ gặp lại loại chuyện này!” Trần Nghệ Phong trầm mặt nói.

“Đương nhiên, Tiểu Sách là người thân duy nhất của tôi, mới không cần đến anh nói đâu!” Hạ Sảng mới vừa vào cửa bình tĩnh nói, hoàn toàn không thấy biểu tình cô đơn của Vĩ Lăng.

Trần Nghệ Phong nghe vậy liền gật đầu, cầm điện thoại lên nhấn vào dãy số quen thuộc, “Tiểu Sách, thân thể đã khá hơn chút nào chưa, đừng, ần, vậy được rồi, anh chờ em.”

Dùng ánh mắt ý bảo hai người kia không nên làm kỳ đà cản mũi, ngón tay Trần Nghệ Phong khách khí chỉ ra cửa.

“Cái gì!! Cái tên không biết xấu hổ kia dám da mặt dày tiến vào nhà của Nghệ Phong sao?” Một giọng nữ cao ở trong phòng yên tĩnh có vẻ đặc biệt khác thường.

“Như con mà cũng không giành nổi Trần Nghệ Phong!” Một giọng nam già gằn lên tiếng, lại thành công khiến Hác Giai ngậm miệng lại.

“Ba! Làm sao đây, con thích anh ấy, nhất định phải cướp anh ấy về! Hơn nữa ba cũng đã nói anh ấy là bảo chứng tốt nhất có thể giúp chúng ta phát triển ‘Phong Thành’ mà.”

“Sao con có thể ngu như vậy được chứ hả!” Lão nhân liếc ả một cái, “Loại thời điểm này cần phải xài não, cái kiểu đi kêu người đánh thằng nhóc ấy của con, căn bản là vô dụng! Ngày mai con đi mời Trần Nghệ Phong tới dùng cơm, coi như không biết chuyện của nó và thằng nhóc kia, đến lúc đó ba sẽ có cách.” Hắc Bằng nói.

“Vậy tất cả đều nhờ vào ba, nhất định con phải chiếm được Nghệ Phong!” Hắc Giai nũng nịu dựa vào bên người lão nhân nói, Hắc Bằng không mở miệng, thế nhưng trong căm hờn mắt khôn khéo cũng không chỉ đơn giản là giúp con gái chiếm được nam nhân kia.

“Phong, em tới rồi.” Tiểu Sách lộ đầu ra từ trong khe cửa, vẻ mặt xấu hổ nhìn Trần Nghệ Phong.

“Phong, em tới rồi.” Tiểu Sách nhìn nam nhân hoàn toàn không có phản ứng, nhịn không được đi tới trước mặt anh. “Phong, em... a...” Trong nháy mắt, Lâm Tiểu Sách đã bị ôm vào một cái lồng ngực ấm áp, cảm giác quen thuộc khiến khóe miệng Tiểu Sách hơi hơi nhếch lên.

“Tiểu Sách, đang cười cái gì đó.” Trần Nghệ Phong yêu thương hôn lên khóe môi cậu.

“Ha hả, không có, không có gì cả.” Lâm Tiểu Sách xấu hổ né tránh cái hôn của người yêu, lắc lư trên thân thể của anh.

“Nhất định là Tiểu Sách đang cảm thấy rất hạnh phúc đi, còn đang cười trộm nữa kia!” Trần Nghệ Phong cười hôn lên môi của cậu, “Hử, sao anh lại biết, sao lại biết được vậy.” Tiểu Sách giật mình nhìn anh, ngờ ngác tùy ý để đầu lưỡi linh hoạt xông vào miệng của mình.

Đầu lưỡi như một con rắn chơi đùa trong miệng Tiểu Sách, nhẹ nhàng tiếp xúc với đầu lưỡi e lệ của cậu, triền miên trao đổi nước bọt. “Ân... Phong...” Tiểu Sách tránh thoát Trần Nghệ Phong còn chưa thỏa mãn, “Đừng mà... đây là phòng làm việc đó...”

“Đây đều là lỗi của Tiểu Sách, ai kêu em dụ dỗ anh làm chi?” Trần Nghệ Phong ra vẻ hợp lý nói, “Em? Nào có?” Tiểu Sách vươn đầu ngón tay chỉ vào mình, hoàn toàn không hiểu.

“Vậy chỗ này là sao đây?” Trần Nghệ Phong chỉ vào chỗ Tiểu Sách đang ngồi lên xuất hiện một vật thật to đội lên.

“Này... này... này... này... Phong...” Tiểu Sách ngây ngốc nhìn thẳng vào một điểm, căn bản là đã bị dọa sợ đến mức nói không ra lời.

Trần Nghệ Phong đang chuẩn bị tha Tiểu Sách vào phòng ngoạn trò dập lửa, lại đúng vào lúc này cửa bị mở ra.

“Nghệ Phong~ ngày mai anh có rảnh không? Ba em mời anh đến nhà của em ăn cơm đó~”

30. Chương 30

Hắc Giai tiến vào khiến cho Lâm Tiểu Sách sợ đến mức vội vã đứng lên từ trên người Trần Nghệ Phong, đứng qua một bên, “Hắc tiểu thư ~”

Hắc Giai liếc Lâm Tiểu Sách một cái, đi thẳng tới Trần Nghệ Phong để Lâm Tiểu Sách đứng ở phía sau, thân thiết kéo lấy cánh tay của Trần Nghệ Phong, “Nghệ Phong, đã lâu rồi anh chưa đến nhà của em, ba em rất nhớ anh đó~”

Trần Nghệ Phong nhìn Tiểu Sách không nói gì mà lùi qua một bên, đầu lòng muốn kéo tay cậu lại, thế nhưng nghĩ đến còn chuyện chưa xử lý xong, chỉ là yên lặng nghe Hắc Giai tự nói chuyện một mình.

“Được rồi, Giai Giai, anh đã biết, ngày mai anh sẽ đến, thế nhưng hiện tại anh phải ký hết văn kiện, cho nên không thể tiễn em, tự em về được chứ?” Trần Nghệ Phong tận lực nói bằng một giọng bình tĩnh.

Hác Giai vốn còn muốn tiếp tục nhưng khi nhìn thấy biểu tình muốn đuổi khách của Trần Nghệ Phong, chỉ có thể cảm hận liếc mắt nhìn Lâm Tiểu Sách, xoay người ra về.

“Tiểu Sách, em còn chưa muốn nói cái người đã thương tổn em kia là ai sao?” Đột nhiên hỏi tới vấn đề này, khiến Tiểu Sách sửng sốt một chút, lập tức cúi đầu không đáp lời.

“Anh đã biết! Anh đã nói sẽ không ép em! Chỉ cần em vui vẻ là được rồi!” Vươn tay kéo Tiểu Sách đang cúi đầu vào lòng, để đầu cậu dựa vào tim mình nghe nhịp đập của nó, “Tiểu Sách, chỉ cần là chuyện em không muốn, anh sẽ không để em làm, anh sẽ làm cho cả đời em đều được hạnh phúc như vậy!”

Dịch thể ướt át từ từ lan rộng ra trong lồng ngực của Trần Nghệ Phong, Trần Nghệ Phong chỉ là ôm lấy thiên hạ trước người thật chặt, để cậu có thể nghe tiếng tim đập của anh.

“Phong, em muốn trở về một chuyến, đã lâu rồi không có về nhà, muốn thăm Sảng Sảng một chút, có được không?” Qua thật lâu sau, Lâm Tiểu Sách giờ lên vành mắt hồng hồng nhìn Trần Nghệ Phong.

Cúi đầu hôn lên mắt của Tiểu Sách, Trần Nghệ Phong yêu thương xoa xoa đầu cậu: “Được rồi, trở về một chuyến đi, bên anh cũng có chút chuyện cần phải xử lý một chút, đến lúc đó anh sẽ đến đón em về!”

“Uh, cảm ơn anh.”

“Bé ngốc, đối với anh mà còn nói cảm ơn cái gì.”

“Sảng Sảng ~ Sảng Sảng ~ Sảng Sảng ~ Sảng Sảng ~” Tiểu Sách vừa mới vào cửa liền dùng âm thanh lớn không tả xiết kêu lên.

“Lâm Tiểu Sách, nếu như cậu còn dám dùng loại ngữ điệu này kêu tên của tớ nữa, tớ sẽ quăng cậu vào trong nôi hầm luôn.”

“Sảng Sảng Sảng Sảng, tớ rất nhớ cậu, thật sự rất nhớ rất nhớ cậu.” Lâm Tiểu Sách vừa nhìn thấy Hạ Sảng cả người liền sáp qua.

“Cách tớ xa một chút, tớ cũng không muốn là người bị ném vào trong nôi đầu tiên đâu!” Hạ Sảng tựa ở cạnh cửa lạnh lạnh sang Trần Nghệ Phong đứng phía sau Tiểu Sách nói.

“Uh, Hạ Sảng, tôi có chút chuyện cần phải xử lý, trước hết sẽ để Tiểu Sách ở lại đây.” Trần Nghệ Phong trước sau vẫn không nhìn thấu được cái người bạn thân này của Lâm Tiểu Sách, luôn cảm thấy người này không bình thường giống như bề ngoài.

“Phía tôi không thành vấn đề, nhưng thật ra là anh đó, nhất định phải xử lý mọi chuyện cho tốt!” Hạ Sảng sùng nịch vỗ vỗ đầu Tiểu Sách.

“À!” Trần Nghệ Phong cúi đầu hôn một cái lên trán Tiểu Sách sau đó xoay người rời khỏi.

“Sảng Sảng, chúng ta lại có thể ở cùng một chỗ rồi.” Tiểu Sách cao hứng nhìn Hạ Sảng nói, lại bỏ lỡ một tia thương cảm chột lóc lên trong mắt Hạ Sảng.

31. Chương 31

Sau khi trở lại phòng làm việc, Trần Nghệ Phong cầm điện thoại lên, hẹn giờ đến nhà Hác Giai ăn, ở đầu điện thoại bên kia ả nghe được dị thường vui vẻ, Trần Nghệ Phong lại lạnh lùng cúp máy, trong lòng thầm tính toán.

“Ba, người đã nghe chưa? Nghệ Phong muốn tới nhà của chúng ta, cái này dễ xử lý rồi, khẳng định anh cũng chỉ là vui đùa một chút với cái thằng ngốc Lâm Tiểu Sách kia, bằng không một đại nam nhân sao lại chấp nhận nguyện ý ôm một nam nhân khác.”

Hác Bằng cũng không có trả lời, chỉ là như có điều suy nghĩ mà nhìn phần báo cáo trong tay. “Ngày mai trước tiên con bắt chuyện với nó, tối nay ba sẽ về, đến lúc đó sẽ nói chuyện sau.” Qua một lát lão nhân mới nói.

“Ba, có phải người đã có chủ ý gì rồi không, nói cho con biết đi, nói cho con biết đi!” Hác Giai dựa sát vào nói.

“Nữ nhân thì lo chuyện của nữ nhân là được rồi, bớt quản chuyện của nam nhân đi!” Hác Bằng lạnh lùng đứng dậy nói, sau đó đi ra ngoài.

“Sảng Sảng, cậu mất hứng?” Cuối cùng Tiểu Sách trì hoãn cũng đã phát hiện ra dị trạng liền quan tâm hỏi.

“Không có, nhưng cậu thì có đó, tại sao lại không chịu nói cho Trần Nghệ Phong biết người nào đã thương cậu? Cậu đang lo lắng, hay là sợ hãi.” Hạ Sảng hỏi.

“Không... không... không phải... đều không phải... Sảng Sảng... đừng ép tớ mà... nha... cậu là bạn thân nhất của tớ mà... đừng ép tớ nữa... nha nha nha...” Kỳ thực nội tâm vẫn rất thống khổ thế nhưng Tiểu Sách lại liều mạng lắc đầu nói.

“Được, được, Tiểu Sách, tớ không ép cậu đâu, cậu đừng loạn lên, bình tĩnh lại đi. ” Nhẹ vỗ về đầu của Tiểu Sách, giúp Tiểu Sách đang rối loạn yên tĩnh lại.

Đúng lúc này, điện thoại vang lên, Hạ Sảng có chút tức giận nhìn điện thoại quấy rầy đến tiểu sách, “Này, là anh! Tôi đã biết, ừ, được rồi.” Giọng nói khó nghe cúp điện thoại, vừa lúc chống lại cặp mắt đen như mực của Tiểu Sách, “Tiểu Sách, tớ phải ra ngoài một chuyến, trái lại cậu cứ ngây ngốc ở nhà đi, không được ra khỏi cửa, không được mở cửa cho người lạ, không cho người lạ vào nhà ~ nhớ kỹ đó!” Lưu loát tuôn ra một tràng, cuối cùng Hạ Sảng bị Lâm Tiểu Sách đẩy ra cửa.

“Tớ mới không phải con nít đâu, còn cần nói những cái này sao?” Tiểu Sách bĩu môi đóng cửa lại, chỉ có một mình nên cậu dự định lục lại mấy bộ GV đã bị bỏ phế bấy lâu nay.

Giữa lúc Tiểu Sách đang chảy nước miếng vì kích thích của diễn viên trong hình thì bên ngoài vang lên tiếng đập cửa. “Đến đây, đến đây.” Luống cuống tay chân cho rằng Sảng Sảng đã về, Tiểu Sách rút đĩa phim ra tùy ý nhét vào khe hở của ghế salon.

“Đến rồi đây~” Chạy chậm tới cửa, hoàn toàn đã quên lời Hạ Sảng dặn dò trước khi đi.

“Đến~~” Cửa chợt mở, có một nam nhân hoàn toàn xa lạ đang đứng bên ngoài. “Hử, ông tìm ai?” Tiểu Sách ngốc lảng lảng hỏi.

32. Chương 32

“Xin hỏi... ông tìm ai?” Nhìn nam nhân trước mặt, Tiểu Sách vẫn lễ phép hỏi thăm.

“Tôi đến tìm cậu đó, Lâm Tiểu Sách!” Ngữ khí khẳng định khiến Tiểu Sách càng thêm giật mình, “Ông tìm tôi? Thế nhưng tôi không biết ông, còn nữa tại sao ông lại biết tên của tôi?”

“Có thể mời tôi vào phòng rồi nói được không, cậu cũng biết người đã có tuổi, đi đứng không quá thuận lợi.”

“Oh, mời vào.” Tiểu Sách hoàn toàn không đề phòng mà tránh sang một bên mời Hác Bằng vào nhà.

“Uh, ông tìm tôi có việc sao.” Tiểu Sách hỏi Hác Bằng vừa vào cửa liền nhìn trái nhìn phải.

Xác định trong nhà không có ai, lúc này Hác Bằng mới mở miệng nói, “Tôi là cha của Hác Giai.”

“A...” Nghe thấy cái tên này, sắc mặt của Tiểu Sách liền thay đổi một chút, hai tay cũng không tự chủ được mà đan chặt vào nhau. Thấy tình hình như vậy, Hác Bằng yên tâm cười cười, ban đầu còn tưởng rằng Lâm Tiểu Sách này rất khó đối phó, kết quả là vừa thấy vượt qua tường tượng của mình.

“Hôm nay tôi tới đây, là muốn kêu cậu chia tay Trần Nghệ Phong!” Hác Bằng đi thẳng vào vấn đề nói ra mục đích của mình.

“Xin lỗi... thực sự xin lỗi...” Tiểu Sách cúi đầu nói, “Xin lỗi... tôi không thể... tôi không làm vậy được... xin lỗi”

Hác Bằng có chút tức giận, theo ông thấy, đơn độc đàm phán với Lâm Tiểu Sách so với việc tìm người đến đánh nó một trận có tác dụng hơn nhiều, huống chi một thằng nhóc con cũng sẽ không phải là đối thủ của mình.

“Không làm được? Sao lại không làm được, vì cái gì cậu không làm được, cậu cho mình là ai?” Do bị cự tuyệt nên Hác Bằng có chút tức giận, cố ý gây sự nói.

“Xin lỗi, thực sự là tôi không làm được, tôi yêu anh ấy, so với bất kỳ người nào đều yêu anh ấy hơn, cho nên, xin lỗi. ” Tiểu Sách cảm thấy bất đắc dĩ chỉ có thể không ngừng nói ra hai chữ xin lỗi.

“Cậu yêu Nghệ Phong, vậy cậu có từng nghĩ đến những người khác không có, chẳng hạn như con gái của tôi, bọn chúng đã hẹn hò lâu như thế, dựa vào cái gì cậu vừa mới đến, liền cướp đi hạnh phúc của con bé?”

Cảm giác tội lỗi bấy lâu nay kiềm nén trong lòng đã bị người khác khai phá ra, Tiểu Sách vẫn không chịu nói ra người đã thương tổn mình chính là vì muốn chuộc tội, ở trong lòng cậu vẫn cho rằng cũng là bởi vì sự hiện diện của mình nên mới khiến cho Trần Nghệ Phong chia tay với Hác Giai.

“Tôi biết, tôi biết, thế nhưng, tôi không thể chia tay Nghệ Phong, không thể...” Tuy rằng trong lòng đã từng tự trách rất nhiều, nhưng là vì người yêu, Lâm Tiểu Sách vẫn kiên trì giữ vững lập trường của mình.

“Cậu yêu Nghệ Phong?” Lão cáo già Hác Bằng nhìn thấu sự tự trách trong lòng Tiểu Sách, càng tăng cường dụ dỗ. “Cậu xác định cậu thật sự yêu người đó sao?” Cố ý nói đến loại trình độ này.

“Nếu cậu thật sự yêu Nghệ Phong, vậy cậu đã từng nghĩ cho nó chưa?” Hác Bằng dờ dời thân thể, dự định nói tiếp, sau đó bất ngờ cầm lấy đĩa GV được kẹp giữa ghế salon.

“Cậu cho rằng bộ dáng hiện tại của hai người chính là tình yêu sao? Cậu có nghĩ tới tương lai sao này của Nghệ Phong hay không? Chẳng hạn như tiền đồ của nó, chẳng hạn như con cái của nó, cậu cho là cuộc sống cũng đơn giản như đĩa phim mà cậu coi này sao?” Hác Bằng khinh bỉ giơ vật trong tay lên.

Hác Bằng nói như sét đánh thẳng đâm vào lòng của Tiểu Sách, quả thực, bản thân mình phi thường yêu Trần Nghệ Phong, yêu đến mức có thể buông tha chính mình, buông tha tất cả, thế nhưng, nghĩ đến anh sẽ vì đáp lại tình yêu của mình, hoặc là bị buộc buông tha bản thân, buông tha tất cả, Lâm Tiểu Sách đã cảm thấy đau lòng đến không thể chịu đựng nổi, cậu không nên trở thành gánh nặng của người yêu, cho nên, lần này, cậu quyết định, phải bảo vệ người yêu của mình.

“Cậu suy nghĩ sao rồi.” Rõ ràng nhìn thấu sự dao động của Tiểu Sách, Hác Bằng lại bỏ thêm một câu, “Tôi cũng biết là cậu yêu nó, nhưng tình yêu của cậu không thể thành lập bằng sự hi sinh của đối phương được.”

Không tiếp tục để ý tới lời Hác Bằng nói, Tiểu Sách lễ độ mời ông về, ngồi lên ghế sa lon. Hồi tưởng những ký ức giữa mình và Nghệ Phong từng chút từng chút một, trên mặt rưng rưng nước mắt lại nở lên một nụ cười tuyệt mỹ.

33. Chương 33

“Giai Giai, bá phụ còn chưa về sao? Nếu không, anh đi về trước, chờ lần sau lúc bá phụ rảnh rồi anh sẽ đến!” Dứt lời Trần Nghệ Phong dự định đứng dậy.

“Ây da!” Hác Giai hốt hoảng vội vàng đứng dậy muốn ngăn cản anh, nhưng không nghĩ đến bị va vào bàn, ả thuận thế liền bám vào người của Trần Nghệ Phong. “Nghệ Phong, đau quá nha... bị trật chân rồi...” Bộ dáng vờ như muốn khóc, khiến cho Trần Nghệ Phong cũng không tiện lập tức đẩy ra.

“Để anh đỡ em nằm lên giường đi!” Hác Giai cúi đầu trong nháy mắt bật cười, cuối cùng cũng có thể giữ anh lại, nếu không còn thật không biết sẽ ra sao đâu.

“Tốt hơn rồi... cảm ơn anh nhiều nha...” Hác Giai mềm mại dựa vào lồng ngực rộng lớn của nam nhân ngọt ngào nói.

“Xem ra ba trở về thật không đúng lúc nha, vợ chồng son các con, tiếp tục tiếp tục đi, ba chờ các con, cứ từ từ đừng vội” Thanh âm của Hác Bằng vang lên từ ngoài cửa.

“Bá phụ, xem ra là do người hiểu lầm rồi, bọn con không có làm gì cả, Giai Giai bị trượt chân, con chỉ là muốn đỡ nàng ngồi nghỉ thôi.” Trần Nghệ Phong nói.

“Ha ha, không cần giải thích đâu, bác biết bác biết.” Khẩu khí rõ ràng muốn cố ý xuyên tạc lời nói của Trần Nghệ Phong.

Trần Nghệ Phong cũng không muốn lại bàn tiếp về vấn đề này, thế là mở miệng nói, “Bá phụ, ngày hôm nay con tới đây là có chút việc muốn nói với người.”

“Vừa lúc, vừa lúc, bác cũng có chuyện muốn nói với con, nếu không trước hết để bác nói đi, con cũng biết người lớn tuổi trí nhớ không được tốt, vạn nhất quên mất sẽ không tốt.” Hác Bằng nói.

“Được rồi! Bá phụ muốn nói cái gì?” Trần Nghệ Phong không có cách nào khác chỉ có thể nhường ông.

“Con cũng Giai Giai đã hẹn hò rất lâu rồi, bác muốn tìm một thời gian tốt tổ chức hôn lễ, về phía cha mẹ con đều là người dễ nói chuyện, mặc kệ chuyện của con, con có thể tự mình làm chủ đi!”

“Bá phụ! Con...”

“Người trẻ tuổi, đừng nên chơi bời quá mức nha, chờ bác nói cho xong cái đã!”

“Không phải... bá phụ...”

“Được rồi, bác biết trong lòng con thật cao hứng, thế nhưng chờ bác nói xong rồi con hãy nói.”

“Bác là nhớ khả năng trong công ty có gởi cho con một bản báo cáo đi, đây cũng chính là cơ hội con có thể giữ lấy phần cổ phần cao nhất của công ty, bác nghĩ chuyện này đối với con nhất định là một tin tức tốt, cho nên bác nghĩ vào hôm nay liền bàn hôn sự với con, đó chính là song hỷ lâm môn.”

“Bá phụ, con biết chuyện bản báo cáo, bất quá đối với cái loại bí mật thương nghiệp này làm thế nào mà bá phụ biết được, con cũng không có hứng thú muốn biết, thế nhưng, đối với hôn lễ, con chỉ có thể nói: “Xin lỗi! Bởi vì người con yêu không phải là lệnh thiên kim, xin lỗi!”

“Là bởi vì Lâm Tiểu Sách sao?” Mới vừa rồi Hác Bằng còn dùng thanh âm hiền lành hòa ái đột nhiên thay đổi thành có chút nghiêm khắc.

“Thiết nghĩ khẳng định bá phụ cũng biết đi, đúng... người con yêu chính là em ấy, cho nên không thể đáp ứng yêu cầu của người.”

34. Chương 34

“Đúng không? Con xác định? Con có từng nghĩ tới, nếu như bác đem chuyện con là đồng tính luyện ái thông tri với thượng tầng công ty con, bọn họ để bảo vệ hình tượng công ty, để bảo vệ danh dự đại chúng, để bảo vệ cổ phiếu công ty không bị trượt giá, còn có thể để con thăng chức sao? Đến lúc đó khả năng ngay cả ‘Phong Thành’ đều không trụ nổi nữa, như vậy cũng quan trọng sao?”

Nghe đến mấy câu này, trên khuôn mặt tuấn dật của Trần Nghệ Phong xuất hiện loại biểu tình khác: “Bá phụ cho là tôi sẽ vì những thứ danh lợi này mà chia tay Tiểu Sách sao, bởi vì đối với người bình thường mà nói có thể tiến vào thượng tầng của ‘Phong Thành’ tuyệt đối chỉ là ước mơ của cả đời người sao, bất quá...”

xin lỗi! Tôi đối với những thứ đó không có hứng thú, tôi yêu thủy chung đều là cái người chút ngốc, có chút ngây ngô, hơn nữa sẽ không chỉ vì danh lợi mà tiếp cận tôi Lâm Tiểu Sách!”

Sắc mặt của Hác Bằng trở nên có chút xấu xí, “Con phải suy nghĩ cho kỹ, không nên để xúc động nhất thời khiến cho đầu óc trở nên mù mịt...”

“Cám ơn bá phụ đã quan tâm, lời muốn nói Nghệ Phong đều đã nói xong... thật sự xin lỗi Giai Giai, hi vọng sau này chúng ta vẫn là bằng hữu!” Một câu cuối cùng là hướng về Hác Giai mà nói, nhưng ban này, Hác Giai đã bị lời nói của Trần Nghệ Phong khiến cho chấn động đến mức không thể phát ra tiếng.

“Trần Nghệ Phong... cậu không nên hối hận... vì hành động hôm nay.” Trần Nghệ Phong nhanh chóng rời khỏi vẫn còn có thể nghe được thanh âm già nua của Hác Bằng đang gào thét.

Lái xe chạy tới chỗ ở của Hạ Sảng, Trần Nghệ Phong không kịp chờ đợi muốn ôm lấy Tiểu Sách yêu dấu, để mình cảm nhận được sự ấm áp của em, nghe thấy thanh âm ngọt ngào kêu tên mình, nhớ đến đây, anh không khỏi tăng nhanh tốc độ.

“Tiểu Sách... Tiểu Sách... anh tới đón em... Tiểu Sách... Hạ Sảng... có ai ở nhà sao?” Đột nhiên đáy lòng Trần Nghệ Phong hơi kinh ngạc một chút, cuống quýt lấy điện thoại ra gọi cho Hạ Sảng, “Hạ Sảng, cậu và Tiểu Sách ở cùng một chỗ đi?” Ôm lấy khát vọng cực độ, Trần Nghệ Phong mong muốn nhận được câu trả lời khẳng định.

Bất quá phảng phất như thượng đế cũng không nghe thấy lời cầu nguyện của anh, Hạ Sảng ở phía bên kia nói “Tiểu Sách? Không phải cậu ấy đang ở một mình trong nhà sao? Lẽ nào trong nhà không có ai? Anh đã đến rồi sao?”

Những câu tiếp theo Trần Nghệ Phong đều không nghe lọt vào tai, nhìn cửa lại đóng chắc, anh hi vọng tất cả đều không phải như anh tưởng tượng. Điện thoại vừa mới cúp lại vang lên, “Trần Nghệ Phong, rốt cuộc xảy ra chuyện gì rồi, sao anh lại cúp điện thoại, Tiểu Sách đâu?”

“Không thấy, không thấy, tôi cũng không biết em ấy đi nơi nào nữa!” Lắm bầm nói vài câu qua điện thoại, Trần Nghệ Phong suy sụp ngồi ở cửa.

35. Chương 35

Vội vã trở về Hạ Sảng và Vĩ Lăng vừa vào cửa liền thấy Trần Nghệ Phong như bức tượng ngồi ở cửa không nhúc nhích. Vĩ Lăng xông lên xách cổ áo của anh lên, “Cậu cứ ngồi yên như vậy có tác dụng gì sao?”

Hạ Sảng đi tới cái gì cũng chưa nói chỉ là vươn chân đá về phía Trần Nghệ Phong, “Đau không? Tiểu Sách khẳng định so với anh còn đau hơn, anh biết không, cậu ấy yêu anh thật nhiều năm, nhìn anh cười, khóc vì anh, cùng anh đau khổ, hiện tại khẳng định cậu ấy so với anh còn đau hơn rất nhiều!”

Như được thức tỉnh, Trần Nghệ Phong chợt tỉnh táo lại, Tiểu Sách yêu mình hơn bất cứ thứ gì trên đời nếu như đã quyết định rời đi, cái loại đau đớn dằn vặt này sao em ấy có thể chịu nổi.

“Cảm ơn... Hạ Sảng! Tôi muốn đi tìm Tiểu Sách về, lần này đến lượt tôi cướp lại em ấy!” Trần Nghệ Phong hồi thần nói. Bất quá tuy rằng đã hạ quyết tâm muốn tìm Lâm Tiểu Sách về, thế nhưng không biết bắt đầu như thế nào Trần Nghệ Phong chỉ có thể hỏi Hạ Sảng “Cậu có biết Tiểu Sách còn người thân nào không?” Thấy Hạ Sảng lắc đầu, lòng của Trần Nghệ Phong tựa như rơi hầm băng, nhanh chóng trở nên lạnh lẽo.

“Tiểu Sách, em sẽ đi đâu... sẽ đến chỗ nào...” Sau khi Trần Nghệ Phong đau lòng rời đi, vẫn lái xe mà không có mục đích, anh biết nhất định là Tiểu Sách đã nghe thấy cái gì đó nên mới rời đi, đột nhiên một ý nghĩ chợt loé lên khiến anh tỉnh táo lại, “Hác Bằng?”

Một lần nữa trở lại Hác gia, Trần Nghệ Phong mang theo sắc mặt âm trầm đi tìm Hác Bằng, “Nghệ Phong! Anh đã quay lại!” Hác Giai muốn tiến lên ôm lấy anh, lại bị Trần Nghệ Phong lạnh lùng đẩy ra, “Hác bá phụ, có phải bác đã nói gì với Tiểu Sách rồi có đúng không?”

“A? Nghệ Phong, con nói cái gì vậy... căn bản là bác không quen cái người kêu là Tiểu Sách nha!” Hác Bằng trợn trắng mắt nói dối.

“Hác bá phụ, tôi tôn trọng ông là trưởng bối nên mới hỏi ông như vậy, nếu như trí nhớ của ông thật sự không tốt, vậy tôi đây chỉ thể giúp ông hồi tưởng lại một chút, chẳng hạn như, vụ điều tra hối lộ thương nghiệp!” Trần Nghệ Phong trầm trầm nói, giọng nói lạnh như băng có thể khiến Hác Bằng không tự chủ mà rùng mình một cái.

“Nghệ Phong, lời này không thể nói lung tung, con... con... con... có chứng cứ gì!” Hác Bằng liều mạng cắn môi, không tự chủ được mà xoa mồ hôi trên trán.

“Đương nhiên, tôi không chỉ có có chứng cứ, hơn nữa còn biết ông thúc đẩy hôn sự giữa tôi và Hác Giai cũng là vì muốn lợi dụng thân phận của tôi giúp ông xoay vòng vốn!” Trần Nghệ Phong lấy ra mấy vi tính xách tay tùy thân ném tới trước mặt Hác Bằng.

Tư liệu được mở ra rõ ràng ghi thời điểm Hác Bằng thiếu hụt công khoản và kim ngạch. “Con... con... khi nào thì con biết đến chuyện này?” Hác Bằng sợ đến mức té ngã trên ghế sa lon, run rẩy hỏi.

“Từ sau khi Hác Giai cho người đánh Tiểu Sách, tôi đã bắt đầu điều tra ông!” Ánh mắt lạnh lùng bắn về phía Hác Giai ở bên cạnh. “Ông đã nhớ mình nói với Tiểu Sách cái gì chưa?”

“Bọn bây đúng là đồ điên... đồ điên... ha ha... cậu vì nó mà làm đến độ này... còn nó thì sao... ha ha ha!” Hác Bằng biết vị trí của mình đã mất, phát ra tiếng cười thê lương.

Giữa những lời rời rạc của Hác Bằng, Trần Nghệ Phong nhất thời hiểu được tâm tình trước đây của Tiểu Sách, cực độ đau lòng rời khỏi Hác gia.

“Linh...” Trần Nghệ Phong máy móc lấy điện thoại ra, “Này, không có, là Hác Bằng làm, không biết.” Cúp điện thoại của Hạ Sảng, tìm kiếm vô hướng ở trên đường.

Liên tiếp vài ngày, Trần Nghệ Phong ngoại trừ công tác còn lại là lái xe trên đường không ngừng tìm kiếm, chỉ cần là bóng lưng thoát nhìn giống với Tiểu Sách, anh đều sẽ xông lên lôi kéo người ta. Vì Lăng nhìn thấy Trần Nghệ Phong gần như điên cuồng, hoàn toàn không có cách nào, bởi vì hắn cũng đã từng thể nghiệm qua loại thống khổ cực độ này.

Bởi vì thể xác và tinh thần đều mệt mỏi, Trần Nghệ Phong dị thường gầy gò đến mức dọa người, cả người đều tản mát ra trạng thái thất thần, cứ thế khiến cho thượng tầng công ty phải tìm đến anh nói chuyện. “Nghệ Phong, các lão già kia không nói gì với cậu đi?”

”Yêu cầu tố điều chỉnh lại trạng thái làm việc, bằng không...”

36. Chương 36

“Yêu cầu tố điều chỉnh lại trạng thái làm việc, bằng không...” Trần Nghệ Phong không thềm để ở trong lòng nói, đột nhiên một ý nghĩ chợt loé lên, “Ha ha ha... đúng rồi! Bằng không... tố liền từ chức!!” Trải qua mấy ngày âm trầm gần đây, cuối cùng tinh thần của Trần Nghệ Phong cũng trở nên phấn chấn nói.

“Nghệ Phong! Đừng tự tạo áp lực quá lớn cho cậu... cậu muốn khóc thì cứ khóc ra đi, đừng làm tố sớ!” Vĩ Lăng bị biến hóa thành linh của Trần Nghệ Phong dọa sợ, liên tục an ủi.

“Lăng! Cảm ơn! Tố đã biết cách tìm được Tiểu Sách rồi.” Trần Nghệ Phong nói xong câu kế tiếp liền phóng đi như một cơn gió.

“A? A! Nghệ Phong... cậu...” Vĩ Lăng còn chưa phản ứng kịp, chợt nghe tiếng đóng cửa lại.

“Lộ ra tin bí mật Tổng giám đốc ‘Phong Thành’ nộp đơn xin từ chức đây là phương pháp mà cậu nói?” Vĩ Lăng ném tờ báo lên bàn, “Cậu có tính tới chuyện khi cậu đưa đơn từ chức lên, bên phía công ty sẽ có phản ứng gì sao?” Vĩ Lăng gào thét.

“Ngược lại tôi thấy đó cũng là một biện pháp hay!” Hạ Sảng cầm lấy tờ báo, “Àn... viết không sai, cái tin này tôi còn chưa biết nữa!”

“Chỉ có như vậy mới có thể ép Tiểu Sách ra mặt, vốn dĩ chính là bởi vì lo lắng cho tôi nên em ấy mới bỏ trốn, nếu để cho em ấy thấy cái tin này, nhất định sẽ hiện thân!” Trần Nghệ Phong không che giấu được vui sướng nói.

“Tiểu Sách tiểu gia hỏa này, nhất định sẽ khóc tới chết đi...” Hạ Sảng nhìn qua tin tức được đăng trên báo lạnh lạnh nói.

“Theo như có người tiết lộ, chuyện lần này của Tổng giám đốc công ty ‘Phong Thành’ cũng không phải là do bị công ty khác nhúng tay vào, mà là tự bản thân khổ sở vì tình, đến nỗi khiến cho công ty tổn thất làm giảm giá cổ phiếu tới mức thấp nhất, bị công ty ra mệnh yêu cầu tạm rời cương vị công tác mà tạo thành.” Lâm Tiểu Sách mắt đầy lệ đọc nội dung trong báo.

“Phong, tại sao? Tại sao lại như vậy? Tại sao anh ngốc như thế?” Thấy nước mắt dần dần thấm ướt tờ báo, lòng của Tiểu Sách càng thêm đau đớn, nghĩ đến hiện tại có thể Trần Nghệ Phong sẽ gặp phải thực tế tàn khốc nhất, Tiểu Sách cũng không ngồi yên được nữa, đứng dậy xông ra ngoài cửa.

Phía dưới tòa nhà Tập đoàn ‘Phong Thành’ xuất hiện một bóng dáng mảnh khảnh của một cậu trai, phẳng phất như cậu sợ bị người khác nhìn thấy, cúi đầu không ngừng qua lại nhìn xung quanh, thấy không có ai chú ý tới mình, liền nghiêng người lách vào thang lầu. Không sai, đó chính là Lâm Tiểu Sách, nhận không được thống khổ trong lòng, lại càng không bỏ mặc Trần Nghệ Phong một mình khổ sở, Tiểu Sách thầm nghĩ muốn yên lặng liếc mắt nhìn người yêu, yên lặng lo lắng cho anh.

Lét lút đi tới phòng làm việc của Trần Nghệ Phong, chỉ thấy cửa được mở rộng ra, trong phòng khắp nơi đều là đồ đạc tán loạn, ngay cả trên bàn làm việc nguyên bản chỗ dùng để đặt văn kiện cũng bị giấy vụn cấp chiếm cứ. Lâm Tiểu Sách không ngừng tìm kiếm, lại không tìm thấy Trần Nghệ Phong “Lẽ nào... Phong... đã bị công ty đuổi đi rồi sao?”

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Lâm Tiểu Sách tràn đầy lo lắng, căn bản không có chú ý tới cánh cửa ở phía sau được nhẹ nhàng đóng lại.

“Phong... anh đi nơi nào rồi... Phong... em rất nhớ anh... Phong...” Nhìn một phòng bừa bãi, Tiểu Sách cũng không nhận được thống khổ trong mấy ngày qua, đau đớn khóc lên, “Phong... rất nhớ anh... rất nhớ anh... tại sao... tại sao anh lại...”

“Thống khổ như thế, tại sao còn muốn ly khai?” Thanh âm trầm thấp nhẹ nhàng vang lên từ phía sau Lâm Tiểu Sách.

37. Chương 37

“Thống khổ như thế, tại sao còn muốn ly khai?” Thanh âm trầm thấp nhẹ nhàng vang lên từ phía sau Lâm Tiểu Sách.

Lâm Tiểu Sách nghe thấy thanh âm quen thuộc liền giật mình quay người qua, “Phong! Anh... anh không đi...” Một giây kế tiếp liền nhào vào lồng ngực của anh. “Phong... tại sao... tại sao lại như vậy... sao anh lại để xảy ra chuyện này... tại sao...”

Cảm giác mất rồi tìm lại được khiến Trần Nghệ Phong thầm muốn ôm thật chặt Lâm Tiểu Sách vào trong ngực, trải nghiệm cái cảm giác mất đi sự ấm áp này, phẳng phất như một bộ phận trên người anh bị mất đi nay lại tìm về được. Trần Nghệ Phong cúi đầu hôn thật sâu lên khuôn mặt rơi đầy lệ của Lâm Tiểu Sách. Từ từ trượt vào khoang miệng ướt át.

“Ngô...” Khoang miệng ấm áp nghênh đón vật thể mềm mại ướt át, nhẹ nhàng quán quanh đầu lưỡi của mình, Tiểu Sách vong tình vươn đầu lưỡi tình tứ của mình ra, chậm rãi ma sát lấy đầu lưỡi linh hoạt của

Trần Nghệ Phong không ngừng quần quít trước sau.

Cảm thụ được Tiểu Sách chủ động, Trần Nghệ Phong dần dần nắm quyền khống chế, hướng đầu lưỡi về lưỡi của Tiểu Sách, nhẹ nhàng ma sát, cảm nhận vật nhỏ phần nộn hơi run rẩy, không buông tha tiến sát đến đầu lưỡi của Tiểu Sách, để nó đuối kịp tiến độ của mình, cùng mình chuyển động, quần quít trong không gian chật hẹp.

“Ngô... ân... Phong... ân... ngô... hảo... hảo... buông ra... em... ân...” Lâm Tiểu Sách bị hôn đến thở không nổi, chỉ có thể nỗ lực lấy chút dưỡng khí từ cổ họng của Trần Nghệ Phong, để duy trì hô hấp của mình.

Hút nước bọt trong miệng Tiểu Sách một cái thật mạnh, Trần Nghệ Phong mới thỏa mãn lui ra, mà Tiểu Sách còn chưa kịp nuốt nước bọt lại theo sự rời khỏi của Trần Nghệ Phong mà ở giữa hai người hình thành một sợi chỉ bạc mê người, Lâm Tiểu Sách mê muội nhìn sợi chỉ kia, đưa ngón tay ra cuốn lấy nó, kéo trở về miệng mình.

“Tiểu Sách... Tiểu Sách... cuối cùng em cũng đã về rồi... cuối cùng cũng đã về...” Trần Nghệ Phong chăm chú ôm lấy Lâm Tiểu Sách rất sợ cậu lại biến mất, trối lấy Tiểu Sách quần vào bên người mình.

“Ân... Phong... em rất nhớ anh... thật sự rất nhớ rất nhớ anh... thực sự rất nhớ anh...” Trong đôi mắt thật to hiện lên nước mắt lưng tròng, Tiểu Sách tùy ý để Trần Nghệ Phong dùng sức ôm mình, ngẩng đầu nhìn người yêu cũng đồng dạng gầy không ít nói.

“Nếu như nhớ anh... tại sao trước đây lại cam lòng rời đi...” Trần Nghệ Phong kéo Tiểu Sách đến ghé làm việc để cậu ngồi trên đùi mình, vuốt ve thắt lưng cậu.

“Em rất luyến tiếc nha... thế nhưng... em càng luyến tiếc anh vì em... ngô... ngô... kết quả... anh vẫn là vì em mà...” Nghẹn ngào nói không đầy đủ, Tiểu Sách tựa vào vai Trần Nghệ Phong cúi đầu khẽ khóc.

“Tại sao lại ngốc đến mức muốn bỏ anh mà đi, tại sao lại ngốc đến mức muốn buông tay anh ra!!” Mỗi một câu nói, Trần Nghệ Phong đều sẽ hôn lên khóe môi Tiểu Sách.

“Không có! Em không có!! Em không có buông tay anh...” Tiểu Sách kêu to giãy giụa ở trên người Trần Nghệ Phong, “Em chỉ là lo lắng anh sẽ vì em mà buông tha tất cả kết quả...” Lâm Tiểu Sách nhảy qua ngồi lên hai chân Trần Nghệ Phong, nghiêm túc đối diện với anh nói.

“Thế sao? Nhưng làm thế nào để anh tin em được đây... dù sao quả thực em đã bỏ anh lại một mình...” Trong mắt Trần Nghệ Phong chợt lóe lên tinh quang hoàn toàn nói như đúng rồi, Tiểu Sách chỉ nghe thấy giọng nói mang theo đau khổ của Trần Nghệ Phong, tâm liền đau nhức đến chịu không được.

“Phong... tin tưởng em... tin tưởng em... em thật tình không định bỏ lại một mình anh đâu... thật không phải mà...”

“Vậy muốn anh thế nào mà tin em đây? Em tự mình chứng minh cho anh xem đi...” Ánh mắt tính kế bị Trần Nghệ Phong cố ý ngăn trở, nhượng Tiểu Sách chỉ có thể lên tiếng trả lời mãnh lực gặt đầu.

“Em chứng minh! Em chứng minh! Thế nhưng muốn em là gì nha...” Không hiểu nhìn Trần Nghệ Phong, Tiểu Sách làm bộ đáng thương hỏi.

“Hiện tại, đứng lên, ngồi lên trên bàn, cởi quần áo ra...” Trần Nghệ Phong lạnh lùng hạ mệnh lệnh.

“A... cởi quần áo? Ở chỗ này... không muốn.... Phong...” Nhìn phòng làm việc lộn xộn, nghe tiếng bước chân ở ngoài cửa, Lâm Tiểu Sách do dự lắc lắc đầu.

“Không muốn? Xem ra là em không muốn chứng minh cho anh xem rồi, vậy được thôi... quên đi...” Trần Nghệ Phong hạ thấp thanh âm để Lâm Tiểu Sách nghe được gấp đến độ không xong rồi. “Phong... em... cởi... để em chứng minh cho anh xem...” Hoàn toàn bị ý nghĩ muốn chứng minh thế nào nên Lâm Tiểu Sách cứ như vậy mà ngơ ngác nghe theo lời của Trần Nghệ Phong đi cởi quần áo.

Ánh đèn sáng rọi chiếu vào thân thể lộ ra trơn vẹn của Lâm Tiểu Sách, phản xạ ra nhàn nhạt trong suốt, ánh sáng mãnh liệt khiến Tiểu Sách xấu hổ vươn hai tay che lại hạ thân của mình, mang theo khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng thấp giọng nói, “Phong... tắt... đèn... đi... được... không...?”

38. Chương 38

“Tiểu Sách không muốn chứng minh cho anh xem sao...” Trần Nghệ Phong đưa ngón tay ra chạm lên ngọc trụ khéo léo đang dục cự còn nghênh của Tiểu Sách, nhìn nó trong tay mình dần dần ngẩng cao đầu, vừa cười vừa nói.

“Ân... muốn... thế nhưng... tại sao cần phải cỗi... mới có thể chứng minh... ân...” Bị đầu ngón tay khiêu đến hưng phấn dị thường côn thịt run rẩy hướng về phía trước ngẩng đầu lên, “A... ân... tại sao...” Tuy rằng được sờ rất thoải mái, thế nhưng cuối cùng vẫn chưa rõ ràng Tiểu Sách không khỏi muốn hỏi tiếp.

“Bởi vì... cái miệng nhỏ nhắn ở phía trên của Tiểu Sách không thành thực... cho nên anh không tin nó... cái miệng nhỏ nhắn ở phía dưới lại chưa từng nói dối... cho nên anh muốn để nó chứng minh...” Ngón trở nhẹ nhàng nắm lấy đỉnh đầu của ngọc bồng, phẳng phất như đang vuốt ve động vật mà dùng một ngón tay trước sau di động ma sát.

“Ân... Phong... ân... mạnh... mạnh chút... ân... dùng... lực... thêm... chút... nữa...” Loại xúc cảm như có như không này khiến Lâm Tiểu Sách không tự chủ được mà nâng thắt lưng hướng về phía tay của Trần Nghệ Phong. “Phong... cầu anh... cầu anh...”

“Cầu anh... cái gì... muốn cái gì nha...” Trần Nghệ Phong chuyển thành hai ngón tay đồng thời kẹp lấy phía trước của ngọc bồng, chuyển động trái phải, phần thân mềm mại sẽ tùy theo động tác của anh mà không ngừng loạn chuyển.

“A... Phong... Phong... dùng sức... sờ... nó... cầu anh... dùng sức... a... ân... Phong... a...” Chuyển động theo động tác của ngón tay, dục vọng không được thỏa mãn Tiểu Sách chỉ có thể cầu khẩn lực đạo trong tay Trần Nghệ Phong.

“Dùng sức sao... là thế này phải không...” Đổi thành toàn bộ năm ngón cầm lấy ngọc bồng phần hồng, “A... a... thật... thoải mái... a...” Bàn tay rộng lớn của Trần Nghệ Phong bao quanh lấy côn thịt nóng rực.

Lâm Tiểu Sách chỉ cảm thấy hạ thân căng thẳng, đột nhiên cảm giác bắn tinh ập tới, “Không cho phép bắn trước nha... Tiểu Sách... em không thành thực... phải bị trừng phạt...” Cảm giác được nhịp đập của côn thịt, Trần Nghệ Phong trước một bước dùng ngón tay ngăn linh khẩu lại.

“A... nha... buông... tay! Phong... cầu anh... buông ra... a... ân... cầu anh...” Bị ép buộc áp chế bắn tinh làm cho Tiểu Sách nhìn không được muốn khóc lên. Mắt to long lanh nhìn Trần Nghệ Phong, tràn đầy cầu xin.

“Tiểu Sách... không ngoan nha... phải bị trừng phạt...” Trần Nghệ Phong cố ý dùng ngón tay ma sát ở linh khẩu, làm cho nước mắt trong suốt của Tiểu Sách rất nhanh liền rơi xuống.

“Ngowan... Tiểu Sách... đừng khóc ... sau này không cho phép rời khỏi anh ... được không ... anh rất đau lòng ... tìm không thấy em ... tìm của anh thật đau thật đau ... chỉ sợ tim đã rơi xuống địa ngục luôn rồi ... đau lắm ...” Mỗi một câu nói, Trần Nghệ Phong liền hạ một nụ hôn lên mặt Tiểu Sách, lời nói nhẹ nhàng nhưng cũng bao hàm thâm tình khiến Tiểu Sách vẫn ở lại trong hốc mắt nước mắt cuối cùng rơi xuống.

“Ngô... Phong... ngô ... đau lòng ... em cũng thật đau lòng ... nghĩ đến sẽ không nhìn thấy anh nữa ... cũng sẽ ... không chạm vào anh được nữa ... lòng khó chịu tựa như bị nhéo lại... nếu thật sự ly khai anh ... em cũng không biết ... em không biết ... còn có thể... tiếp tục sống được không ... Phong ...” Lâm Tiểu Sách thầm khóc đang từ trên mặt bàn thoáng cái nhào tới trong lòng Trần Nghệ Phong, dùng sức giống như là muốn đem mình hòa tan vào trong thân thể của anh.

“Tiểu Sách ... Tiểu Sách của anh ... Tiểu Sách anh yêu nhất ...” Ngón tay xoa lên tấm lưng trơn bóng của Lâm Tiểu Sách, Trần Nghệ Phong nâng lên gương mặt đầy nước mắt của Tiểu Sách, nhẹ nhàng hôn lên, liếm khô tất cả nước mắt.

“Phong ... hôn em ... hôn em ...” Tiểu Sách vươn đầu lưỡi dẫn đầu lưỡi của Trần Nghệ Phong đang trượt trên mặt mình, mê hoặc như vậy làm sao mà Trần Nghệ Phong bỏ qua được. Hé miệng hút vào đầu lưỡi thơm tho liên tục quyến rũ mình, “Ân ... ách ... ân ...” Đầu lưỡi bị hút vào chỉ có thể phát sinh rên rỉ vô ý thức.

Toàn bộ khoang miệng Tiểu Sách tràn đầy hương vị của Trần Nghệ Phong, đầu lưỡi linh hoạt của Trần Nghệ Phong dẫn theo Tiểu Sách thám hiểm địa phương ướt át, lục lọi, thỉnh thoảng khẽ chạm vào điểm nhạy cảm, chọc cho một trận run rẩy Tiểu Sách.

Cảm nhận được Tiểu Sách thở hổn hển, Trần Nghệ Phong mới chậm rãi thối lui ra khỏi miệng của Tiểu Sách, nước bọt không kịp nuốt cứ như vậy chảy xuống cơ thể trần trụi của Tiểu Sách, trượt qua vật nhỏ đang cương cứng.

Trần Nghệ Phong bị hình ảnh khiêu gợi mê hoặc, vươn đầu lưỡi trượt theo dấu vết nước bọt để lại, cơ thể mẫn cảm bị đầu lưỡi ẩm áp kích thích, lại một lần nữa khiến cho Tiểu Sách cảm nhận được khoái cảm mãnh liệt.

Lúc này đây, Trần Nghệ Phong không có ngăn cản Tiểu Sách, trái lại trên dưới ma sát côn thịt của cậu, phần trụ bị thấm ướt đầm dịch càng thuận tiện cho sự chuyển động, dưới sự gia tốc của bàn tay to của Trần Nghệ Phong, Lâm Tiểu Sách thét lên bắn ra dịch thể bạch trọc tích trữ đã lâu.

39. Chương 39

Theo sự chuyển động của tay Trần Nghệ Phong, Tiểu Sách thét lên tiết ra dục vọng, nhìn Lâm Tiểu Sách đang ngồi ở trên đùi mình, nửa người trên còn dựa cả lên người mình, Trần Nghệ Phong chậm rãi dời ngón tay đến phân thân tinh xảo vừa mới trải qua cao trào, chậm rãi chà sát chất lỏng còn lưu lại ở bên trên.

“Ân ...” Phân thân vừa mới bắt tinh cực kỳ nhạy cảm cảm nhận được sự xoa nắn của người khác, lại một lần nữa run rẩy lay động. “Đừng mà ... Phong ... mệt mỗi quá ... từ bỏ!” Thật lâu chưa trải qua cao trào như vậy Tiểu Sách đã mệt mỗi ngồi phịch lên người của Trần Nghệ Phong, chỉ có thể mặc cho đôi tay ma quái kia thi triển pháp thuật trên người mình.

“Đừng sao? Tiểu Sách lại không thành thực rồi, nhìn xem ở đây không có nói như vậy đâu nha...” Đưa ngón tay ra búng một cái lên vật khá ái đang cương cứng, “A ...~” Tiểu Sách run rẩy muốn chạy thoát, nhưng lại không có lực chống đỡ thân người, lại đảo trở về trong lòng Trần Nghệ Phong.

Yêu thương ôm cái lưng nhạy cảm vào lòng mình, bàn tay to của Trần Nghệ Phong thủy chung chuyển động trên ngọc bồng tinh xảo của Tiểu Sách, bôi toàn bộ chất lỏng ở phía trên xuống, chậm rãi đưa ngón tay về phía hậu đình đang ma sát lấy nam căn của mình.

“Ân ... Phong... tay... của anh ... đừng... ân ... đừng ... mà...” Hạ thân trống trơn mơ hồ cảm nhận được ngón tay thon dài chà chừ quanh huyết khẩu của mình, chọc cho Tiểu Sách nhẹ nhàng di động thất lưng, muốn trốn tránh khoái cảm khiến cho người khác điên cuồng.

“Cái miệng nhỏ nhắn phía trên lại không thành thực rồi ... ở đây không phải nói như vậy đâu nha...” Trần Nghệ Phong cười cười đem ngón tay dính đầy tinh dịch của Tiểu Sách thoáng cái trượt vào huyết khẩu đã mấp máy từ lâu, “A...” Ngón tay thuận lợi được tiểu huyết ngậm vào toàn bộ, Tiểu Sách không tự chủ được thoáng nâng lên hạ thân, vừa lúc có thể ngăn ngón tay thon dài của Trần Nghệ Phong đi vào hoàn toàn.

“Có phải Tiểu Sách lại muốn bị trừng phạt không?” Trần Nghệ Phong một bên dùng ngón tay nhẹ nhàng ma sát ở nội bích, một bên dùng côn thịt đã sưng lên từ lâu của mình khẽ chạm vào mị huyết đang ngậm một ngón tay.

“Đừng ... đừng trừng phạt... không muốn ... Phong ...” Tiểu huyết đang liều mạng cắn ngón tay đến khi nghe hai chữ trừng phạt này thì, cư nhiên một lần nữa co rút lại. “Ách... Tiểu ... Sách ...” Đầu ngón tay truyền tới trừng trện chèn ép, khiến lửa nóng ở bụng dưới của Trần Nghệ Phong càng phồng lớn lên một vòng, anh kéo tay của Tiểu Sách xuống ý bảo cậu giúp phân thân mình giải phóng.

Trong tay truyền tới độ nóng kinh người khiến khuôn mặt nhỏ nhắn vốn ửng đỏ của Lâm Tiểu Sách càng thêm vài phần nhan sắc, cậu nhẹ nhàng hít vào một hơi, cách quần tìm được cự vật khiến mình vừa yêu vừa hận kia, vuốt ve lên xuống.

“Đúng, chính là như vậy ... ân ... Tiểu Sách ... đúng ... lại nắm chặt ... một chút... ách ...” Tuy rằng cách một lớp quần khiến Trần Nghệ Phong cảm thấy còn chưa đủ, thế nhưng cái loại an ủi đến từ người yêu này vẫn khiến cho khoái cảm của Trần Nghệ Phong tăng vọt, chuyển động hạ thân, để Tiểu Sách đang ngồi trên người anh cũng không kiềm chế được mà đi ma sát hậu huyệt nhạy cảm.

Trần Nghệ Phong nhẹ nhàng chuyển động ngón tay đang cắm trong tiểu huyệt, hài lòng nghe được tiếng rên rỉ của Tiểu Sách, nhin không được nhẹ bật cười. Nghe được tiếng người yêu cười, Tiểu Sách kiêu mị liếc anh một cái, bắt lấy cự vật không an phận, nắm chặt ở trong tay, “Ân ... Tiểu Sách ... nha... nhẹ ... chút...” Chỗ đó đột nhiên bị nắm chặt, khiến Trần Nghệ Phong không dám lại cười ra tiếng, chỉ có thể cúi đầu xin Tiểu Sách giờ cao đánh khẽ.

Tiểu Sách cười quyến rũ nhìn côn thit nóng rực dưới thân Trần Nghệ Phong đang nằm trong tay mình, vươn tay cởi khóa kéo quần ra, đại gia khóa vừa mới được tiếp xúc với không khí, tựa như đang thị uy, thẳng tắp đứng ở trước bụng Tiểu Sách.

Nam căn to lớn cứ như vậy đứng ở trước bụng Tiểu Sách, khiến cho ngọc trụ đang ngẩng đầu của Tiểu Sách nhẹ nhàng đụng phải nó, “A...” Tiếp xúc trong nháy mắt khiến hai người đồng thời thoải mái kêu ra. Tiểu Sách vươn tay cầm lấy lửa nóng của hai người vào trong lòng bàn tay, lửa nóng bất đồng lại có hoàn cảnh giống nhau, trong lòng bàn tay truyền tới cảm giác khiến phân thân hai người thỉnh thoảng phồng lên không ít.

“Phong ... thoải mái sao ... ân ... ” Tiểu Sách bắt đầu trên dưới vỗ về chơi đùa chỗ hai người chạm vào nhau, mềm mại rồi lại cứng rắn chăm sóc nam căn trong bàn tay nhỏ bé, chúng như tự có ý thức, tự chủ đi tiếp cận, ma sát vào nhau. “A ... Phong ... rất thoải mái nha ... ” Tiểu Sách không tự chủ được ngưỡng cao đầu kêu.

40. Chương 40

Ngẩng đầu nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tràn ngập dục vọng của Tiểu Sách, Trần Nghệ Phong chỉ cảm thấy dục vọng bị nắm chặt có xúc động muốn giải phóng, ngón tay trong tiểu huyệt lại một lần nữa bắt đầu di động. “A ... Phong ... đừng nhúc nhích nha! Đừng ...” Vừa này tựa hồ đã quên mất dị vật trong cơ thể thoáng cái Lâm Tiểu Sách thở gấp nằm ở trên vai Trần Nghệ Phong.

Mặc kệ dục vọng của hai người đụng chạm vào nhau từng chút một, một ngón tay tham nhập vào tiểu huyệt ở phía sau trước sau chuyển động.

“Phong ... chậm một chút... ân ... chậm một chút ... a ... ” Lại thêm vào một ngón, hậu huyệt của Tiểu Sách vốn nhạy cảm đã không kịp chờ muốn tiếp nhận vật lửa nóng kia, thế nhưng Trần Nghệ Phong lại xấu xa chỉ tăng nhanh tốc độ, không để ý tới nhu cầu của Tiểu Sách.

“Chậm một chút sao... chậm lại ... vậy đúng chứ ...” Trần Nghệ Phong tà khí nói với Tiểu Sách, động tác trong tay cũng chậm lại, “Ân ... tiến vào ... Phong ... đừng ... nhanh ...” Bị đùa bỡn đến cực thẹn thùng Tiểu Sách cắn bản không có khả năng biểu đạt ra ý tứ của mình, chỉ có thể vươn tay lôi kéo không tha cho Trần Nghệ Phong.

“Tiểu Sách không phải là muốn một vật càng to càng lớn hơn ... đi vào nơi này nha ... nói ra ... anh liền cho em...” Ác ý đưa ngón tay ra hướng sâu vào tiểu huyệt, sau đó lại rút ra.

“Muốn... em muốn... Phong, cho em! Cho em ... đi ...” Tiểu Sách bị cái loại cảm giác sắp lên đến đỉnh rồi lại bị kéo xuống khiến cho cậu muốn khóc, lớn tiếng kêu lên.

“Muốn ... liền tự mình tới ...” Trần Nghệ Phong chậm rãi rút ngón tay ra, trong cơ thể trống rỗng khiến cho Tiểu Sách không khỏi thở dài, tiểu huyệt còn không ngừng mút lấy ngón tay không chịu cho nó rời khỏi.

Nghe được yêu cầu của Trần Nghệ Phong, Tiểu Sách cúi đầu nhìn côn thit đang đỉnh ở khe hông của mình, nhin không được nuốt nước miếng, “Quá lớn đi ... ” Nhỏ giọng lầm bầm. “Sao vậy... không muốn sao?” Trần Nghệ Phong vươn tay đè xuống ngọc trụ của Tiểu Sách tiếp tục chơi đùa.

“Muốn ... muốn ... ân ... muốn ...” Dục vọng trước người bị đùa bỡn đến thoải mái, mà tiểu huyết phía sau cũng mấp máy muốn được âu yếm, Tiểu Sách chậm rãi nâng thân thể lên, đưa tay đặt tại song môn, nhẹ nhàng mở rộng tiểu huyết ra, nhắm ngay cự thú thêm khát đã lâu mà ngồi xuống.

“A ... a ... quá sâu ...” Loại tư thế ngồi như vậy khiến bộ vị của hai người kết hợp đến không còn khoảng trống, ngậm toàn bộ nam tính vào. “Ân ... Tiểu Sách ... giỏi quá ... bên trong tiểu huyết... nóng quá ... thật là nóng ...” Thoáng cái cả cây đều vào hết khiến Trần Nghệ Phong phảng phất như lên thiên đường, không không chế được thở gấp nói.

“Phong ... cầu anh ... đừng nhúc nhích ... ân ... thật là khó chịu ... đừng nhúc nhích ... a ...” Ngăn Trần Nghệ Phong chuyển động, Tiểu Sách không ngừng hô lên cảm giác khiến người khác khó tiếp thụ này, vừa cảm vào, thiếu chút nữa đã đụng vào thành ruột của mình, Tiểu Sách ôm Trần Nghệ Phong mãnh liệt hô hấp.

Vốn định cứ như vậy bắt đầu chạy nước rút Trần Nghệ Phong nhìn bộ dáng khó chịu của người yêu, cũng đau lòng không thôi, kích thích thô to vượt qua người thường của mình khẳng định đã mang đến thống khổ không nhỏ cho Tiểu Sách, Trần Nghệ Phong cẩn thận vươn tay tới miệng huyết phía sau từ từ xoa bóp nhằm giúp cậu có thể thích ứng được. Tay kia thì xoa lên phân thân đã hơi gục đầu.

Nhẹ nhàng chèn ép ở bộ vị hai người kết hợp, dùng ngón tay xoa xoa cánh hoa bị mình chống đỡ đến tràn đầy, cùng đợi Tiểu Sách có thể thích ứng được. Quả nhiên, ngọc trụ tinh xảo tại dưới nhiều loại động tác khiêu khích, chậm rãi đứng thẳng lên.

“Ngô... Phong! Có thể... động một cái đi ... ngô... ân...” Tiểu Sách dần dần bị loại tốc độ ma sát thông thả này kích thích, hai tay dán tại ngực của Trần Nghệ Phong, từ từ chuyển động cái môn, nhẹ nhàng nâng tiểu huyết lên, sau đó lại chậm rãi hạ xuống.

“Thu...” Thanh âm còn thít tiến vào tiểu huyết khiến nhất thời còn thít của Trần Nghệ Phong lại phồng lớn không ít, “Phong ... nó! Nó ... quá lớn...” Có chút khó chịu Tiểu Sách hơi nả còn thít ra một chút, thật không dám dùng sức ngồi mạnh xuống.

Trần Nghệ Phong sao có khả năng để loại chuyện tốt này đình chỉ được, nhẹ nhàng xoa mái tóc ướt át của Tiểu Sách an ủi, “Ngaoan... Tiểu Sách, em làm được mà... em xem không phải nó gần tiến vào hết rồi sao?” Ngón tay khẽ trêu chọc ở miệng huyết.

Lâm Tiểu Sách bị xúc cảm của ngón tay khiến cho lại sắp cao trào, chỉ có thể nghe theo lời của người yêu chậm rãi ngậm lấy nam căn sưng phồng cực lớn kia vào, “Ân ... ân ... Phong ... thật lớn ... đâm vào thật sâu! Phong ...” Phảng phất như đã tìm được tiết tấu, Tiểu Sách bắt đầu có ý thức tự đâm vào điểm nhạy cảm của mình.

Cả người vô lực nằm úp sấp trên người Trần Nghệ trước sau chuyển động cánh môn, cảm nhận được động tác thông thả của người yêu không đủ thỏa mãn mình, Trần Nghệ Phong bắt đầu nâng hông của Tiểu Sách lên, trên dưới chuyển động, để nam căn của mình nhanh chóng ra vào thiên đường ấm áp mê người kia.

“A ... phong! Chậm một chút ... Phong ...” Do tác dụng của trọng lực, hơn nữa lại bị Trần Nghệ Phong đè xuống, phân thân của Tiểu Sách đã sưng đến tím bầm, muốn bắn ra dịch thể, lại không biết khi nào thì bị tay của người yêu bịt lấy, vô pháp phát tiết.

“Phong ... cầu anh ...” Liệu mạng muốn phát tiết dục vọng mãnh liệt khiến Tiểu Sách không chịu được mà ghé vào trên thân thể Trần Nghệ Phong giãy dụa, dẫn tới bên trong tiểu huyết cũng chuyển động theo, “Tiểu ... Sách... đừng cử động, em khiến anh ... ách ...” Còn thít đang không ngừng chuyển động lại gặp phải Tiểu Sách khê động nên rõ ràng đã đâm đến nơi sâu nhất, điều này nghiêm nhiên làm cho Trần Nghệ Phong tiến nhập vào một cái thiên đường, cố nén muốn vượt qua ải dục vọng, làm sao cũng không muốn cứ như thế liên kết thúc cuộc hành trình đến thiên đường.

Mà Lâm Tiểu Sách đang bị dục vọng trói buộc đương nhiên cũng không muốn cứ bị động như thế, tăng mạnh tốc độ giãy dụa, lấy thân mình dán chặt vào lòng Trần Nghệ Phong, để nụ hoa đỏ tươi của mình cứ như vậy mà ma sát lên lồng ngực rộng lớn của người yêu. Dưới thân lại dùng khí lực co rúc lại, kẹp chặt lấy còn thít của Trần Nghệ Phong.

“Tiểu Sách! Em! Em... cái yêu tinh này ...” Trần Nghệ Phong dưới sự kích thích mãnh liệt này, vẫn là không

nhìn được nữa, mãnh liệt động thân đâm côn thịt của mình vào càng sâu, bắn ra tinh dịch nóng hổi, đồng thời cũng buông ra bàn tay đang nắm lấy dục vọng của Tiểu Sách.

Được thả tự do vào một giây kế tiếp Tiểu Sách cũng phun bắn ra ái dịch, nhìn ái dịch của mình cứ như vậy lưu tại chỗ hai người tiếp xúc nhau, Tiểu Sách cũng đã vô lực, đầu choáng váng, ngã vào trong lòng Trần Nghệ Phong.

Sau khi Trần Nghệ Phong tưới toàn bộ tinh dịch vào trong cơ thể của Tiểu Sách, anh mới phát hiện tiểu tình nhân của mình đã trầm trầm mà ngủ rồi, khóe miệng dẫn ra một nụ cười bé cậu vào phòng nghỉ ở bên trong phòng làm việc, bởi cậu nằm ở bên giường, “Tiểu Sách, ngủ một giấc đi, khi tỉnh còn có việc chờ em đấy!”

41. Chương 41

Lâm Tiểu Sách ở trong lòng ngực ấm áp tĩnh lại, hé mắt ra liền thấy gương mặt đẹp trai của Trần Nghệ Phong, không khỏi nhẹ nhàng dùng ngón tay phác thảo theo đường nét khuôn mặt anh, “Phong ... em thật yêu anh nha... thật yêu thật yêu anh á ... thế nhưng tại sao anh lại muốn khiến em thương tâm ... hay là để em buông tay đây...”

Một bàn tay không tiếng động bao lấy bàn tay nghịch ngợm nhỏ bé kia, “Tiểu Sách... anh cũng yêu em... rất yêu rất yêu... so với em nghĩ còn muốn yêu nhiều hơn ...” Mỗi lần nói tiếng yêu, Trần Nghệ Phong lên hôn lên một ngón tay của Tiểu Sách mà mình đang nắm lấy, chọc cho khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Sách ửng đỏ.

“Được rồi... Phong, bây giờ muốn giải quyết thế nào đây?” Tiểu Sách mang theo vẻ mặt lo lắng hỏi nam nhân tự đang chơi đùa với ngón tay của mình đến mức vui vẻ không ngớt.

“Xử lý cái gì?” Nhẹ nhàng liếm lên ngón tay của Tiểu Sách, Trần Nghệ Phong không thềm để ý hỏi.

“Phong! Anh nghe kỹ lời em nói này, có được hay không?” Lâm Tiểu Sách tức giận, rút ngón tay của mình ra khỏi miệng đối phương.

“Hảo hảo hảo, Tiểu Sách em nói đi!” Trần Nghệ Phong mặt ngoài đồng ý gật đầu, sau đó lại không dấu vết kéo ngón tay khả ái trở lại.

“Phong ... lần này anh làm ra chuyện lớn như thế, công ty đã ra quyết định, hiện tại anh tính xử lý thế nào đây? Có cần đi năn nỉ công ty một chút, chứng tỏ năng lực của anh, nếu muốn trở về một lần nữa, khẳng định là không thành vấn đề đi...” Cũng không quan tâm tới chuyện ngón tay của mình bị ngậm vào khiêu khích, Tiểu Sách thăm nghĩ cách vì người yêu đi tranh thủ sự đồng cảm.

“Tiểu Sách, em nói chúng nên làm sao đây?” Một tay đã phủ ở bên hông Tiểu Sách, Trần Nghệ Phong thấp giọng hỏi.

“Ân ... nếu không ... Phong, chúng ta tạm thời xa nhau đi ... a!” Ngón tay vốn đang bị liếm nay lại bị cắn cho một cái, Tiểu Sách chịu đau nhìn Trần Nghệ Phong.

“Lâm Tiểu Sách! Em coi tình cảm của chúng ta là cái gì ... lẽ nào cứ như thế mà dễ dàng buông tay sao?” Lạnh giọng nói, trong mắt Trần Nghệ Phong mang theo thương tâm khiến Tiểu Sách cảm thấy một trận đau lòng.

“Phong! Em không có... em không định buông tay, em chỉ là tạm rời xa anh thôi... em không muốn... em không muốn... trở thành gánh nặng của anh!” Tiểu Sách vội vàng muốn chứng minh, trong mắt liền thấm đẫm nước mắt.

Yêu thương nhìn Tiểu Sách đồng dạng cũng bị dẫn dắt, trong lòng Trần Nghệ Phong cũng là một trận thống khổ, “Tiểu Sách ... đừng khóc ... anh không phải cố ý nói như thế, anh chỉ sợ em muốn buông tay!” Lời kế tiếp, toàn bộ bị chặn lại bởi Tiểu Sách tự động đưa môi lên.

Sau khi kết thúc nọ hôn, Tiểu Sách hỏi người, “Chúng ta nên làm sao đây?” Chớp cặp mắt to khả ái, Tiểu Sách nhìn về phía Trần Nghệ Phong.

“Tiểu Sách, em cho rằng bây giờ là cái tình trạng gì?” Trần Nghệ Phong hôn nhẹ lên cặp mắt to khả ái nói.

“Uh, thông qua báo chí biết được anh khiến công ty tổn thất thật lớn, kết quả công ty chuẩn bị cho anh tạm rời cương vị công tác, đúng không?” Lo lắng nhìn về mặt không thay đổi của người yêu nói.

“Nếu quả thật là như vậy, Tiểu Sách nguyện ý bồi ở bên cạnh anh cả đời sao?” Trong hai mắt nhuốm đầy tình yêu, khiến Tiểu Sách không khỏi chôn sâu đầu mình vào lòng Trần Nghệ Phong, “Phong, em nguyện ý, mặc kệ anh làm cái gì, cả đời em cũng sẽ ở bên cạnh người, không bao giờ xa rời!”

“Anh nói cho em biết, em đừng tức giận nha!” Lúc này Trần Nghệ Phong thay đổi thành bộ dáng cẩn cẩn dực dực, Tiểu Sách mang theo cặp mắt to chứa đầy nghi hoặc nhìn anh, “Anh nói nha ~”

“Àn ... cái kia, anh không có từ chức, cũng không có bị giáng chức... cho nên... ” Lo lắng nhìn sắc mặt có chút khê biến của Tiểu Sách, Trần Nghệ Phong không dám lại nói tiếp.

“Cho nên nha...” Tiểu Sách âm trầm nói.

“Cho nên ... anh không chỉ có không có bị xa thải, nhưng lại được thăng chức, hiện tại anh chiếm được cổ phần của công ty ...”

“Cho nên... nơi này bữa bọn như vậy chỉ là bởi vì anh phải đổi phòng làm việc, mà không phải thu dọn đồ đạc chuẩn bị rời đi?”

“Àn ... cái kia... trên lý thuyết ... mà nói thì ... chính là như vậy!” Chưa bao giờ thấy qua Tổng giám đốc của ‘Phong Thành’ với dáng vẻ chật như vậy, bây giờ Trần Nghệ Phong bất quá chỉ là một nam nhân cúi đầu trước người yêu mình mà thôi.

“Tốt!” Lâm Tiểu Sách giãy ra khỏi lòng của Trần Nghệ Phong, muốn xoay người ly khai, lại bị anh thoáng cái kéo vào trong lòng.

“Tiểu Sách... em không thể... ly khai anh!” “Không thể? Tại sao lại không thể? Anh có nghĩ tới em đã khổ sở sao, vì anh, em lo lắng sắp chết, kết quả đầu... anh lại đang gạt em!”

“Tiểu Sách, anh thừa nhận lừa em là lỗi của anh! Thế nhưng... nếu như anh không lừa em... em sẽ quay về sao?!” Đáy mắt Trần Nghệ Phong mang theo thâm tình và thống khổ khiến Tiểu Sách dừng động tác lại.

“Tiểu Sách... vậy em có nghĩ tới không, khi em không nói lời nào liền rời đi, anh sẽ thế nào, anh lo lắng đến trình độ gì, anh sợ cứ như vậy liền mất đi em, nếu để cho anh lừa em mới có thể kéo em về, anh không hối hận!” Nam nhân ôm lấy Lâm Tiểu Sách, run rẩy nói.

Cảm nhận được dụng tâm của nam nhân, tâm tình của Tiểu Sách dần dần bình phục lại, đúng như lời Trần Nghệ Phong nói, bản thân mình toàn có thể lý giải, đồng dạng tâm tình cũng ở đã xuất hiện trong lòng mình quá rất nhiều lần.

Tiểu Sách yên lặng xoay người, đặt cái trán tại lồng ngực của người yêu, “Đáp ứng em, sau này đừng gạt em nữa... từ bỏ ... được không?”

“Hảo, anh hứa với em, anh, Trần Nghệ Phong, vĩnh viễn sẽ không nói dối, với em, Lâm Tiểu Sách!” Ngón tay đan vào nhau cũng giống như trái tim của họ lúc này, chặt chẽ quấn quít lấy nhau.

Phòng làm việc bữa bọn vì sự xuất hiện của người yêu mà được sưởi ấm, mất đi cảm giác bữa bọn mà lại sinh ra vài phần ấm áp. Tàn dư hoàng hôn xuyên qua cửa chiếu vào hai người đang ôm nhau, giống như là hình ảnh đẹp nhất thế gian.

Lâm Tiểu Sách ngẩng đầu nhìn nam nhân đang ôm mình vào ngực, phảng phất như đã trôi qua rất nhiều năm, hình ảnh hai người dặt tay nhau đi ở dưới trời chiều tản bộ, khoe miệng nở rộ lên một nụ cười thật tươi.

(Toàn văn hoàn)

42. Chương 42: Đôi Ba Chuyện Trong Cuộc Sống Hằng Ngày Của Hai Người

Chuyện thứ nhất... GV...

“A... sắp chết em... a ... chồng ... đừng ... sẽ sắp hỏng mất ... a ... sắp hỏng rồi ... sắp ... a ... thật lớn ... thật dài ... đừng ... cứu em ... cầu anh ... a ... ” Tiểu nam sinh trong phim thống khổ rên rỉ, bên kia lại truyền đến thanh âm “xì” “xì” kỳ quái, nhìn kỹ lại, thì ra là Tiểu Sách đang xem GV trong máy tính xách tay, trong tay còn không quên cầm một cây xúc xích lớn để ăn đầu.

“Ân ... thì ra... còn có loại tư thế này nữa nha... a ... thật lâu ... có thể cùng Phong so một lần...” Nước bọt của Tiểu Sách đều phải chảy ra khi nhìn siêu cấp kim thương trước mắt, hai mắt phóng tim nhớ tới cái cây kia của Phong.

“Rốt cuộc là của ai dài hơn nha nha ... ”

“Ân ... nói thật ra ... người này có chút dài hơn ...” Không có chú ý tới nam nhân bởi phía sau vì bị so sánh kém hơn mà sắc mặt đột nhiên thay đổi, Tiểu Sách tiếp tục nói, “Thế nhưng, của Phong có chút to hơn, hơn nữa ... nhan sắc cũng đẹp hơn ... quan trọng nhất là ... nhất định Phong chỉ có thể làm với mình ... ha ha ...” Mắt sống chết nhìn chăm chăm vào nam căn thô to không ngừng ra vào tiểu huyết, Tiểu Sách vươn đầu lưỡi liếm xúc xích trong tay, sau đó chậm rãi đưa đến trong miệng nhẹ nhàng cắn một cái.

“Đúng rồi ... hơn nữa hậu huyết của Tiểu Sách so với cậu bé kia mà nói thì tiên diễm hơn rất nhiều nha ...” Trần Nghệ Phong thấy Lâm Tiểu Sách ăn xúc xích tình dục như vậy, chỉ cảm thấy côn thit giữa hai đùi cũng đã sưng phồng lên, hận không thể quăng cây xúc xích kia đổi thành dục vọng của mình lấp vào.

“Ha ha ... cảm ơn ...a ... a!!! Phong ... anh ... anh ...” Tiểu Sách giật mình quay đầu lại thấy được người yêu sớm đã đứng yên thật lâu phía sau lưng mình, chỉ có thể cười ngây ngô, “Ân ... cái này ... em buồn chán ... mới dùng máy tính của anh xem ... em không thường coi đầu ... thực sự ... không có thường xuyên mà ... cái này cũng không phải quá đẹp mắt nha ... đừng nghĩ em là loại người chuyên xem những thứ phim như vậy nha ... ha ha...” Tiểu Sách giấu đầu hở đuôi không ngừng giải thích, không tự chủ được vừa nói vừa ngậm cây xúc xích khiến Trần Nghệ Phong sắp phát điên kia.

“A ... anh muốn sắp hỏng tiểu huyết của em ... a ... thả lỏng một chút ... ân ... đối ... đừng cần ... rất thoải mái ... thoải mái... đúng ...” Bốn phía an tĩnh chợt nghe đến thanh âm dâm mỹ truyền ra từ GV.

“Ân ... em tắt đây ... ha ha ... quá ồn nha ...” Tiểu Sách ngậm xúc xích chờ hai tay chuẩn bị đi tắt máy tính, đột nhiên lại bị Trần Nghệ Phong ở phía sau ôm ngang lên. “A ... Phong ... làm gì vậy ... a ...” Tiểu Sách bị dọa đến mức đánh rơi xúc xích lên mặt bàn, “Không nên xem cái kia ... trước tiên để em tắt cái đã ...” Trần Nghệ Phong dùng sức hướng hạ thân của mình về phía Tiểu Sách, côn thit lửa nóng đã nhếch lên thật cao đặt tại phía sau của Tiểu Sách.

“Ân ... Phong... nó ... nó ... ” Tiểu Sách muốn xoay người lại bị khống chế giữ ở trước người của Trần Nghệ Phong, trèo lên giường, Trần Nghệ Phong liền giữ nguyên tư thế như vậy một lần lại một lần đánh lên người Tiểu Sách, “Phong... đừng ... mà ... đừng như vậy ... nha ... ” Lực đạo ở phía sau khiến Tiểu Sách không ngừng nhích về phía trước, ma sát như vậy khiến dục vọng của Tiểu Sách cũng nổi lên động tĩnh.

“Phong... anh ... sao vậy ...” Tiểu Sách vẫn không biết rõ, người yêu luôn luôn ôn nhu sao lại đột nhiên kịch liệt đến như vậy, “Anh còn chưa đủ to sao? Tiểu Sách... hay là nói ... em muốn cái người so với anh lớn hơn kia ...” Tự tôn của nam nhân không cho phép mình bị nói là nhỏ hơn người khác, điểm này có thể thấy rõ từ trên người của Trần Nghệ Phong.

“Phong... em ... không phải nói anh nhỏ mà ... chỉ là ... ” Lời giải thích còn chưa kịp nói ra khỏi miệng, Tiểu Sách cũng chỉ cảm thấy hạ thân mát lạnh, quay đầu nhìn lại, áo ngủ khả ái của mình đã rời khỏi thân thể rơi tự do xuống mặt đất. “Phong ... đừng ... ở ... ở đây mà ... ” Cái mông trần truồng khiến Tiểu Sách rùng cả mình, thế nhưng nam nhân phía sau lại không buông lỏng mà đưa tay ra cầm lấy phân thân của mình.

“Anh rõ ràng nghe được... còn muốn nói dối ...” Bàn tay chợt xiết chặt, khiến người dưới thân run rẩy một trận, cách một lớp vải thô ráp ma sát lên cánh mỏng trắng nõn, dần dần nhuộm cánh mỏng trơn bóng trắng nõn thành đỏ tươi.

“Phong... cầu anh ... buông tha ... em ... người ta ... chỉ ... người ta ...” Phân thân đáng thương của Tiểu Sách bị Trần Nghệ Phong đầu mút đã bắt đầu thăm ra chất lỏng trong suốt, sau đó lại bị đối đãi thô lỗ như vậy, cặp mắt to long lanh hàm chứa nước mắt.

“Tiểu Sách... oh... ngoan ... đừng khóc nha ... đến ... Tiểu Sách ...” Trần Nghệ Phong kinh hoàng khi nhìn đến nước mắt của Tiểu Sách, thoáng cái hôn lên, Tiểu Sách tức giận muốn quay đầu tránh né cái hôn kia, nhưng vẫn bị đầu lưỡi linh hoạt như rắn của Trần Nghệ Phong quấn lấy, mút đầu lưỡi thơm tho của mình không chịu buông lỏng.

“Tiểu Sách ... sinh khí sao... chỉ là anh muốn biết ... Tiểu Sách sẽ làm sao mà ... đối mặt với anh đây ... kết quả...” Trần Nghệ Phong rời khỏi miệng Tiểu Sách nói, “Ngô... ngô... anh khi dễ em... khi dễ ... em ...” Tiểu Sách không thèm nghe muốn xoay người đối mặt với Trần Nghệ Phong đâm vài cái lên người anh, lại bị ngăn lại, Trần Nghệ Phong kéo cậu lại cố định trước bàn, chậm rãi di chuyển đầu lưỡi từ tấm lưng trơn bóng xuống phía dưới, chạm tới cánh mỏng tròn trịa trần trụi.

“Phong... anh muốn ... a ... không nên ...” Cánh mỏng trắng nõn khi nãy bị ma sát để lại dấu ấn đỏ tươi, xúc cảm nóng rực khiến Tiểu Sách không khỏi thấp giọng rên rỉ ra, đầu lưỡi linh hoạt đang không ngừng hoạt động, không ngờ nơi không mẫn cảm nhất khi bị khiêu khích lại có thể thoải mái như vậy, giữa lúc Tiểu Sách đang hưởng thụ khoái cảm, đầu lưỡi của Trần Nghệ Phong thoáng cái lên đến khe mỏng được ẩn giấu bên trong.

Nhẹ nhàng liếm dọc theo khe mỏng, Trần Nghệ Phong thử đưa đầu lưỡi vào huyết khẩu khiêu khích, cái miệng nhỏ nhắn khả ái khi gặp khách cư nhiên cứ như vậy mà nhẹ nhàng mở cửa ra, thấy được khiến hạ thân Trần Nghệ Phong căng thẳng, đầu lưỡi cứ như vậy trượt đi vào.

“Ấn! Phong ... đừng ... dơ ... đừng ... mà!!” Từ hậu huyết truyền tới cảm giác ngứa ngáy khiến Tiểu Sách run rẩy muốn chạy trốn, bắt đầu cúi đầu sụt sịt khóc muốn để người yêu dừng lại.” Tiểu Sách... chỉ cần là Tiểu Sách của anh... sẽ không dơ đâu... chỗ nào cũng không dơ ...” Nói xong, Trần Nghệ Phong dùng ngón tay nhẹ nhàng tiến vào tiểu huyết đã được bôi trơn bằng nước bọt của mình.

Tư thế từ sau lưng khiến ngón tay dễ dàng trượt vào hơn, hai tay Tiểu Sách chống ở trên bàn, hưng phấn ngẩng đầu lên “Phong ... Phong ... thật... giỏi... Phong ... ách ...” Theo động tác của ngón tay, dĩ nhiên Tiểu Sách cũng chuyển động thân thể ra trước sau, khiến cho phân thân tinh xảo ma sát với mép bàn.

Nhìn bộ dáng Tiểu Sách động tình, Trần Nghệ Phong nhanh chóng cởi quần mình ra, côn thịt liền như thể mà trực tiếp nhảy ra ngoài, đánh lên mỏng của Tiểu Sách, rước lấy một trận thổ gấp.

“Tiểu Sách... thoải mái sao ...” Nhẹ nhàng nâng côn thịt ma sát qua lại trên cánh mỏng, Trần Nghệ Phong cầm lấy cây xúc xích bị Tiểu Sách ăn được một nửa ở trên bàn tới. Để nó trước huyết khẩu sau đó liền cắm vào.

Ở trong thân thể xuất hiện dị vật không giống với nam căn thông thường, điều này khiến cho Tiểu Sách hoảng sợ, “Phong!! Là cái gì... là cái gì ... Xúc xích bởi vì đã được ngón tay mở rộng nên thuận lợi tiến vào.” “Tiểu Sách... ngoan ... thả lỏng một chút ... đừng ngậm chặt vậy ... sẽ kẹp đứt nó đó! Như vậy rất phiền toái ...” Trần Nghệ Phong không ngừng vuốt ve dục vọng trước người Tiểu Sách, nhẹ giọng an ủi.

“Phong ... đừng ... em muốn Phong ... đừng ... Phong ...” Tiểu Sách quay đầu nhìn về Trần Nghệ Phong đang ở phía sau, vươn tay ra xoa lấy côn thịt cương cứng của người yêu, “Ấn ... Tiểu Sách ...” Phân thân bị cầm lấy khiến Trần Nghệ Phong không khỏi giật mình. “Tiểu Sách, muốn sao ...”

“Ấn ... cho em ... Phong ... cho em ... của anh ...” Tiểu Sách đứng đưa cặp mỏng trắng nõn rên rỉ, Trần Nghệ Phong nhanh chóng rút ngón tay cùng xúc xích ở bên trong ra, đổi thành côn thịt đang trưởng thành của mình dùng sức tiến vào.

“A ... a ... ân ... nhẹ chút ... Phong ... a ...” Thành linh bị tập kích khiến Tiểu Sách thoáng cái liền đến đỉnh cao trào, bạch trọc đậm đặc bắn đầy mặt bàn, “Tiểu Sách ... không nghe lời nha ... đi trước nhanh như thể

... còn làm dơ ...”

Cả người run rẩy nhìn dịch thể màu trắng, thân thể Tiểu Sách không khỏi co rút nhanh một trận, “Ân ... Tiểu Sách... đừng dùng lực ... nhẹ chút...” Vẫn còn đang ma sát nội bích Trần Nghệ Phong đột nhiên bị kẹp lại một cái, thiếu chút nữa tinh quan thất thủ, anh bắt đầu chậm rãi thối lui đến huyết khẩu, không thể được tiết tấu, từ từ chuyển động ở huyết khẩu, quyến rũ ra khoái cảm của Tiểu Sách.

Vừa mới bắn tinh xong thân thể trở nên rất miễn cảm làm thế nào mà chịu nổi tốc độ ma sát như vậy, thân thể Tiểu Sách vô lực nằm úp sấp trên bàn vẫn là nhẹ nhàng lắc lư, muốn hút côn thịt của Trần Nghệ Phong không cho ly khai.

Cảm thụ được Tiểu Sách một lần nữa đạt được khoái cảm, côn thịt Trần Nghệ Phong mới vừa rồi còn ma sát ở miệng huyết liền dùng lực mạnh mẽ đâm vào. “A!! A ... Phong ... xuyên rồi ... nhẹ chút... sẽ sắp hỏng ... nhẹ chút...” Lực đạo hoàn toàn kéo thân thể Tiểu Sách ly khai khỏi mặt bàn, rồi lại bị Trần Nghệ Phong ôm vào lòng mình, dùng tư thế đứng không ngừng ra vào.

“Thật là giỏi ... chỗ này của Tiểu Sách... thật là giỏi ... so với trong TV ... giỏi hơn nhiều ... ân ... thoải mái...” Trần Nghệ Phong không ngừng tăng thêm lực mạnh mẽ ra vào trong tiểu huyết, vừa nói lời tâm tình, Tiểu Sách chỉ có thể vô lực tựa vào trước người của anh, tùy ý người nọ giống như mãnh thú mà gặm cắn mình.

“Phong ... em lại muốn ... nhanh ... buông ra ... đi ... không khí lực ...” Tiểu Sách lần thứ hai đạt được cao trào chỉ có thể bị động nhận lấy mỗi một lần ra vào của nam nhân, Trần Nghệ Phong nhìn hình ảnh mị thị bị côn thịt mình mang ra rồi lại đẩy trở vào, nhất thời dục vọng lại phồng lớn thêm không ít, “Tiểu Sách ... cùng nhau ... cùng nhau ... bắn đi ...” Ôm chặt thắt lưng của người yêu, Trần Nghệ Phong tăng mạnh tốc độ trùng kích của mấy mươi lần cuối cùng, gào thét bắn dịch thể nóng rực vào.

Đồng thời vào lúc này, Tiểu Sách bị chạm đến đến một điểm, cũng một lần nữa bắn ra ái dịch, thở hổn hển chỉ có thể để mặc cho người yêu đặt mình lên bàn, chỉnh trang lại cho mình.

“Thao chết em ... đại ca ... dùng cái kia của anh thao chết em đi ...” Bên tai truyền đến tiếng kêu giường trong GV, Tiểu Sách xấu hổ nhìn Trần Nghệ Phong đang buồn cười nhìn mình. “Ân ... đừng xem mà ... vì nó mà làm hại người ta hiện tại biến thành như vậy ...”

“Ha hã ... Tiểu Sách... nhưng thật ra anh rất hi vọng khi em ở nhà không có việc gì làm thì tốt nhất cứ xem cái này đi... như vậy cuộc sống của chúng ta cũng có thể thêm nhiều tình thú hơn nha ... chẳng hạn như tại trên bàn này, lần sau ... nếu không chúng ta liền đổi thành trên ghế salon thôi ...”

“Đùng mà ... người ta cũng không xem nữa đâu ...”

“Hảo ca ca... dùng thịt heo bống sắp chết em đi ... nhanh ... dùng sức nha ...” Hai mắt Tiểu Sách sáng lên nhìn kích thích kinh người kia mà chảy nước bọt, sớm đã quên mấy lời mình nói khi nãy.

“Tiểu Sách ... đẹp mắt không ... lần này chúng ta cũng cũng học theo cái tư thế đó đến trên salon đi ...”

(Ngoại truyện hoàn)

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cau-mot-kim-cong-te>